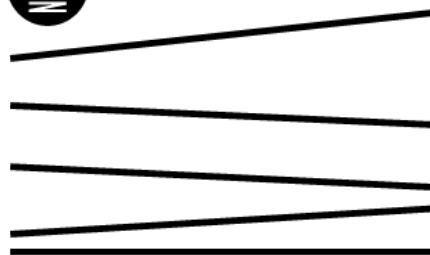

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Winther, Christian.

Christian Winthers Samlede Digtninger.

Vol. 7

Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1860-72

Bd. 1-11 i 6 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52 - 117

1942.458

Christian Winthers

Samløde Digtninger.

Andende Bind.

RECEIVED

1900

1900

Christian Winthers
Samlede Digtinger.

Syvende Bind.

Hjortens Flugt.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

	Pag.
Forspil	1.
Flugten	5.
I Møllen	22.
Rhitra	34.
Den vandrende Sanger	49.
I Kongsgaarden	56.
Gulika	77.
Torgen og Anna	99.
Skovbroderen	113.
Hr. Peder Jernstjæg	123.
Paa Herreborgen	154.
Gselet	171.
I Jægerhuset	195.
St. Hans Aften	211.

	Bag.
Uglen's Hjerter	220.
Befrielsen	232.
I Riddersalen	254.
I Fruerburet	273.
Moder og Datter	283.
Korset	293.
Tvekampen	306.
Et Farvel	314.

Hjortens Flugt.

For Spil.

Paa denne Kildemarkedsplads,
Her mellem Boder, Skuur og Telte,
Med gammelt Kram og Modestads;
Hvor vise Mænd og store Helte,
Med Næserne af sminket Bor,
Saadan, som end de var i Live,
Sig for en videlysten Flok
Nysgjerrigt aabne Blik hengive;
Hvor ret en udsøgt Asfemlee
Af Hunde og af Aber svandser,
Hvor Papegøier snakke, lee,
Og Bamsen gravitetisk dandser;

Hvor der salbydes Faar og Sviin,
Gaas, Hest og Ro samt Kalv i Skare,
Hvor der er baade Vand og Viin
Og andre driffelige Vare;
Hvor her Salat kan faaes og Kaal,
Hist Lilier, Tusindfryd og Roser,
Her Sølv og Guld, hist Jern og Staal,
Her Kniplingsflør, hist uldne Hoser;
Hvor der er flot med Fisk og Kjød,
Kapuner, Harer, Torst og Karper,
Og Sengen klinger sød og blød
Til Lire, Haffebræt og Harper;
Mens Himlen hvælver klar og blaa
Sig over Skovens grønne Kupler,
Hvor, gjemt bag Løv og Green, de smaa
Frimestre dybt i Kunsten grubler:
Her har jeg sindig, bondeflog
Med Løv og Arandse net affpærret

Afssides mig en rolig Krog,
 Hvor jeg nu ruller op mit Lærred.
 Her af og til den hele Dag
 Jeg sang og dreiede min Vire;
 Var ei saa kort mit Aandedrag,
 Jeg havde sagtens sunget tiere.
 Vel var det kun en lille Kreds,
 Der standsede og hørte paa mig;
 Men jeg var meer end vel tilfreds,
 Jeg saae, den vilde nok forstaae mig.
 See, jeg har af Historier
 Afskildret her en lille Række;
 Ifald det kunde more Jer,
 Jeg Billederne vil afdække;
 Skjøndt jeg — paa det Lav! — ikke kan
 Med slegt Mirakel og Spektakel,
 Som hist den indianiske Mand
 Og min Collega, Mester Sakel! —

Det lider jævnt mod Aftenstund,
Alt Skoven staer heel taus og dunkel,
Snart gjemmer sig paa Havets Bund
Dagmoders glimrende Aarsfunfel.
O, kommer da og lytter lidt
Til mine Sagn og Nirens Triller,
Før Alle vandre — Hver til Sit —
Før Nattens sorte Slør os skiller.

Flugten.

End dækked Mattens Teppe
Den drømmende Lund;
End slumred Dagens Die
Sit sidste, søde Blund;
Halvmaanens blege Aasyn
Fra Himlens dybe Blaae
Med tungfindige Blikke
Til Kongeborgen saae.

Imellem stolte Bøge,
Paa Skovsøens Rand
Den kneised mørk, mens Luften
Kruste det klare Vand;
Let sused gjennem Skoven
Den friske Morgenvind,
Saa Stjernen ofte daled
I Skyens Favntag ind.

I Borgen var der Stilhed,
 Der var ængsteligt tyst,
 Som gjemte den en Rædsel,
 En sælsom, i sit Bryst;
 Septemberløvet sittred
 Paa den knuddrede Geg,
 Og Boverne, de rislende,
 Langs Kysten sank og steg.

Men hist, hvor Hyldebusten
 Nær Murens Steen var groet,
 Der aabned sig en Jerndør
 I Taarnets faste Fod;
 Og op fra Dglegaardens
 Natkolde, skumle Gjem
 En halv Snees vilde Karle
 I Taushed trængte frem.

To røde Fakler flamme.
 Imellem dem gaaer
 En Ungersvend med brune,
 Bildtflagrende Haar.
 Paa nøgen Fod han træder,
 Med linned Koste paa,
 Mens Harmens hvide Lilier
 Paa begge Kinder staae.

Men stum var hans Læbe
Og stolt var hans Blik,
Saa kraftigt, let og spændigt
Som til en Dands han gif.
Paa Flokkens faade Grumhed,
Paa deres ublue Spot
Med bittert Smil om Munden
Han svarede blot.

Genover Borgebroen
De droge ham afsted,
De slæbte som en Røter
Ham ud for Borgeled;
Han fulgte dem som Den,
Der bærer mægtig Trøst
I sit dristige Mod,
I sit skyldfrie Bryst.

I Rosenlund de standsed.
Her knejsede stolt
En Hjort, som fire Svende
Med Nød og Møie holdt.
Med Løbene den stamped,
Og dens Kyfte, vilde Blik
Til Høire og til Venstre
I Angst og Rædsel gif.

Med plumpe Bøddel-Næver
 De kasted her paa stand
 I Græsset hen den unge,
 Den vaabenløse Mand;
 Saa surred de, saa bandt de
 Under voldsomme Greb
 Hans Arme og hans Hænder
 Med stærke Sampereb.

Saa lagde de ham baglænds,
 Alt under bitter Spot,
 Paa Dyrets Ryg, — de sagde,
 Der laae han blødt og godt!
 Fast snøred de hans Hænder
 Og hans Fødder igjen
 Til Hjortens ranke Hals,
 Til dens Blad og dens Lænd.

„Her skal Du ikke længer
 Saa stolt og stirlig gaae;
 Nei, langt af Led Du fare
 Med Kongens Grind maa.
 Den Ganger, som Du rider,
 Den gjør Dig Reisen let,
 Du tør ei ved paa Veien
 At vorde mødig og træt.

Saa vide over Landet
 Skal Du bære Kongens Bud;
 Som ærlig Svend og dannis
 Du føre det ud!"
 Saa gav de Slip paa Dyret
 Og stemmed Alle op
 Med fnaldende Bidste
 Deres Hallo! og Hop!

De flapped i deres Hænder,
 Mens Baldhornet klang.
 Den fyste Hjort da luft
 Over Rosenhegnet sprang.
 Ned ad den Lindegyde
 Som en Piil det monne gaae,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse laae.

Men ved det sidste Huus,
 Som var saa skieligt bygt,
 Halv dulgt bag Rosenhækker
 Og med Billeder smykt,
 Der aabned sig et Vindue
 Bag Ranterne brat,
 Og rædsomt lød en Stemme
 I den dæmrende Nat.

Det var en vildtsskingrende,
 En knivskarp Qvinderøst,
 Som kom den fra et haabløst,
 Forpiint, fortvivlet Bryst;
 Som steg den op fra Dybet,
 Fra den flammende Dal,
 Hvor Sjælen sig krymper
 I den evige Qval:

„Nu Lykke da paa Reisen,
 Allerdeiligste Svend!
 O, vend din rappe Ganger
 Ret snart her hjem igjen.
 Dvæl ikke altfor længe,
 Af, din udvalgte Mø,
 Din yndefulde Rose
 Af Gorrig vist vil døe!“

Men let som en Svale
 Afsted den Ganger foer,
 De naaede ei hans Dre
 De skjærende Ord.
 De svandt, som ved Stormsø
 En Fugleqvadder fin,
 Mens Lusten om hans Hoved
 Istemmede sit Hviin.

Det lød ubønhørligt
Som en rædsom Dødesang,
Et Jammerhyl fra Graven,
En Stormflokkeslang.
Ubændig, som Høstens
Den kaadeste Vind,
Gik Hjortens Flugt fra Sletten
I Skovkrattet ind.

Bed hvert et Sæt, den gjorde
I Angest og i Hast,
De Reb om Haand og Ankel
Sig surrede mere fast;
Dg Slaaentjørnens Klør
Dg Egens seige Arm
Hudflettede hans Skuldre
Dg søndersled hans Barm.

Uden Rast, uden Hvile
Joer Skovens Drot afsted
Over grønklædte Bakker,
I grønne Dale ned;
Høit stønnede dens Bryst, —
Den sittred — og med Gæt
Udstødte den fra Lungen
Et Brøl saa vildt og vredt.

Dg i det sælt uhyggelige,
 Det dumpe, hæse Skrig
 En Dødsangest bæved,
 En Qual — usigelig.
 Ryst af sin egen Stemme,
 Forvildet i sin Skræk
 Meer rasende den satte
 Over Bust, over Bæk.

Septemberdagens varme,
 Guldstraalende Sol
 Alt længe sad rolig
 Paa sin mørkblaae Kongestol;
 Den smiled saa huldsaligt
 Til Mark og Sø og Skov,
 Og væged ved sit Dje,
 Hvad der vaaged og sov.

I Mosen havde Bildbassen
 Slaget sig til Ro,
 Den snorkede ved Siden af
 Sin gryntende Sø;
 Den sorte Snog sig ringled
 I Sandets lune Bad,
 Skoduen, sødt kurrende,
 I Gyngevuggen sad.

Træpikkeren, den brogede,
Den lille Tømmermand,
Paa Birkens hvide Bark slog
Sin snelle Trille an;
Og Ræven med sin gule,
Sin boltrende Flok
I Græsset ved sin Hule
Harde Lystighed nok.

Saa yndig Fred der hviled
Paa Bei og paa Sti,
Hvor den usalige Rytter
Paa Hjorten fløi forbi;
Men selv han Intet ændsed;
Paa den rædsomme Flugt
Han havde tabt sin Tanke
Og hans Døie var luft.

Den kronede Ganger
Tog en vildere Fart,
I Skovens dybe Mørke
Den fjælede sig snart,
I løvtætte Tjkning,
Hvor Gensomhed boer,
Fra Mennesker fjernet
Og fra Menneskers Spor.

Den naaede seent paa Dagen
 En Lyngskrænt, der steil
 Sank ned mod en Skovsøes
 Bladkrandsede Speil.
 Det standsede den ikke;
 Liig et lynende Blink
 Den skjød som i Blinde
 Ned ad den bratte Brink.

Brat Bølgerne blev vakte,
 Høit om dens Lænder slog
 Det blanke Vand; den svømmed,
 Den prusted og jog
 Af Røde de vilde Wender,
 Som kurede i Siv, —
 Da vaagned atter Svenden
 Til Dval og til Liv.

Han aabnede sit Die,
 Beemodigt op han saae
 Imod det dybe, rene
 Og trøstefulde Blaae; —
 Og Vandets stærke Farntag,
 Af friske Kræfter fyldt,
 Den lumre Feberhede
 Af hans Lemmer fik skylt.

Det var, som Haabets Spire
 Alt sagtelig frembrød,
 Hans Muskler bleve stramme,
 Frit Hjertets Kilde flød,
 Det var ham, som Rankens
 Mildtglødende Blod
 Havde dræbt al hans Smerte
 Og livnet hans Mod.

Men næppe op af Badet
 Den faade Ganger steg,
 Før atter Haab og Lise
 Bort fra hans Hjerte vee.
 Naar han de spændte Snore
 • Blot lindt og sagte drog,
 Da var det som en Spore,
 Der vildere den jog.

Den reiste sine Takker,
 Den brølede ræd,
 Og piled over skovdæfte
 Dal og Høi afsted;
 Og kom den saa paa Farten
 Til en sørgelig Plet,
 Hvor Pesten havde øvet
 Sin skumleste Idræt;

Hvor Besten havde meiet
 Alt det Levende bort,
 Hvor Haugen laae forvildet,
 Skorstenen kneiste sort, —
 Da studsed den og standsed,
 Og gjorde omkring;
 Da knaged Svendens Lemmer
 Bed det voldsomme Sving.

Saa led det henad Aften.
 Af Solens røde Glands
 Kun Bøgenes Tøse
 Bar en glimrende Krands.
 Men Dæmringen sneeg sig
 Gjennem Bust, gjennem Krat
 Og hvistede: nu kommer
 Den stille, store Nat.

Tævt sagtnede den Bilde
 Sin stormende Gang;
 Den travede, den rendte,
 Og kun sjelden den sprang.
 Den snøsted og den letted
 Kun fortrøden sin Fod,
 Den snubled over Tuen
 Og mangan knudret Rod.

Dg ved en Egestamme,
 Hvis Rødder som et Net
 Krøb ud og ind fra Bullen,
 Den standsede med Get.
 Paa tørre, glatte Moslag
 Den snublede, den gleed,
 Dg styrtede saa sammen,
 At den stønnede derved.

Da glimted Haabet atter!
 Ved Faldets Sving og Hast
 Den ene stærke Line
 Om Haandledeet brast;
 Men sindig og forsigtig
 Sin Haand han hvile lod,
 Han hæved ei sit Hoved,
 Han rørte ei sin Fod.

Nu randt det ham i Sinde,
 Det var den søde Stund,
 Der ellers tidt ham vinked
 Til dunkle Rosenlund,
 For under de dustende,
 De fyldige Lindetræ'r
 I Natten trygt at møde
 Sin unge Hjertensfjær.

Dg Tegnet, som i Løndom
De brugte, hvergang
De nærmed sig hinanden
Det var en simpel Sang,
En jævn lille Bise,
Ufkyldig, from og glad,
Som begge de to Hjerter,
Der saa ofte den qvad.

I Rosenhaven bundet
Den Kronhjort da stod,
Dg nipped Lindens Blade
Dg laae ved dens Rod.
Dg naar da Sangen toned,
Lidt mindre fky og vild
Den vendte sine Ører
Dg lytted gjerne til.

Thi Hjorten høiligt elsker
Dg hører med Lyst
Den Belklang, der kan fødes
Af et Menneskes Bryst.
Saasnart den derfor spored
Den Begjælsang blid,
Den lod sig villig flappe
Dg traadte gjerne hid.

Hiint Elskovens Løsen
 Det kom han her i Hu;
 Og skjøndt hans Hjerte brændte
 Omspændt af Bee og Gru,
 Saa hæved han dog Stemmen
 Saa blødelig og blid,
 Som naar en Moder luller
 Sit Barn ved Nattetid:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
 Hvor dølger sig min Skat?
 Dig søger i det Fjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat.
 Dig lokker nu min Stemme;
 Jeg veed, Du kommer jo,
 Thi aldrig kan Du glemme,
 Du skjenked mig din Tro!“

Men Hjorten dreied Dret,
 Den vendte Hov'det lidt;
 Det var de samme Toner,
 Som den fornam saa tidt.
 Det lod ret, som den sukked
 Og atter laae den ned.
 Tungt aanded Ungersvenden
 Og blev saa atter ved:

„Hver Nat er jo vor Sommer,
 Dens Blomster ere vi;
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi.
 O, yndigste Kjærminde!
 O, Elskovsrose rød!
 I Mulm jeg kan Dig finde,
 For din Duft er stærk og sød!“

Saa nynnede han og løste
 Med den vaersomste Haand
 Af begge sine Ankler
 De stærktsnoede Baand;
 Og lempeligt han listed,
 Med høitbankende Barm,
 Den allersidste Løkke af,
 Som kuede hans Arm.

Han sagte lod sig glide
 Fra Dyrets brede Ryg,
 Ned sank han ved dets Side
 Paa Mosteppet tryg.
 Dog knap sig følte Hjorten
 For Baand og Byrde qvit,
 Udstødte den et Brøl,
 Sprang op og kneised frit,

Med Bragen brød den gennem
Den tætte, mørke Skov,
Den vækked de smaa Fugle,
Som sad der og sov;
Dg længe hørte Svenden
Hver raslende Bust,
Dg hvor Grenene de knaged
Bed de voldsomme Rust;

Til fjernere sig tabte
Hver Lyd og hver Larm.
Da strakte han med Vellyst
Sin Fod og sin Arm;
Sin stivnede Nakke
Dg sin martrede Lænd
Paa møbløde Leie
Han lod nu segne hen.

Han folded sine Hænder,
Slog Kors for sit Bryst,
Dg takkede Vorherre
Med hændøende Røst,
Fordi han havde frelst ham
Fra saa grusom en Død.
Dybt sank han saa i Dvale
Dg glemte al sin Nød.

I Møllen.

Hvor klare Skovbæk risler
 Bag Bøgenes Skjul,
 En Vandmølle vælter
 Sine brusende Hjul;
 Den ligger dybt og dulgt,
 Og Huulveien snoer
 Sig nær forbi Huset
 Og ned mod Bølefjord.

Den lille Hauge breder sig
 Saa hyggelig og peen
 Med brogede Asters,
 Med Uebler paa Green;
 En Bedbend sig klamrer
 Til den kalkede Gavl;
 I Gaarden Duer kurre
 Og Anden er saa travl.

Men nærved, paa en Banke,
 Hvor der er lyst og frit,
 Man skue kan til Nord og Syd,
 Til Ost og Vest saa vidt,
 Hen over Arelhoved
 Til Stevns med steile Bred,
 Til Bildbanegaarden,
 Til det lange, smalle Fædd.

Der tjener nu i Møllen
 En vakker Ungersvend;
 Det er ei længe, siden
 Han kommet var derhen.
 Den gamle Møller fandt ham,
 Da halvdød han laae
 I Skov, med nøgne Fødder
 Og med linned Kofte paa.

Han pleiet blev og græget,
 Men det vared kun kort,
 Saa kom han brav til Kræster.
 Han kaldte sig Hjort,
 Og sagde saa til Mølleren:
 „Du seer, at jeg er stærk;
 Det er vel ei saa farligt svært
 At lære dit Bærk?

Saa kan jeg ogsaa plante
 Og hømpe og saae,
 Samt mange andre Dele
 Forstaaer jeg mig paa.
 Hvis Du mig vil beholde,
 For Klæder, Huus og Brød,
 Jeg trofast vil Dig tjene —
 Og Du hjælper mig af Nød!"

Han spurgte da den Møller:
 „Hvor er Du vel fra?"
 Med rødmende Kinder
 Gjensvared Svenden da:
 „Jeg tjente, Nord paa Den,
 Saa stolt en Riddersmand,
 Den mægtigste, den rigeste
 Udi vort hele Land.

Han eier store Borge
 Med Lade og med Lo,
 Og Guld og raske Heste
 Og Evende, maa Du troe.
 Men jeg gav mig ikke af
 Med Stang eller Staal;
 Jeg hægede hans Lilier
 Og blædede hans Raal.

Jeg røgtede hans Abild
Fra Vaar og til Høst;
En Urtegaardsmand
Lever ogsaa med Lyst!
Jeg søgled tro og stille,
Jeg passede min Dont;
Og roligt var mit Hjerte,
Thi jeg tænkte ei paa Dødt.

Da blev jeg nok af Avind
For min Herre beført;
En Aften blev jeg grebet
Og bastet og snørt;
Halvnøgen blev jeg kastet
I Kjelderens Dyb;
Der laae jeg mellem Dgler
Og Tudsler og Kryb.

Det hued mig just ikke
At dvæle længe der;
Den klare Luft og Skovens Duft
Jeg havde mere kjær.
Saa fandt jeg paa med Liste
At bryde mig en Vei.
Gud fjende maa min Brøde —
Jeg fjender den ei!"

Men Mølleren, den gamle,
 Han smilede med List:
 „Saa Alt, hvad her Du melder
 Er .baade sandt og vist?
 Du seer mig ikke ud til
 At have tjent for Løn;
 Du ligner i din Fore meer
 En Riddermands Søn.

Dog — Bonde eller Ridder —
 Det har mig lige Magt;
 Det være nu og blive,
 Som din Mund mig har sagt.
 Saa bliv, og pas min Have,
 Bær Band, hug Bed og fjern
 For Tøsen der; og vaag saa
 For mig ved min Dværn!”

Alt som de saadan talte,
 Den Møllerdatter stod
 Nyfgen i den aabne Dør
 Og tripped med sin Fod.
 Og da de slutted Bagten
 Med Haandslag, og gif,
 Hun hvist: „Gud skee Lov da!”
 Og sendte dem et Nif.

Saa blev han der i Møllen,
 Saa tog han trøstigt fat,
 Og flittigt hjalp dem Begge
 Ved Dag og ved Nat.
 Han plukkede Haugens Æbler
 Og fik dem op paa Loft,
 De brune Køer flyttede han
 Paa Eng og paa Tost.

Saa puslede han i Haugen,
 Saa skjæftede han en Lee;
 Han snittede Skoe saa nydeligt,
 Som Nogen vilde see.
 Snildt flettede han af Bidie,
 Med Grønt og med Hvidt,
 Til Anna en Garnkurv,
 Hun havde ønsket tidt.

Han øvede tusind Kunster,
 Og Intet faldt ham svært,
 Og Alt, hvormed han sølede,
 Blev dem Begge saa fjært.
 I Hjertet Anna tænkte:
 „Jeg kan jo ei derved!“
 Men hvor han stod, og hvor han gik,
 Var hendes Dine med.

Naar saa den Gamle filde
 Til Ro sig havde lagt,
 Gik Hjort i Møllen ene
 Og holdt sin Nattevagt.
 Mens Boverne da bruste
 Og over Hjulet sprang,
 Hans Tanker gik saa vide,
 Og Barmen blev ham trang.

Saa hældte han paa Døernen,
 Gik Alt i Drift og Skif,
 Hen til den aabne Bindglug
 Han tankefuld gik;
 Han stirred ud i Natten,
 Og støttede sin Arm
 Og lænede sit Hoved
 Til den sittrende Aarm.

Forsagt det var han ikke,
 Han kjendte ei til Frygt;
 Hans Hjerte følte Længsel,
 Men det blev ikke sygt,
 Thi det var frisk og freidigt;
 Men Fremtids Haab og Lyst,
 Og Længselen bar Blomster
 I Sangen fra hans Bryst.

Hans Sanges søde Toner
 Og de elskovsfulde Ord
 Fremspirede som Urter
 Af en foraarsvarm Jord;
 De satte Knup og Blomster,
 De spredte deres Frø,
 Og Frøet fandt et Jordemon,
 Hvor det ikke skulde døe.

Naar ret han sang og sukked
 Af sin Længsel berørt,
 Og troede sig af Matten kun
 Og Skovens Træer hørt,
 Da vaaged der et Hjerte,
 Da aanded dybt en Barm,
 Da smilede to Læber
 Og en Kind blev saa varm.

I Sengen sad ung Anna
 Med Haand paa Brystet lagt,
 Hun følte Hjertet banke
 Ved Sangens Trolddomsmagt;
 Det var en ukjendt Sødhed,
 Og det friske Pigebarn
 Hver Nat sig hildede meer
 I det usynlige Garn.

Om Dagen hendes Døie var
 Som Himlen er i Vaar,
 Hvor Solen snart smiler,
 Snart Regnskynen staaer.
 Snart var hun bly og bange,
 Snart var hun kjæk og fri;
 Blik sendte hun ham mange,
 Men af! de gik forbi.

Hans eget Sind, hans Tanker
 Maatte vandre saa vidt;
 Den Fribaarne's Hjerte var
 Jo slet ikke frit.
 Han gik og røgtes troligt
 Og trofast al sin Pligt; —
 Og den gamle Faders Døie
 Gi kunde ændse Eligt. —

Det var en Stund før Middag;
 Træt af sin Nattevagt
 Sig Hjort paa tvende Sække
 J-Møllen havde lagt.
 Med brune Haar om Panden
 Han i det dybe Blund
 Laae der og smilte venligt
 Med den friske, røde Mund.

Foran ham dvæled Anna;
Hun skulde sagt: „Kom ind!“
Brat standsed hendes Aandedræt,
Og bleeg blev hendes Kind.
Men Kjækheds Rose atter
Fremblomstred rød og sund,
Hun bøied sig, hun smiled,
Hun nærmed sig hans Mund.

Hun vilde paa hans Læbe
Sin Læbe trykke varm, —
Da kom hun til at røre
Den Slumrendes Arm.
Det jog ham af en Slummer,
Der var ham saa kjær;
Han drømte sig en Andens
Favntag og Læber nær.

Op sprang han fra sit Leie,
Han kneisede stolt,
Med sank hans Blik paa Pigen,
Forundret og koldt.
Hun segned fast i Anæer,
Som paa en Bægt hun bar,
Han syntes hende dobbelt
Saa høi, som han var.

Hun læste i hans Die,
 Som talte koldt, men blidt:
 „Seg kan Dig Intet give,
 Thi Intet meer er mit!“
 Ind ginge de da tause,
 Hvor den gamle vented dem;
 Men nu var Freden horte
 Fra sit yndigste Hjem.

Før var hun let og lystig,
 Nu gik hun stille om,
 Hun smilede kun tvungen,
 Naar Faderen kom.
 Med Hunden før hun ganted,
 Nu havde den faaet Ro,
 Og ligegyldig var hende
 Selv hendes røde Ro.

Og naar hun skulde sige
 Til Hjort: „Kom hid og hør!“
 Da gik det ei fra Læben
 Saa freidigt, som før.
 Og gik de hjem fra Engen,
 Hvor Røerne var,
 Hun bad ham ei at bære
 Det fulde Melkekar.

Saa tænkte hun paa Tørgen,
Den utroe, kjære Svend;
Da smiled hun saa bittert
Og stirred for sig hen.
„Jeg aldrig fanger Lise,
Jeg aldrig fanger Ro;
Mit Hjerte har ei Herberg
Til begge disse To.“

Saa pleied hun i Barmen
Som en Urt sin Smertes Braad;
Hun blegedes og salmed,
Skjøndt hun dulgte sin Graad.
Natten saae hende græde,
Men Dagen sjelden see, —
Og dette var da Noget,
En Fader kunde see.

R h i t r a.

Den Møller stod paa Høien,
Hvor over Skovens Top
Man vide om kan skue,
Og Hjort kom just derop.
Da sagde Hiin med Drælen:
„Dig vil jeg nu betro,
Hvad svart paa Sind mig tynger,
Maaskee jeg da faaer Ro.

Hør, siig mig, seer Du ikke,
Hvor kummerlig og bleeg
Min Anna gaaer, som ellers
Var fuld af Spøg og Leeg?
Jeg aner, hvad hun feiler;
Jeg troede, Alt var glemt!
End seer jeg Sorgens Spire
I hendes Hjerter gjemt.

Hun havde sig en Fæstemand,
 Saa ung, som hun var;
 Jeg tænkte, det skulde blevet
 Det lykkeligste Par;
 En dygtig Karl var Tørgen,
 Saa ærlig og saa bold;
 Hist boer han hos sin Fader
 Denne i Arelvold.

De var som glade Børn,
 De leged og de loe;
 Hun syntes mig saa lykkelig,
 Han syntes mig saa tro;
 Saa var jeg tryk og rolig
 Og takked Gud, der gav
 Mit Barn en kjæk Beskytter,
 Naar jeg laae i min Grav.

En Aftenstund kom Anna
 Dødbleeg fra Skoven hjem;
 En Hemmelighed bar hun,
 Som end aldrig kom frem.
 Hun vilde aldrig sige,
 Hvad der hun fik at see,
 Men langtid hendes Taarer
 Forkyndte Hjertets Dee.

Nænt Jørgen var forandret!
 Tungfindig og bly,
 Han kom her mindre flittigt,
 Og var ordknapp og sky;
 Jeg saae tidt, hvor han blegned
 Og sittred, naar han kom;
 Saa blev han ganske borte,
 Og Alt var skiftet om.

Saa mødtes vi da ikke
 Før engang ved en Fest
 I Roholt, hvor vi begge
 Vare budne til Gjæst.
 Der tog jeg ham tilside
 I Haugen, i en Braa
 Og sagde: „Siig mig, Jørgen!
 Hvad tænker Du dog paa?“

Med angerfulde Taarer,
 Med hvissende Røst
 Han Alt mig aabenbared
 Saa ængsteligt og tyst.
 At Anna end han elsked,
 Bed Guds Blod han mig svoer,
 Og dette var hans første,
 Det var hans sidste Ord.

Hvad skulde jeg vel sige?
 Utroligt syntes jo
 Alt, hvad han mig beretted, —
 Dog maatte jeg ham troe.
 Os Mørkets Herre saaer jo
 Saa tidt en Snare lagt,
 Vi fristes paa vor Vandring
 Af mangelen sælsom Magt.

See, for en Snees Aar siden
 Bemærked vi engang,
 Paa skovbegroede Fjedd
 Helt yderst at der svang
 En hvidlig Røg sig langsomt
 Bag Træernes Top,
 Og hvirvled mellem Løvet
 Som fra en Skorsteen op.

Vi troede, det var Bender,
 Der var stegne i Land;
 Vi tænkte, det var Røgen
 Fra deres Rjokkenbrand,
 Og jeg og flere Grander
 Vi droge da derned,
 De skulde dog ei syde
 Deres Døvre i Fred.

Men da vi kom til Bynten,
 Vi ingen Vender saae;
 Bag Krattet mellem Buske
 En lille Hytte laae,
 Opført af Mos og Græstørv;
 Foran i Lyngen rød
 Der sad paa Huf en Kvinde
 Med et Barn paa sit Skjød.

Med ydmyge Lader,
 Men med listige Blif
 Den fremmede Kvinde
 Imøde os gif.
 Hun vilde have Fred og Frist,
 Det kunde vi forstaae.
 Os fremmed var Ordet, som
 Paa hendes Tunge laae.

I sin brogede Kjortel
 Hun neied dybt mod Jord;
 Fra de fulsorte Dine
 Det ret som Gnister foer.
 Hun dækked ei med Blusfel
 Det ene nøgne Bryst,
 Mens Ungen laae og fravled
 I Lyngen med Lyst.

Saa lod vi hende bygge der,
 Hvor ellers Ingen kom.
 Selv vandred hun dog flittigt
 I Bygderne om.
 Bort Maal hun hurtigt lærte,
 Og følte sig tryk,
 Og tiggede ved Dørene
 Med Barnet paa sin Ryg.

Hun læged Ro og Dvile,
 Og spaaede gamle Mænd
 God Lykke udi Dobbel
 Og Børn af deres Lænd;
 Ungdommen Gods og Beilere;
 Ved hemmeligt Spil
 Hun lærte dem at tvinge
 Sig Elskere til.

Saaledes saaes hun ofte,
 Den snedige Qvind,
 Hos Unge og hos Gamle
 At liste ud og ind.
 Hun var saa sledst og ydmyg,
 Hun var saa fattemild.
 Men sæl var hendes Døds
 Dybtbrændende Ild.

Men altsom Glutten vorte
 Og vevet kunde gaae,
 Til den gamle Gulika
 Man sjelden mere saa.
 Og tidlig Tøsen, Rhitra,
 Skjød op og blev stor,
 Og gif, knap tolv Aar gammel,
 Alt i Moderens Spor.

I de brogede Pjalter,
 Med nøgne smaa Been,
 Var hun deilig som en Rose
 Og altid skjær og reen.
 En Skov af sorte Krøller
 Om brune Hals og Kind,
 Som Steenful saa blanke,
 Var hendes Hue og Lin.

Det eneste, lille Smykke,
 Hun eiede, det var
 Af pure Guld en Slange,
 Hun i venstre Øre bar.
 Det var hendes bedste,
 Hendes dyreste Alenod;
 Og rørte man ved dette,
 Saa blev hun ikke god.

Hun stripped om i Egnen,
 Og hvor hun saa kom hen,
 Forvendte hun strax Hjertet
 Paa hver en Ungersvend.
 Men alle de smaa Piger,
 Som leved her omkring,
 Dem, sagde man, hun lærte
 Heel mange slemme Ting.

Vi saae hende ofte,
 Net pyntet med en Krands,
 At dandse os den vildeste
 Ellepige = Dands.
 Saa sang hun kaade Viser,
 Som selv hun opfandt,
 Slog Hjul henad Veien
 Og som en Vind forsvandt.

Hun spiste saare lidet,
 Vel nøiet, med hvad hun fik,
 Og drak kun Vand det klare,
 Men ingen rusende Drif.
 Hun smutted som en Lækat
 Paa Sti og paa Bei,
 Men — hvor hun var om Natten,
 Det vidste man ei.

Thi havde hun nu dandset
 Og sjunget og var træt,
 Og havde faaet at drikke
 Og spise, og var mæt,
 Saa, før man saae sig om,
 Var hun borte som en Muus,
 Og kom først seent igjen
 Til eet og samme Huus.

De unge Karles Muus, ja,
 Den kunde man forstaae!
 Hun lille var, men rank dog
 Som en spillende Raa;
 Saa fint og dog saa fyldigt
 Sig rundede med Lyst
 Den kraftige Hoste
 Og det faste, unge Bryst.

Skjøndt voksen, ei hun skifted
 Hverken Sind eller Sæd;
 Halvnøgen, som en Bild
 Endnu gif hun klæd;
 Meer hyppig var nu Dandsen,
 Men endnu mere skøn,
 Og Sangen mere yndig,
 Og lofkende i Løn.

Man ymtede da ofte
 Snart hist og snart her,
 At hiin Mand og den Svend,
 Var hendes Hjertenskjær.
 Det var ei Blik og Tale,
 Det var som Trylleri,
 Der drog dem efter hende,
 Og fast Ingen gif fri.

Saa gif det ogsaa Tørgen,
 Min Annas Fæstemand.
 Engang han saae, hun slumred
 I Græsset hist ved Strand.
 Da slog hun med Fæt
 De to sorte Dine op, —
 En Gysen sød da rislede
 Ham gjennem hans Krop.

Og han var ogsaa fangen,
 Og han var hendes Træl;
 Hun havde slugt hans Hjerte
 Og formørket hans Sjæl.
 Alt andet stod i Glemsel,
 Hans Villie var brudt,
 Og han tilhørte ganske
 Den farlige Glut.

Men han var den Æneste,
 Som hun ei selv forlod;
 Den mandige Ungkarl
 Havde tændt hendes Blod;
 Kold holdt hun sig i Samqvem,
 Men i natlige Stund
 Hun søgte og hun fandt ham
 Med sin blussende Mund.

Hun var ham altid nær,
 Naar han aned det ei;
 Var hans Kammer end laaset,
 Hun aabnede sig Bei;
 Naar tidt i fæle Drømme
 Heel trangt hans Aande gik,
 Da sad hun paa hans Leie
 Med stivt stirrende Blik.

Da drog hun de røde Læber
 Fra hvide Tænders Rad,
 Sødte Smilet da fortolked,
 Hvad stille Hjertet had;
 Hun aabned sine Arme,
 Han brød da tidt sin Pagt,
 Henreven af en lønlig
 Ubetvingelig Magt.

Dog af alle gode Engle
 Han var ei reent forladt;
 Og stundom faldt et Lys
 I hans aandelige Nat;
 Og i et saadant Lysglimt
 Blev da hans Tanke vendt
 Til hellig Antons Kloster,
 Som ligger hist paa Skrænt.

I Kirken hist, den stille,
 Trug under Korsets Læ,
 Ved Skriftestolen ydmyg
 Han bøiede sit Knæ;
 Han lagde frem sit Hjerte
 Med Alt, hvad det forbrød,
 Og for et kjærligt Dre
 Han klagede sin Nød.

Den fromme Broder sukked:
 „Din Fristelse er svar!
 Men Himlen for din Anger
 Forladelse har.
 Er Fristerinden hos Dig,
 Da vend det saadan om,
 At ei hun Dig forlader
 Ud samme Bei, hun kom.

Da er Du brat befriet,
 Din Strid er tjæmpet ud,
 Og hende seer Du aldrig.
 Gaf bort nu med Gud!"
 Saa modtog han Belsignelse
 Med Suk og med Graad,
 Han kyssed Munkens Hænder
 Og takked for hans Raad.

Den følgende Nat derpaa
 Med Havblik i sit Sind
 Han, træt af Dagens Møie,
 Var rolig slumret ind;
 De gyseligste Gjøglesyn
 I Drømme da han saae,
 Som en Egebul tungt
 Over Brystet det ham laae.

Han vaagned med et Skrig, see!
 Da sad hun der igjen;
 Let havde hun sin Haand
 Paa hans Hjerte lagt hen.
 Hun smilede saa lofkende,
 Hun bøiede sig mild,
 Hun vilde med sin Læbe
 Hans Nie lukke til.

Rast. rev han sig af Pigen's
 Blødt svulmende Favn,
 Han sprang ud af Sengen
 I Frelserens Navn;
 Han aabnede sit Vindue
 Og i Kammeret ind
 Faldt fredeligt og venligt
 Det klare Maaneskin.

Stod som en Billedstøtte
 Der Alitra nu stod,
 Som Krampen hende knuged
 Fra Tøse til Fod.
 Det deilige Ansigt
 Fortræk sig med Gæt,
 Som var hun i den gyseligste
 Dødsqual bestedt.

Og mens hun stod saa hvid
 Som den falkede Bæg,
 Hendes Krop som en Skygge
 Blev meer og mere bleeg;
 Saa svandt hun gjennem Vinduet
 Liig en dæmrende Sky,
 Og et Hyl og en Jammer
 Lød høit over By.

For Bindvet slog han Kors
Dg takkede sin Gud,
Der trygt ham havde hjulpet
Af Syndens Snare ud.
See, det har han betroet mig,
Dg saadan blev han frelst;
Alt var ham som en Drøm, —
Det mener jeg og helst.

Ung Rhitra var forsvundet,
Hun aldrig saaes igjen;
Nu blev der atter Fred
Mellem Pige og Svend.
Men endnu voved Tørgen
Sig ikke hid til os;
Han er forfænt og bange,
Han dvæler ei af Trods!" —

Her taug den gamle Møller,
Men Hjort han mæled ei.
Saa gik de ned af Banken
Paa den skyggesfulde Bei.
Men Ungersvendens Die
Sig tankefuldt sneg
Til Bynten, hvor Gulikas
Rjøfkenrøg opsteg.

Den vandrende Sanger.

Storken, den floge Fugl,
 Forlængst var draget væk,
 Og gule Blade sciled
 Ned med den klare Bæk;
 De skrigende Krager
 Forfulgte Bondens Plov,
 Smaafuglene sad stumme
 I den brogede Skov.

Nu Tiden og var kommet,
 Da Humlen skulde ind;
 Den stod endnu i Haugen
 Bedækt med Høstens Spind.
 De hyppige Ranke
 Havde flettet sig til Net,
 De lysegule Knopper hang
 Bag dunkle Blade tæt.

Rast Hjort nu aflædte
 Hver Sime og hver Stang,
 Den Møller og hans Datter
 Bar gennem Døren trang
 De brusende Stængler
 Med deres Rigdom paa;
 Af bittersøde Kryder
 Da dusted hver en Braa.

I Overstestuen
 Hele Høsten blev slængt;
 I Midten blev paa Træstagen
 Tranlampen hængt;
 Da blev det muntre Arbeid
 Dem til en lille Fest;
 Hid kom der, for at hjælpe,
 Heel mangen venlig Gjæst.

Der sad de, Gamle og Unge,
 Rundtom paa Stol og Bænk;
 Dem bar da liden Anna
 Til Velkomst en Skjenk.
 Saa plukked de med Iver,
 Ei Tiden blev dem lang;
 Der hørtes mangen Krønik
 Og mangen gammel Sang.

Men just som nu en lystig
 Fortælling var forbi,
 Da toned der for Døren
 En deilig Melodie.
 Derude under Linden,
 Paa Steenbænken sad
 En vandrende Sanger
 Med sin Githar og qvad.

Han bad om Ly for Matten,
 Han bad om en Bid Brød;
 Da hældte ung Anna
 Den Humle af sit Skjød,
 Og vinkede i Døren,
 Med rødmende Kind;
 Og kneisende og rank han
 I Stuen traadte ind.

Han lystig var at skue
 Med Strængeleg i Haand,
 Med Blomster paa sin Hue
 Og med brogede Baand.
 Den Møller da heel venligt
 Imøde ham gif.
 De unge Piger skottede
 Til ham med skjelmste Blik.

Men Hjort, som sad i Krogen
 Hvor der var mindre lyst,
 Han rørte sig slet ikke,
 Han holdt sig ganske tyst,
 Og strøg ned over Panden
 Sin brede, brune Lok.
 Da rakte man den Sanger
 Baade Mad og Drikke nok.

Imens han drak og spiste,
 Deelte han med sin Hund,
 Der logred ved hans Side
 Og sliffed sig om Mund.
 Til Tak for Mad den reiste sig
 Paa Bagbeen og gif,
 Og gjorde andre Kunster,
 Efter Hundenes Skik.

Da mælede den Møller: „Siig,
 Hvem tjener Du, min Ven?
 Du er som Himlens Fugle,
 Der sorgløst flyve hen:
 De sprede ei, de høste ei,
 De sanke ei til Bo;
 En Herre lader op sin Haand
 Og fylder deres Kro.

Saa' mener jeg, Du har vel og
 En Herre riig og stor,
 Der fylde kan dit Bæger
 Og dække Dig dit Bord.
 Dig blev vist ellers Veien
 Over Livets Hede trang?"
 Da tog den Sanger smilende
 Til Githaren, og sang:

„Jeg tjener ingen Herre!
 Som Fuglen fri og let
 Jeg lod mig ikke spærre
 I Buur eller Net.
 Den Drot, som jeg adlyder,
 Han boer her i mit Bryst,
 Og freidigt jeg kun fryder
 Mig ved min egen Lyst.

Den hele Jord og Himmel
 Det er min Eiendom;
 Alle Herligheder's Brimmel
 De flokke sig derom.
 Min Skat kan aldrig tømmes,
 Ei mindstes kan min Magt;
 Aldrig kan der drømmes
 Meer kongelig en Pragt.

Hvert Sind og hvert Hjerte
 Er min ydmyge Basal;-
 Jeg dulmer hver en Smerte,
 Jeg smykker Glædens Hal.
 Og Qvinderne, de søde,
 Ihvor jeg træder op,
 Mig bære huldt imøde
 Liliens og Rosens Knop!"

Da letted paa sin Hue
 Med Smil den Møller god:
 „Saa fornem Gjæst at huse
 Jeg havde næppe troet!
 Men Lige søger Lige!
 Det sømmer sig jo bedst:
 Du er vel, -kan jeg tænke,
 Heel ofte Kongens Gjæst?"

„Jeg kommer," quod den Sanger,
 „Just lige fra hans Borg;
 Der hersker liden Glæde,
 Men desto mere Sorg.
 See, mens I flittigt syse
 Med Dølets bittre Kraft,
 Ved Githren jeg fortæller Jer
 De Syner, jeg har havt."

Han lagde sig tilbage
Og tankesuld saae
Mod Bjælkeloft, mens Strængen
Han sagte rørte paa.
Men hen til hans Læber
Alles Blikke fulgtes ad.
Kun Hjort holdt sig stille
I Krogen, som han sad.

I Kongsgaarden.

„Kong Erik sad paa Gurve
 I Høieløfts-Sal;
 Den engellandske Frøken
 Var hans Dronning og Gemal.
 Hun straaled ved hans Side
 Fra stolte Kongestol
 Saa mild og saa deilig
 Som Vaarens klare Sol.

Men han var vild og flygtig
 Som Kornmoed i Høst;
 Ustyrlig som Stormen,
 Der hæver Nordhavs Bryst.
 Der var kun fattig Fred
 Mellem Dronning og Drot,
 Thi Hagelstuur og Solens Smil
 De enes ikke godt.

I Kongens Gaard der tjente da
 Det elskeligste Par;
 Den unge Strange Nielsen
 Den Ene af dem var; -
 En kjæk og freidig Tyde
 Af den ædlest Rod;
 For Dronningens Aashyn
 Som Kammerfvend han stod.

Den Anden det var Stjernen
 I hendes Jomfruslof,
 Og det var Frøken Ellen
 Med den guldblondede Lok;
 De Roser og de Lilier
 De blegned paa hendes Bei,
 Hun deilig var som Dagen, —
 Men det vidste hun ei.

Hr. Strange var udsprunget
 Af den mægtigste St;
 Alart var hans Skjold, hans Adels
 Uden Skygge eller Blet.
 Hun kjendte ei sin Fader,
 Og næppe var hun fød,
 Saa blev der talt forblommet
 Om hendes Moders Død.

Men hos den gamle Dronning
 Blev hun fostret som spæd;
 I Fruerbuur hun lærte
 God Adels Skik og Sæd.
 Og da hun var saa deilig,
 Og da hun var saa god,
 Saa blev hun valgt at sidde
 Ved den unge Dronnings Fod.

Det vared ikke længe
 Saa spired der frem
 Den lifligste Maiblomst
 Og duftede for dem;
 Og alt som den yndig
 I deres Baar fremgik,
 Paa den de Begge stirred,
 Og saa mødtes deres Blik.

Ung Strange vandrer eensom
 I Skov og i Lund,
 Han ændser ei at jage,
 Han lokker ei sin Hund.
 Og Frøken Ellen sidder
 Og sømmer Silken blød,
 Mens Haanden med Naalen
 Synker drømmende i Skjød.

Han viste hende Høviskhed,
 Hvor som han kunde bedst;
 Han holdt hende Bøilen,
 Naar hun steg paa sin Hest.
 Ud fra de rige Lokker
 Da mildt to Dine saae,
 Som Kornblomster smile
 Mellem guldgule Straae.

Saa fra et Smil de naaede
 Til et Haandtryk i Løn;
 Og Tomsruen modstod
 Ei Ungersvendens Bøn;
 Men hemmeligt de mødtes
 I slig Uskyldighed,
 At Himlens rene Engle
 Maatte juble derved.

I Gørde Rosenhave,
 Paa Grønsværet stod
 En mægtig Kronhjort foldet
 Ved Lindetræets Rod.
 Did ilede de Begge
 I Mattens Skygge hen,
 Den Hjort blev deres Løndoms
 Fortrolige og Ven.

Og Tegnet, som i Rattens Mulm
 De brugte, hvergang
 De nærmed sig hinanden,
 Det var en simpel Sang,
 En jævn lille Vise,
 Ustyldig og glad,
 Som begge de to Hjerter,
 Der saa ofte den qvad:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
 Hvor dølger sig min Skat?
 Dig søger i det Fjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat!”
 Og naar da Sangen toned,
 Den Hjort, lidt mindre vild,
 Bendte de brede Drer
 Og lyttede til.

Tilfidsst den blev saa taalig,
 At den sig flappe lod,
 Og naar sig Sangen meldte,
 Ved Jomfruens Fod
 Den lagde sig i Græsset,
 Saa hun i lystigt Mod
 Tidt hængte den om Halsen
 Sit kjæreste Klenod;

En Kjede med et Kors,
 Med Frelserens Billed paa,
 Af gyldne Led og Blader
 Og smykket med Stene blaae.
 Naar saa de maatte skilles,
 Hun med sin hvide Haand
 Igjen tog af dens Nakke
 Det dyrebare Baand.

De troede sig saa dulgte
 Som Duer i Klippespalt;
 Men Dren har en Hofgaard
 Og Dine overalt;
 Og Intet er saa svært,
 Om man er nok saa snild,
 At holde skjult for Verden
 Som tvende Hjerters Ild.

Dog Ingen dem forraadte,
 Ei ublid Fortræd
 For Foden Stød dem lagde
 Eller skræmmed deres Fred.
 Man voved ikke Saadant,
 Thi han var stolt og kjæk;
 Man nænned ikke heller
 At volde hende Skræk.

Hjem stævned da Kong Erik,
 I Hu var han saa gram;
 Ind drog han paa sit Gurve,
 Og Ufred fulgte ham.
 Tillsøes for længe havde
 Han seidet paa Holsters Land;
 Liig Odderen, ei han kunde
 Faae Halen op af Vand.

Han ændsed knap sin Dronning;
 Men til Bankett og Fest
 De useligste Karle
 Han samlede til Gjæst.
 Hvad Elet der var at finde,
 Det sad omkring hans Bord.
 Som Herren er, saa træde
 Og Svende i hans Spor.

En Dag han sad og ganted
 Med dem ved fuld Pokal,
 Da traadte ind med Latter
 En Svend i Kongens Sal.
 Han meldte: „Herre Konge!
 Der staaer ved Borgeled
 En Tiggertøs, som ønsker
 Med Dig at tales ved.

Hun loe kun, da jeg trued,
 For Bidsken ei hun løb,
 Og Hundene, jeg pudsede,
 De blev bange og frøb!"
 Kong Erik lystig tømte
 Sit Bæger da paastand:
 „Vi gad dog nok forfare,
 Om Dø hun trodse kan!"

Med Fierbarett paa Tøse,
 Med klingert Sværd ved Lænd,
 Strunk spanked gjennem Borggaard
 Han foran sine Mænd;
 Og udenfor ved Linden
 Paa en Græsbænk de saae,
 Halv støttet paa sin Albue
 Den Tiggerpige laae.

Hun bar et pjaltet Skjørt kun,
 Nøgen var Fod og Arm;
 Stor Deilighed omgav dog
 Hendes Ansigt og Barm.
 Og det eneste Smykke
 Hun havde, det var
 Af Guld en lille Slange,
 Hun i venstre Dre bar.

Hun rolig blev siddende,
 Og lod de Fødder smaa
 Sig sagte kun bevæge
 I grønne Græs og Straa.
 Om Halsen ringled Lokker
 Kulsorte som en Snog;
 To afgrundsmørke Dine
 Paa Drotten hun op slog.

En Gysen overfoer ham, -
 Hans Lød blev saa bleeg,
 Som i en Ruus fortumlet
 Tilbage lidt han veeg;
 Et Flammeblus saa atter
 Ham til Ansigtet steeg,
 Men ei en Lyd endnu
 Fra Læben sig sneeg.

Da hvisted han: „hvad vil Du?“
 Man hørte knap hans Røst,
 Og heftigt under Fløilet
 Sig hævede hans Bryst.
 Men med Hovedet lidt hældet
 Taus til ham skotted hun,
 Og smilede og spilled
 Med Fingren paa sin Mund.

„Hvad vil Du mig?“ gjentog han
Med stirrende Blik.

Da reiste hun sig langsomt
Og vinked ham og gif
Foran saa let og siirligt ind
I tætte Rosenlund;
Han fulgte hende lydig
Som en kjælen Skjødehund.

Hvad der de talte sammen,
Fik intet Dre hørt;
Men de prægtigste Klædemon
Hun snart saaes iført.
Stærkt spraglede Farver
Hun allermest var huld;
Saa bar hun Sort og Guult og Rødt,
Græsgrønt med Sølv og Guld.

Hun Kjeder fik og Spanger
Og sølvspændte Skoe,
Kun ingen Ring i Øret, —
Hun blev sin Slange tro.
I lange Lindegyde,
Som fra Borgen monne gaae,
Hvor hist og her i Skyggen
Hoffinders Huse laae;

I sidste Sted i Rækken,
 Som var saa skirligt bygt,
 Halv dulgt bag Rosenhækken
 Og med Billeder smykt,
 Hun slumred meest om Dagen
 I sin yndige Bo, —
 Til Slummer havde Natten
 Et synderlig No.

Paa Jagt i grønne Skove,
 Ved Dands og ved Spil,
 Ved natlige Banketter,
 Hvor Glæden ret var vild,
 Paa eensomme Vandring
 Længs Curve-Søens Blaae,
 Mar Dorrit, som hun kaldtes,
 I Kongens Følge saae.

Naar paa melkehvide Hoppe,
 Let bygget som en Hind,
 Hun traved hos hans Side
 I Skovens Tækning ind;
 Naar i friske Sommermorgen,
 I stille Rosenlund
 De hvilede Bryst mod Bryst
 Og sukked, Mund paa Mund;

Naar de seilede paa Søen,
 Naar under Mattens Slør
 Han listed sig formummet
 Og svandt bag hendes Dør:
 I hende reent fortabt,
 Kun hende ændsed han, —
 Forsvundet af hans Tanke
 Var Dronning, Folk og Land.

I Fruerbuur sad Dronningen,
 Mens Taaren lønlig randt;
 Med sine unge Møer
 Hun væved og hun spandt;
 Men intet Net hun knytted
 Saa stærkt og saa snildt,
 Der kunde atter fange
 Hendes flygtige Bildt.

Saa gik en Høst og Vinter;
 Men da Kufferen sang
 Igjen i Baarens Løvsal,
 Hvor Daadyret sprang,
 Da faldt ung Dorrits Die
 Paa Hr. Strange engang,
 Da bagom hendes Hauge
 Han vandred over Bang.

Heel takkefuld hun saae ham
 At søge ind i Lund,
 Tjort den grønne Rofte,
 Med Horn og med Hund;
 Dmt blev da hendes Hjerte,
 Som havde det længe blødt;
 Vel følte hun en Smerte,
 Men det smertede saa sødt.

Ham fulgte hendes Tanke,
 Ham fulgte hendes Fred,
 Og hvor han siden dvæled,
 Der dvælede hun med,
 Og loffed ham saa listigt
 Snart her og snart der, —
 Ei mærked dog Kong Erif
 Den bedragelige Færd.

Thi, underligt at sige,
 Det lod, som hun var To:
 Paa samme Tid, hun sad
 I sin yndige Bo
 Og skjemtede med Kongen,
 Har Mangen svoret paa,
 At hun var seet i Lunden
 Efter Strange at gaae.

Men Junker Strange trodsed
 Hendes Deiligheds Magt,
 Hans stolte Blik nedslunged
 Ufigelig Foragt.
 Mat fra hans Hjertes Klippe
 Sank hendes Dines Skud,
 Thi han var reen som Sneen
 Og trofast mod sin Brud.

Hendes Smil og Sang og Dandsen
 Saa sommerfuglelet,
 Alt — Alt var forgjæves,
 Og tilsidst blev hun træt.
 Hun var som den, der svømmer
 Med stønnende Bryst
 Og af Brændingen kastes
 Igjen fra firkre Ryst.

Foragtet Elskov vender
 Sig saare snart til Had.
 Tidt Læben bittert rynkes,
 Hvor Smilet nylig sad.
 Sit Bytte Gruenhed fanger
 Tidt udi Listens Bæv, —
 Naar Ulv gaacr ud paa Rov,
 Luffer bagefter Ræv.

Saa dultte hun sin Pine,
 Saa dæmped hun sin Harm,
 En sikker Hævn hun fostred
 I sin flammende Barm.
 Af, hun behøved ikke
 At bruge megen List,
 Hun snart var paa Sporet
 Og Byttet hende vist.

Som Ornen let opdager
 To Duer i Klippespalt,
 Snart havde hun udspeidet
 De Tvendes Løndom alt.
 Hun havde seet dem mødes
 Ved Lindetræets Rod,
 Hvor fredelig og stille
 Den tamme Kronhjort stod.

Hun selv, med qvalfyldt Hjerte,
 I Nattens dybe Ro
 Jo havde hørt dem synge,
 De Nattergale to:
 „Hver Nat er vor Sommer,
 Dens Blomster ere vi,
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi!“

Det trykked Braaden dybere,
 Der pinte hendes Sind,
 Og snigende som en Slange
 Hun treen til Kongen ind.
 Hvor tindred da de Dine,
 Hvor lokked Læben sød!
 Hun som en fjælen Killing
 Gled hen paa hans Skjød.

Saa tog hun om hans Hage,
 Hun stirrede ham ind
 Saa smigerfuld i Diet
 Med Munden paa hans Kind,
 Og drypped Gift i Dret
 Ved sine lumste Ord; —
 Flug fandt de Bei til Hjertet —
 Op rasende han foer.

Som affindig han fraaded,
 Og hvid som en Bæg
 Han greb sig med Haanden
 Om sit frodige Skjæg
 Og mumlede sagte:
 „Ja, bort! ja, han maa bort!
 Saa fare han ad Helved
 Paa den kronede Hjort.

Saa føre man Tøiten bort
 Fra Dronningens Buur
 Og evigt hende gjemme
 Bag Laas og bag Muur!"
 Saa stønned han stakaandet
 Og tumlede som ør.
 Da listet Dorrit sagte
 Sig ud af Kamrets Dør. —

Den næste Dag man fritted,
 Man speided her og der,
 Men dem, som man søgte,
 Dem fandt man ikke meer.
 Hr. Strange var forsvundet,
 Og Frøken Ellen sad
 Ei meer i Fruerburet
 Og vævede i Lad.

Man gif omkring uhyggeligt,
 Man hvissed tyst i Braa,
 Med ængstelige Dine
 Man paa hinanden saae.
 Forsvundet var og Hjorten,
 Som græssed ved Lindens Rod;
 Man rendte og begloede
 Den Plet, hvor før den stod.

Dog snart ei meer der spurgtes,
Hvor de Tvende blev af.
Som Vindpust, der hvisler
Over daggammel Grav,
Er Menneskernes Tanker:
De døele kun kort,
Og skynde helst fra Smerten
Og Rædselen sig bort.

Men Dronningen, den fromme,
Den elskelige Liv,
Hun glemte dem ikke,
Hun skjalv for deres Liv.
Saa lod hun mig da stævne
I sit Lønkammer ind;
Der sad hun sorgnædbøiet
Med Haanden under Kind.

Jeg knæled ned og kyssed
Paa Skjortets Purpurflig.
Da talte hun: „Hør, Folmer!
Hvad jeg vil sige Dig!
Du bære skal mit Lønbud
Alt over Land og Sø,
Du søge skal Hr. Strange
Og den fattige Mø.

Jeg troer, dit Hjerte hader,
 Hvad der er grumt og slet;
 Jeg veed, at Du er freidig
 Og lystig og let.

Hvis Du mig nu kan bringe
 Min Smerte Lægedom,
 Jeg naadig vil Dig skjenke,
 Hvad Du beder mig om!"

Hos mig har altid Qvinden
 Den allerførste Priis;
 Og Dronningen hun er deilig
 Som Eva i Paradiis!
 Jeg sver: „Dem vil jeg søge,
 Og jeg skal finde dem!"
 Og trykfed atter Læben
 Paa Kjolens Purpurbræm.

Jeg mener, megen Talen
 Den baader ikke stort..
 Med Strængeleeg paa Ryggen,
 Estræ ud af Borgens Port
 Gav jeg mig da paa Vandring,
 Som tidt jeg pleier van;
 Jeg gjæsted By og Bonde
 Og Borg og Riddersmand.

Hos Munkebrødre sorte,
 Hos hvide og hos graae,
 Bed fine Frueklostre
 Jeg bankede paa;
 Men Ingen kunde sige
 Mig af det sundne Bar,
 Fra hver en Port mit Øre
 Jeg lige tomt udbar.

Ei vender jeg tilbage,
 Mit Ord jeg løse maa,
 Om saa til Verdens Ende
 Min Fod skulde gaae,
 Om saa den ikke standsed,
 Før i min Grav den gif!"
 Her taug den unge Sanger
 Med et spørgende Blik.

Men stum sad den Møller,
 Ei noget Svar der lød;
 Forlegen Anna stirred
 Paa Humlen i sit Skjød.
 De Bæven saae, men voved ei
 At gribe Traaden fat, —
 Forlængst alt havde Hjort
 Sin mørke Krog forladt.

Nu Alle var bortgangne,
Nu Alt omkring ham sov.
I Møllen, medens Hjulet
Brusede høit i Skov,
Han tænkte paa med Smerte,
Hvad Sangeren fik fortalt;
Han vilde ei forraade,
Hvor godt han vidste Alt.

Fra Klofret Morgenkloffen
Fjernt over Bugten klang;
Da stod den unge Sanger
Alt rustet til sin Gang.
Han lystigt kysed Anna,
Tog Mølleren i Haand;
Snart svandt bag Arat hans Budel
Og hans flagrende Baand.

Guliga.

Novemberstormen havde sig
 Til Borgleie lagt;
 Nu havde den faaet Bugt
 Med Skovens sidste Pragt.
 Paa Høien stod ung Strange
 Og stirrede did ned,
 Hvor hen i Sø sig strakte
 Det lange, smalle Fædd.

Der dvæled tidt hans Tanker;
 Thi Folmer Sangers Ord
 Ham havde tændt en Stjerne
 Og ført paa Haabets Spor;
 Nu hos den gamle Qvinde,
 Som hused hist bag Klint,
 Han vilde hente Nøglen
 Til sit Livs Labyrinth.

Gulika maatte vide —
 — Saa bares det ham for, —
 Til Løsning og til Frelse
 Det kraftigste Ord.
 Saa steg han ned ad Skrænten,
 Fra Krattet, i det Frie,
 Og vandred ud paa Fjedd
 Ud lidt betraadte Sti.

I Skov snart Veien sthyged sig,
 Og snart langs lave Strand,
 Den hæse Maage svæved
 Genover dunkle Bånd.
 Alar hængte Taagens Draabe
 Paa sorte Tjørn og Green,
 Kun søvnigt leged Boven
 Med Strandens Tang og Steen.

Men fjernt, hvor Bynten slipper,
 En Røg steg mod Sky;
 Der øinede han Hytten
 I Buskenes Ly.
 Af Steen og Mos var Bæggen,
 Dens Tag af bleget Tang; —
 Der standjed han og lytted
 Til den sølsomste Sang.

Snart var det en tungfindig,
 Forsørgt Qvinderøst,
 Der ret vil aande Smerten
 Af et fortvivlet Bryst.
 Snart lød det som en Jubel,
 Uhyggelig og stærk,
 Liig Afgrundens Gilsen
 Paa Ondskabens Bærk.

Han nærmede sig Hytten;
 Men udenfor han saae
 En stridhaaret Uv
 Ved Tærskelen at staae;
 Dog næppe fik den Dje
 Paa ham, saa foer den ind, —
 Og strax i Døren viste sig
 Den vendiske Qvind.

Det rige Haar, liig Banden,
 Var bleget og hvidt;
 Om Kinderne og Skuldren
 Det hængte vildt og stridt.
 Ud fra de sorte Dine
 Kun matte Straaler skød,
 Som i den hvidgraae Aske
 Fra en halsslukket Glød.

I sine brogede Pjalter
 Hun neied dybt mod Jord
 Med Hænderne for Brystet,
 Og mæled disse Ord:
 „Jeg vidste af dit Komme,
 Før Du dit Hjem forlod;
 Jeg saae Dig tidt i Drømme,
 Du saure, unge Blod!

Jeg kjender nok din Adel,
 Som har sig fjælet bag
 Den hvide Møllerfoste;
 Jeg saae din Skjebnes Slag;
 Jeg veed, hvad Du vil spørge,
 Og jeg skal give Svar!
 Kom, sæt Dig her paa Stenen,
 Ei bedre Stol jeg har.

Det Bredens Barn, jeg fødte,
 Blev ogsaa din Fordærv;
 At frelse Dig og Dine
 Er vel mit sidste Hverv!“
 Forventningsfuld ung Strange
 Tog Plads paa bredden Steen;
 Selv hun paa Huf sig satte
 Med Skjørtet om sine Been:

„Jeg stammer fra en Høvding
 Hisset paa Lante Ryn!“

— Stolt tindred hendes Blikke
 Under de sorte Bryn, —

„Er Dagen klar og skyfri,
 Fra Ederes Gjomfruland
 Min Hjemstavn's hvide Klipper
 Seel grant man øine kan.

Min Fader var kun Fisker,
 Og da han var død,
 Sig satte paa vort Dørræ
 Baade Fattigdom og Nød.
 Men frisk og vild som Fuglen,
 Der flager over Sø,
 Jeg vorte op og blev til
 Den deiligste Mø.

Med andre unge Piger
 Jeg legede ved Strand,
 Vi streed med Steen, vi svømmed
 Omkap i salten Vand.
 Om Sommeren vi dandsed,
 Bandt Krands og sang;
 Vi knytted Net og Ruser
 Den Vinteraften lang.

Min Moder da fortalte
 Om Kamp og Fægterspil,
 Om hvordan det ved Fester
 Og ved Offere gik til.
 Hun lærte mig i Løndom
 Heel mangen kraftig Kunst; —
 Saa leved jeg og stolede
 Paa Gudernes Gunst.

Du mener vel, at Korset
 Staaer fast i Benders Land?
 Det rokker end som Sivet,
 Der plantet er i Sand.
 Nei, hemmeligt, men kraftigt
 De gamle Gunders Hær
 End vogte vore Strande —
 Og Mørkets Gud især.

Dybt i den hvide Klippe,
 Hvor den hvælver sig huult,
 Hans pragtfulde Tempel
 Ligger sikkert og skjult.
 End bringe der hans Præster
 Ham natligt Offer frem;
 Om Dagen er de Bønder
 Og Ingen kjender dem.

I mørke Løvfalds-Nætter,
 Naar Stormen tuder ret,
 End slagtes Tyr og Orne
 For en lykkelig Dræt.
 End dandses der i Vaaren
 Om de hellige Træ'r;
 Den sorte Gud der bringes
 Hvert Aar en Jomfru skjær.

Hun være maa af fornem,
 Af ældgammel Æt,
 Og deilig af Skabning,
 Uden Ende eller Blet.
 Hun til hans Tempel føres,
 Som var det hendes Grav.
 Man aldrig faaer at vide,
 Hvor hun er blevet af. —

Jeg laae ved Moders Side
 Og sov en Sommernat;
 Da vaagned jeg i Rædsel,
 Da greb man mig fat.
 De stoppede min Mund,
 De dæmpede mit Skrig;
 Ud bar de mig af Hytten,
 Indhyllet som et Liig. ¶

Jeg følte, jeg blev baaret
 Gjennem Moser og Bang;
 Jeg hørte, Skovens Susen
 Over mit Hovedklang.
 De bar mig op ad Fjeldet,
 Tungt aanded deres Bryst;
 Havet snart mig hilste
 Med sin dundrende Røst.

Saa gik det ned ad Bakke,
 Som dybt i en Dal,
 Og Lusten, jeg indaanded,
 Blev saa underlig og sval.
 Da endelig de standsed,
 Ned blev jeg sagte lagt,
 Mit Slør blev bortrevet,
 Og jeg saae — hvilken Pragt!

Med Purpurtepper tjeldet
 Var den hvælvede Hal;
 Og Gulvet sammensøiet
 Af sleben Muslingskal.
 De røde Lamper dusted
 Som Rosens første Suk,
 Mens Røgen op sig hviroled
 Mod Loftets grunde Glug.

Paa Gyldenstykkets Hynder
 Og Odderskind jeg laae;
 Men jeg var heel alene,
 Ei nogen Sjæl jeg saae;
 Jeg øined ingen Døre
 I den runde Klippehal,
 Kun lige for mit Leie
 Sig hvælved en Portal.

Forsigtig jeg mig listed
 Derhen, og stirred ned.
 Det var et Svælg, et aabent,
 En Afgrund sort og bred;
 Jeg dybt dernede hørte —
 Mens svimlende jeg stod —
 Hvor ind i Grotten bruste
 Den vilde Havets Flod.

Da lød en sagte Råslen,
 Forsærdet saae jeg om!
 Frem bag de Purpurtepper
 To Skiffelser der kom.
 Og det var tvende Qvinder,
 I Slør fra Top til Taa.
 De toede mig, de salved mig,
 De flædte mig paa.

I mine sorte Lokker
 Blev snoet Corallen rød;
 Den søgrønne Silke
 Om mine Hoster flød;
 Om Midien trende Gange
 Guldkjeden de vandt;
 De kysed paa min Kjortel
 Og neied og forsvandt.

Saa var jeg atter ene,
 Det gjøs i mit Blod.
 Et dækked Bord jeg øined,
 Som under Lampen stod,
 Med Honningbrød i Skiver,
 Bestrøet med Balmukorn;
 Og Viin, den røde, hvide,
 Blinked i gyldne Horn.

Med skjælvende Hænder
 Af Ragen lidt jeg brød;
 Den flammende Viinmost
 Til mit Hjerte sig gjød.
 Da sluktes Lampens Lue,
 Og Intet meer jeg saac.
 Jeg samled til mit Leie
 Og kasted mig derpaa.

Med i de bløde Hynder
 Jeg trykkede min Kind,
 Og Bølgens Klang fra Dybet
 Mig snarligt lullede ind.

- De yndigste Syner
 Omgjøgledede min Barm, —
 Da blev jeg atter vækket
 Af en favnende Arm.

Af glødende Læber
 Tilluftet blev min Mund, —
 Da vaanded sig og sukede
 Min Sjæl i Hjertets Grund!
 Jeg aned, det var ham
 Med det frygtelige Navn,
 Jeg vidste, det var Guden,
 Der tog mig i Favn.

Tre, Maaneder, tre Uger,
 Tre Dage saa hengik,
 Men aldrig noget Levende
 At skue jeg fik.
 I Tempelet alene
 Og smykket som til Fest
 Om Natten kun jeg modtog
 Den rædsomme Gæst.

Engang jeg laae og slumred
 I den bælmørke Nat,
 Jeg vaagned op i Rædsel,
 Man atter greb mig fat.
 Man førte mig af Klæderne,
 Og nøgen, som jeg var,
 Hen til den dybe Fjeldport
 Bed Dybet de mig bar.

Der stemmede de op
 Den affskyeligste Sang,
 Frygteligt fra Klippernes
 Svælving det klang.
 I rædselsfulde Jubel,
 Fra Bortens skarpe Rand
 De ubønhørligt styrted
 Mig i det sorte Vand.

Jeg sank i Bølgens Graade,
 Men dukked atter op.
 Var det en Gud, mig frelst?
 Ufaaret blev min Krop.
 Jeg brugte uvilkaarligt
 Mine Arme, mine Been,
 Og fik saa fat i Mørket
 Paa Klippens vaade Steen.

Dybt drog jeg efter Veiret;
 Men Hjertet end holdt Stand.
 Med Haand og Fod jeg stræbte
 Gjennem bølgende Vand;
 Langs Grottens steile Bægge
 Jeg følte mig for, —
 Alt svandt i det Fjerne
 De Præsters vilde Chor.

Da kom jeg til en Krumning
 Frem dæmred noget Lyst,
 Og atter vaagned Haabet
 I mit sukkende Bryst.
 Vel bredere blev Svælget,
 Meer voldsom Bølgens Vægt,
 Jeg kjæmpede dog modigt
 Og skjæmmed ei min Slægt.

Jeg naaede Grottens Munding
 I den beegsorte Nat,
 Jeg søgte hen til Bredden,
 Hvor den var mindre brat.
 Der kravlede jeg opad
 Og satte mig i Mag,
 Hvor Klippen over Søen
 Udskjød sig som et Tag.

Der sad jeg da i Mulmet
 Ved det brølende Hav,
 Til Daggudens Stjerne
 Sig hæved af sin Grav.
 Da øined jeg en Fisker,
 Jeg vinked ham til Land;
 Han tøved angst, og snart jeg saae,
 Det var en christen Mand.

Thi hellig Antons Billed
 Var skaaret i hans Stavn;
 Han korsed sig og hilsed
 I den Herre Jesu Navn.
 Jeg gjengav ham hans Hilsen;
 Da tog han mig ombord,
 Og hyllet i hans Koste
 Med ham jeg hjemad foer.

Hans Qvinde gav mig Klæder,
 Og i hans stille Bo
 Mit Legem samlede Kræfter
 Og mit Hjerte fik Ro.
 Da saa engang den Fisker
 Til Bideslet drog,
 Herhid i Baaden med sig
 Han venligt mig tog.

Her under disse Bøge
 Mit Fristed da jeg fik.
 De Fiskere, de Bønder
 Mig gave Mad og Drik.
 Jeg læged deres Røer,
 Jeg signed deres Garn,
 Og her i denne Hytte
 Jeg fødte Gudens Barn."

Her reiste sig Guliga
 Fra Tuen, hvor hun sad,
 I hendes Aashyn maled sig
 Det grusomste Had.
 Stærkt blussed hendes Kinder,
 Hun rynked sine Bryn;
 I Diet sunkled Ilden
 Saa skarp som et Lyn.

Den nøgne Arm hun strakte,
 Hun stamped med sin Fod
 Og knytted sine Næver:
 „Hun er mit Kjød og Blod,
 Men Aanden er en Djævels!
 Den Qual Du aner ei,
 Naar Moderen maa hade
 Sit Barn! Den kjender jeg!

Da hun, for tidlig moden,
 Sit Ledebaand forlod,
 Hun yppig blev, som Ranken,
 Der foptrer Druens Blod.
 Hvor hun fit Die fæfted
 I Hytte eller Huus,
 Der vakte hun, som Druen,
 Bild Svimmel og Ruus.

Hun eier fra fit Udspring
 Den frygteligste Magt.
 Mig har hun forgjort
 Og i skjændig Trældom bragt;
 Jeg er ei meer min egen,
 O, Forsmædelse og Elam!
 Her maa jeg stundom vandre
 I den fæleste Ham.

Hun deilig er som Dagen,
 Men, Nattens Gud har tændt
 Sine vildeste Flammer
 I hendes Barm og vendt
 Fra Lyset og fra Himlen
 Bellystigt hendes Hu,
 Og hvor hun blot sig viser
 Fremspirer Sorg og Gru.

Hvor hendes Magt sig dølger,
 Ei sagde mig min Kunst;
 Den maa, den skal forsvinde,
 Som for Sol en Taagedunst;
 Du — Du kan hende trodse,
 Din Haand og Hu er reen,
 End har Du aldrig syndet,
 Og Du elsker kun Gen.

I Kongens Hjerte Rhitra
 Har tændt den vildeste Brand,
 Og hun er mere Hersker
 I Borg og Land end han.
 Men aldrig skal hun mere
 Udpræsse Suf og Graad,
 Hvis mig Du nu vil høre
 Og lyde mit Raad.

I Møllen dvæl, til Du har hørt
 Den rette Time slaae;
 Til Kongens Borg Du atter
 Da lønligt drage maa.
 Der gribe Du en Ugle
 St. Hansnat, og tyst
 Lad skjære ud dens Hjerte
 Af det loddæfte Bryst.

Saa see Du til at stande
Bed hendes Seng en Stund,
Naar Søvnens Gud har lukket
Hendes Dine og Mund;
Læg Hjertet da, - det røde,
Tæt under hendes Barm,
Hvor Blodets Kilde syder
Til Benstre vild og varm.

Tag hendes Haand, den Høire,
— Hun vaagner ei derved —
Og tryk den mod Dit Hjerte,
Bøi sagtelig Dig ned,
Og spørg! — Da maa hun svare,
Hun trunget er dertil;
Hun maa dig aabenbare
Alt, hvad Du vide vil.

Hun maa sig selv nedstyrte
Fra Høiden hun har naaet;
Da blomstrer Fred og Glæde
Af den Sorg, hun har saaet.
Saa fast hun maa sig hilde
I sit eget lumste Garn,
At Du kan hende knuse,-
Mit usalige Barn!

Hver Taare da gjengjældes,
 Som hun fik udøst,
 Da hæves og min Trældom,
 Og Rænken bliver løst,
 Som hidtil mig i Jammer
 Og Glendighed bandt!"
 Med Strengthed mæled Strange:
 „Siig, Kvinde! er det sandt?"

Bildt slog sig da Guliga
 Med Næven for sit Bryst,
 Et Skrig hun udstødte
 Og vendte sig mod Øst:
 „Bed ham, der rider Hesten
 Saa skinnende hvid,
 Jeg sværger — ja, ved Hende,
 Der er frugtbar og blid" — —

„Hold inde!" raabte Strange,
 „Du veed, jeg ikke troer
 Paa Dine falske Guder,
 Ved hvem Din Læbe svoer?"
 Som lynslagen, Kvinden
 Nedsegnede til Jord,
 Hun vreed sine Hænder,
 Og saa tog hun til Ord:

„O, hjælp mig da Du milde,
 Du rige Herre Christ!
 Dig vil jeg nu tilhøre, —
 Saa troer han mig dog vist.
 Dit Kors det vil jeg bære
 Under et helligt Tag,
 Dit Navn det vil jeg prise
 Ved Nat og ved Dag.

Bed Susaae hist der ligger
 Et Huus med Taarne paa,
 Dag og Nat derinde
 De fromme Qvinder gaae;
 Der vil jeg ydmygt tjene, —
 Bed Ham, som hersker der,
 Jeg sværger Dig, at Sandhed
 Min Mund berettet her!”

„Belan“, gjensvared Strange,
 „Jeg vil vove, Dig at troe.
 Guds Engle Dig ledsage
 Til Hjertefred og Ro!
 Gud signe Din Beslutning!
 Gaf trøstig did og bring
 Til Klosters fromme Moder
 Kun denne lille Ring.

Hun venlig vil modtage
 Dig og mit Bennepant;
 Hun hjælper dig at løse
 Hver Lænke, som Dig bandt.
 Der skal Du Dig afføre
 Det Vanhelliges Dragt,
 Og ydmygt søge Frelsen,
 Hvor Frelsens Skat er lagt!"

Med taarefyldte Dine
 Guliga Haaret slog
 Tilbage fra sin Bande
 Og hans Haand til Læben drog.
 Taus stod hun der ved Hytten
 Og takkesfuld saae
 Den ranke Junker langsomt
 Op ad Skovskrænten gaae. —

De Dage blev nu korte
 Og Natten blev saa lang;
 Midvinterens Storme
 Deres vilde Jubel sang.
 De graasorte Skyer
 Af Havet vælted op,
 Og Sneen fyldte Bei og Sti
 Og laae paa Bøgens Top.

Snart Isens klare Lænke
Det store Vandhjul bandt.
Ung Annas Sind kun Hvile
I sine Drømme fandt.
Hr. Strånge, utaalmelig,
Fra Stuens lune Braa
Lod sine Tankers Række
Saa vide Veie gaae.

Jørgen og Anna.

Naar Bækken risler lystig
Dg Skoven den er grøn,
Naar Duen bygger Rede
Dg kurrer i Løn;
Naar blaae Violer vaagne
Dg Rukkeren gjør Larm,
Da vækkes ogsaa Haabet
I mangelen sorgfuld Barm.

Da stiger op i Stammen
Den luttrende Gæst,
De sittrende Dviste
Fornemme Baarens Kraft,
Dg fløielsbløde Blade,
Smaragdflare Skud
Af glindsende, springende
Hylstre foldes ud.

Den venlige Baarlust
Gik og gjort Anna blød;
Rask rullede hun sit Sytøi
Tilsammen paa sit Skjød.
Sit Solklæde tog hun
Af Skabet hist paa Bæg,
Og fyldte saa en Haandkuro
Med Brød og med Æg.

En Huulvei sig frummer
Fra Skoven ned mod Strand,
Forbi Bildbanegaard
Langs det spulpende Band.
Der vandrede nu Pigen
Saa tankesuld i Sind;
Saa steg hun op ad Skrænten,
I St. Anton's Kloster ind.

Den gamle Portner gav hun
Den Skjenk, som hun bar.
Ind traadte hun i Kirken,
Hvor Solen straaled klar.
Dybt for det Allerhelligste
Hun neied sig mod Jord
Og korsed sig og nærmed sig
Til Munkenes Chor.

Ned faldt hun paa sit Ansigt
Og inderligt hun bad
Saa knæled hun ved Stolen,
Hvor Broderen sad.
Hun bøied sig mod Gitteret
Undseelig og lod
Sin Sorg gaae til et Hjerte,
Som Sorgen forstod.

Men hvad de Tvende taled,
Det hørte kun Den,
Hvis Billie sparer Myggen
Og veirer Verdner hen.
Da Pigen saa sig reiste,
Der perled Taarer frem;
Sød Veemod og Fortrøstning
Sig speiled i dem.

„Seg Sorgen skal tilgive!“
Det hvisted i hendes Bryst,
Mens atter hjem hun vandred
Langs den solvarme Kyst.
„Men ham til Mand at tage,
Det blev mig ei paalagt,“ —
Her nikked hun lidt trodsigt —
„Seg ta'r mig vel iagt!“

„At glemme Ham, den Anden,
 Mig falder ikke svært.
 Mit Sind ei kan begjære,
 Hvad en Bedre er kjær.
 Al, hvor det dog er sælsomt!
 For mig er alt forbi!“
 Saa sukked hun og vendte
 Sit Fjed til Skræntens Sti.

Den Baardag var saa lummer,
 Og Pigen var saa træt.
 Heel modig steg hun over
 Paa Skovstentens Bræt;
 Og da hun under Skyggen
 I Gensomheden stod,
 I Græsset mat hun segned
 Ved Bøgetræets Rod.

Smaablomsterne de vugged
 I Baarvinden blid.
 De klare lyse Grene
 Vinked Slummeren hid.
 Den kom da ogsaa listende
 Paa hendes Dielaag;
 Bagefter fulgte Drømmens
 Forvirrede Tog.

Først saae hun Rhitra dandse
 Saa deilig, men saa vild;
 Fra hendes Dine ligned
 Den fortærende Ild;
 Og Sorgen hende fulgte
 I Skovens Mørke ind;
 Der stod de Bryst mod Bryst
 Og Kind lagt til Kind.

Da sank i hendes Hjerte
 Paany det hvassse Sting,
 Da løb hun forvildet
 Paa en Hede omkring.
 Der mødtes hun med Hjort,
 Men han ændsed hende ei;
 Sidst kom dog Folmer Sanger
 Og viste hende Bei.

Dernæst hun sad i Møllen,
 Men Skinsygens Harm
 Den vorte som en Malurt
 Ud af hendes Barm;
 Den døved hendes Sandser,
 Den skyggede saa tæt,
 At ei hun øined Sorgen,
 Der vanked bleg, forgrædt.

Brat hende Drømmen førte
 Igjen til grønne Skov.
 Hun syntes — som det var —
 At hun laae der og sov.
 Men mellem Lundens Stammer
 Sig væltede frem
 Et Hav af klare Skyer
 Og tilslørede dem.

Med Et sig Skyerne skilte
 Og glimrende blev Alt;
 I den aflange, klare,
 Dybt himmelblaae Spalt
 Den høie Raadens Dronning,
 Den rene Jomfru staaer,
 Paa Armen har hun Sønnen
 Og Stjerner om sit Haar.

Der straaled ud om hende
 En unævnelig Glands,
 Af tusind Englehoveder
 En fyldig Rosenkrands;
 Hun fæstede paa Pigen,
 Der slumrede paa Jord,
 Beemodig disse Dine,
 Hvor Belsignelsen boer.

Hun løftede sin høire
 Dmt advarende Haand,
 Og talde til Pigens
 Tvivlomsfærdte Aand:
 „Du mener at tilgive?
 Du gjør det ikke heelt!
 Forladelsen Du deler,
 Som Dit Hjerte Du fik deelt!

Tilgiv ham heelt! Sin Brøde
 Har han angret og fortrudt,
 Med ærlig, kraftig Billie
 So Syndens Lænker brudt.
 Jeg bad for mangen Synder
 Og førte ham paa Vej, —
 Siig, Anna! vil Du være
 Nu mere streng end jeg?“

Hun taug. Men tusind Stemmer
 Langt inde fra Paradis
 Sang til den hellige Jomfru's,
 Den rene Moders Priis.
 Bort svandt den rige Glorie,
 Og Englechorets Lov
 Forstummed, og Anna vaagned
 I den lysgrønne Skov.

Med heftig Hjertebanken,
 Bevæget, men dog glad
 Til Bøgens Rod hun læned sig
 Og eftertænkksom sad.
 Sit blonde Hoved lagde hun
 Til Siden lidt, og saae
 I Beiret, som naar Duen
 Speider i Himlens Blaae:

„Det var de samme Ord jo,
 Som Munken fik mig sagt,
 Det var den ædle Sæd,
 Han i mit Sind fik lagt;
 Men Hun, den Høitvelfignede,
 Liig Solens hulde Magt,
 Til Liv og til Blomstring
 Det døde Frø har bragt.“

Op sprang hun fra Græsset,
 Tog Kurven paa sin Arm;
 Let løb hun henad Stien
 Saa blussende og varm;
 Og da hun saae sin Fader,
 Hun sank i hans Favn,
 Og hvilede undseelig
 Hiint dyrebare Navn.

Glad trykked hende Mølleren
 Til Faderhjertet tæt,
 Tog hende under Hagen
 Og hvisked: „Det var Ret!“
 Da straaled hendes Die,
 Som før saa tidt var vaadt,
 Og saa blev Sorgen hentet,
 Og saa var Alting godt. —

Den Møller var snart paafærde;
 Han sendte Budskab hen
 Til alle gode Grander,
 Til Frænde og til Ven,
 I Roholt og i Farsø,
 I Arelhoved Sogn.
 Da kom der hid til Møllen
 Heel mangen pyntet Vogn.

Alt efter bedste Evne
 De bragte Føring strax
 Af Æg og Mælk og Smør og Høns
 Og andre gode Slags.
 I Stue, Lo og Lade
 Blev dækket Bord ved Bord,
 Og Bæggene behængte
 Med Grønt og Blomstersnor.

De lattermilde Piger.
Smykked den væne Brud,
Stolt blev hun udstafferet
Med røde Silkeskrud.
Det blonde Haar opstrøget,
Strunk sad hun paa sin Stol
Med Baand og Nakkestykke
Dg skinned som en Sol.

Hun løftet blev i Bognen,
Rast Skaren foer afsted
Til Kirken over Mark og Eng
Igennem Lund og Ved.
Foran, bagefter fulgte
I broget Række lang
Tilhest de unge Karle
Med Bidstefnald og Sang.

Blandt dem red ogsaa Strange;
Dg da de saa kom hjem,
Dg Folket vel var bænket
Dg Skafferne bar frem
De store Suppeskaaler,
Det høie Eulefad,
Da gik han om og skjenked
Dem D til deres Mad.

For Enden af Brudebordet
De Spillemænd fremgik,
Med Trommer og med Piber
De gjorde skøn Musik.
De Stoddere sig flokked
Om Møllerens glade Huus,
De bleve alle qvægede
Af Fad og af Kruus.

Da Dugen var borttaget,
Endnu ved høilys Dag
Rask traadte udi Dandsen
Det hele Bryllups = Lag.
Der dandsede først Strange
Med den blomstrende Biv,
Eia, hvor slog han siirligt
Sin Arm om hendes Liv!

Det vared dog ei længe,
Saa blev han flappet ud,
Thi Alle vilde dandse
Med den vakke, unge Brud.
Hun gik fra Haand til Haand;
Mens veemodig i Sind
Ung Strange sad paa Bænken
Under den grønne Lind.

Da lød et Raab: „I Løkken
 Et prægtigt Dyr der staaer
 Og græsser i den unge Rug!“
 Da stimled ud af Gaard
 En Mængde for at see det;
 Men Mølleren raabte: „Hjort!
 Spring ud, min Søn! til Dyret,
 Og see at faae det bort!“

Som vakt af dybe Drømme
 Ved Mølleren's Ord,
 Sprang Strange op fra Bænken
 Og ud i Marken foer.
 Han dem tilbage vinked,
 Som vilde følge med,
 Og ene gennem Skoven
 Til Løkken løb han ned.

I grønne Rug der græssed
 Det stolte Dyr i Ro,
 Det bøiede sin Nakke
 Med lodne Spidser to;
 Sin ranke Hals det reiste,
 Det spored og blev vaer, —
 Halv skjult i sin Manke den
 En gylden Kjede bar.

Forsigtig standsed Strange
 Som en erfaren Mand;
 I Brystet hamred Hjertet,
 Han næppe aande kan.
 Det er hans Lykkes Vidne!
 Det er hans gamle Ven!
 Det er hans lette Ganger,
 Han kjender den igjen!

Han nærmede sig Agren
 Med vaersomme Skridt;
 Han fløitede den Bise,
 Som den hørte saa tidt;
 Da vendte den sit Hoved,
 Den gif og den stod,
 Saa verlede den atter, —
 Og Strange fatted Mod.

Sin Sang han atter fløited,
 Og med lydløse Fjed
 Han under Binden sneeg sig
 Langs Buskene ned.
 Da øinede ham Hjorten
 Saa nær — og med et Sæt
 Forsvandt den for hans Blik,
 Hvor Krattet var tæt.

Men Junkeren bagefter
I den løvrige Skov!
Det var ham, som hans Lykke
Var bundet til dens Alov.
Han som en kyndig Jæger
Forfulgte snildt dens Spor;
Snart Begge var forsvundne,
Hvor Gensomheden boer.

Skovbroderen.

Den korte, lyse Mainat
 Over Skovens dunkle Træer
 Var draget hen saa sagte,
 Og i dæmrende Skjær
 End tindred Morgenstjernen,
 Mens høit i Lusten hang
 Den usynlige Lærke
 Som en Klokke, og klang.

I Skoven var der stille,
 Kun, som i Børneleeg,
 Den fjerne Ruffer lokkede
 For Solen, som steg.
 Men lidt efter lidt
 Kom der flere Stemmer til,
 Og Dagmoer blev hilset
 Med det fulde Orgelspil.

Paa Hældet af en Bakke
 Den ædle Junker laae.
 Med taarefyldte Dine
 Smaaablomsterne paa ham saae.
 Stærkt drog han efter Veiret,
 Med Ryggen mod en Rod;
 Ild sittred i hans Pande,
 Og mødig var hans Fod.

Den halve Nat han havde fulgt
 Hjorten paa dens Flugt;
 Tilfids da Skov og Mørke
 Sig havde om dem lukt,
 Han havde sluppet Sporet,
 Og langt fra By og Huus
 Han segnet var -i Lyngen,
 Fortumlet som af en Ruus.

Det var den Feberhede,
 Som brænder i vort Blod,
 Naar paa Liv og Død vi kjæmpe,
 Og Lykken er imod.
 I dugfulde Lyngbust
 Han kjølede sin Kind;
 Da klang en Bedeklokke
 Huldt gjennem Skoven ind.

Han folded sine Hænder,
 Han bøied sine Knæe,
 Han lagde ydmygt Banden
 Mod det skyggende Træ.
 Heel trøstet han sig reiste,
 Og fulgte Klokkens Klang;
 Gjennem Skovbakkens Buske
 Han baned sig en Gang.

Dernede i Dalen,
 Hvor der løber en Sti,
 Hvor der risler en Kilde
 Og skynder sig forbi,
 En Skovbroders Hytte,
 Med spidse Tag af Straa,
 I Ly af et vidtgrenet
 Egetræ der laae.

Over Hytten hængte Klokken
 I den knudrede Green;
 Om det buede Vindue
 Og paa Murens røde Steen
 Sig Bedbend havde flettet
 Til et hyppigt Bladelag;
 Paa Pinde under Tagstjæg
 Sad Duer ved deres Slag.

Et Billed af vor Frue
 Var naglet i Træets Bark;
 Ved Siden af et Seilskib —
 Var det vel Noahs Ark?
 Ved Roden paa en Mosbænk
 Den Skovbroder sad
 Med foldede Hænder,
 Og det lod, som han bad.

Hvidt var hans Haar om Nakken,
 Men Alder og Natur
 Hans Tøse havde raget
 En anseelig Tonsur.
 Men var end Panden skaldet,
 Han lige stolt den bar, —
 Det kunde han! — thi smykket
 Den var med ædle Ar.

Om brede Skuldre lagde sig
 Den brune Rottes Læg;
 Ned over Brystet naaede
 Hans sneehvide Skjæg.
 Dybt under Brynets Buer
 To hvassse Dine laae —
 Ei! hvilken mægtig Reising,
 Hvis op han vilde staae!

En gammel Eg han ligned,
 Som Kampestenen fast,
 Med løvrige Grene
 Og knudret Knort og Knast,
 Der eensom staaer paa Sletten,
 For hver en Storm et Kov,
 Den sidste ædle Løvning
 Af en stormægtig Skov.

Paa Stien traadte Strange
 Og henad Planken raae,
 Som over Kildens Rende
 Mellem Glemmigeier laae.
 Det var ham som en Indgang
 Til et forjætted Land.
 Da løstede sit Hoved
 Den ærværdige Mand.

Sit faste Blik han rolig
 Paa Ungersvenden slog,
 Og fulgte ham opmærksomt
 Ved hvert et Skridt, han tog.
 Saa reiste han sig langsomt
 Op fra sin Hvileplads,
 Og spurgte med en kraftig,
 Dybt dundrende Bæ:

„Velkommen Gut! og hvem er Du?“
 Hr. Strange stille stod,
 Hans Die maalte Kjæmpen
 Fra Isse og til Fod.
 „Jeg hedder Strange Nielsen,
 Mig skjæmmer ei mit Navn!“
 Da aabned ham den Gamle
 Paa eengang sin Favn.

Han trykked ham til Hjertet,
 Saa Ungersvenden nær
 I det kraftige Favntag
 Havde mistet sit Veir.
 „Det Alsyn før jeg skued,
 End mindes jeg det grant,
 Men det er længe siden,
 Gud bedre det saasandt!

Min Ven var han, Niels Strangesøn
 Til Drum og Hyllerslev;
 Os skilte Døden tidligt,
 Men Mindet hos mig blev.
 Jeg hedder Peder Skjægge,
 Til Jernskjæg blev det vendt;
 De vendiske Hunde
 Det Navn ret godt har kjendt.

Men see! din Fader var jo
 En Herre stolt og bold,
 Han eied baade Gods og Guld
 Og berømmeligt Skjold;
 Hvi kommer da som Stakarl,
 Foruden Sværd og Hest
 I fattig Møllerkoſte
 Min adelige Gjæst?"

Da raabte Junker Strange,
 Som der han for ham stod:
 „For Gud! nu maa jeg prise
 Min Lykkes Stjerne god!
 Er I Peder Jernskjæg,
 Den drabelige Mand?
 Gi nogen bedre fandtes
 Til Raad og Hjælp end han!"

Saa meldte han, hvorlunde
 Han for Kongen var beført;
 Saa meldte han om Rhitra,
 Hvad han selv havde hørt;
 End meldte han om Hjorten
 Og sit frygtelige Ridt,
 Om hvad hans Hjerte frygted,
 En Anden havde lidt.

Men da han nævned Ellen,
 Høit blussende og varm
 Steeg Rødmen op paa kinden
 Fra hans trofaste Barm.
 Ved dette Navn Hr. Peder
 Sig slog for sit Bryst,
 Han greb hans Haand og sagde
 Med dybt bevæget Røst:

„Du kjender denne Frøken?
 Jeg seer og aner Alt!
 Det knuger haardt mit Hjerte,
 Hvad Du mig har fortalt
 Om Konge og om Dronning,
 Om Ellen — Nu velan!“
 — Her svøer han en Eed, —
 „Jeg taer fat, som jeg kan!

Dit Ansyn og din Stemme
 Og Alt, hvad Du har sagt,
 For Diet har fremmanet,
 Hvad til Glemsel længst var lagt.
 Du skal min Tanke høre,
 Og mine Syner see,
 Og hvad saa Tiden fordrer
 Af os Begge, — det skee!

Men først Du tage Føde,
 Og dernæst tage Ro;
 Du er saa bleeg om Næbet
 Og staaer slet paa dine To!"
 Saa førte han ham ind
 I det fredelige Huus
 Og satte for ham Ost og Brød
 Og Vand i et Kruus.

Heel hyggelig var Gellen
 Med Bord og med Stol,
 Ind paa det lave Leie
 Straaled den unge Sol.
 Paa Væggen hængte Skjæggers Skjold
 Som i et Krigertelt,
 Med sneehvide Ibsskal
 I det søblaae Felt.

I Vinduet stode Urter
 Og duftede sødt;
 Paa Krusemynten ghyged
 En Dompap sig blødt.
 En Hjelm der laae i Krogen,
 Og den sribede Kat
 Sig Leie havde redet
 I den hamrede Hat.

Paa Straasækken kasted sig
Ung Strange da paastand;
Ham Sønnen hurtigt førte
Til Drømmenes Land,
Hvor venlige Alfer
Fløi ud og fløi ind,
Dg styrkede hans Hjerte
Dg muntrede hans Sind.

Men ude paa Bænken
Under skyggefulde Træ
Den Gamle sad alene
Med Haanden paa sit Knæ;
Han ordned sine Minders
Bildtslyngede Gang,
Mens Kildespringet risled
Dg Droslerne sang.

Mr. Peder Jernskjæg.

Den Eftermiddags Lust
 Var saa lummer og saa heed,
 Den lune Varme sank
 Mellem Træerne ned;
 Graasløret var Himlen,
 Der rørtes ei et Blad;
 Som i Forventning, stille
 De Smaafugle sad.

Stærkt dusted Gjedeblandet,
 Og med enkelte Qvæk
 Lod Frøerne sig høre,
 Mens overgiven kjæk
 De Myggesværme dandsed,
 Og med vaersomme Skridt
 I Krat sig Ræven listed.
 Og vendte sig tidt.

Paa Bænken hos den Gamle,
 Støttet mod Egens Bul,
 Nyfødt og qvif sad Strange
 Dg saae forventningsfuld
 Paa Oldingens Dine
 Dg lytted til hans Røst,
 Mens Talen hold fremvælded
 Af hans mægtige Bryst:

„En taarnet Borg der ligger
 Paa den nordlige Kyst;
 Bildt Havets Bølger bryde
 Mod Alintens nøgne Bryst.
 Af Skov man øiner Intet,
 Men desto mere Sand;
 Der blev jeg født og baaren
 Dg gjort til en Mand.

Det Første, som jeg lærte,
 Var at svømme som en Fisk,
 At roe med tvende Aarer
 Dg i Rulingen frisk
 At stille mine Seil
 I den rigtige Skif,
 At pæsse Gjøs og Skjøde
 Dg styre paa en Prif.

Det Første, som min Fader
Mig gav, det var et Sværd.
Han sagde: „Brug dit Værge
Kun udi ærlig Færd!
Men hug da ogsaa til
Uden Lempe, saa brav,
At Himmel og Helved
Kan gjenslyde deraf.

Han sagde: „Vil Du kjæmpe
Som en rigtig Dannemand,
Som Ulven, den glubske,
Du dristigt gribe an.
Dg skal en Strid udfægtes
Imellen To og To,
Forsvar Dig uforfærdet
Som Mosens vilde So;

Men hvis ud af en Træfning
Tilbage Du vil,
Saa lær af røden Ræv,
Thi han er snu og snild;
Dog aldrig maa Du vende
Din Fiende Ryggen, før
Du veed, Du kan ham møde
Gjennem en anden Dør.

Ei Gjæffes Spot Dig røre,
 Men taal ei nogen Skam;
 Betroe Dig ei til Manden,
 Før Du har prøvet ham;
 Stol ei paa Konge=Løfter,
 Før Du kan see din Løn;
 Troe ei paa Qvinde=Dine, —
 Det duer ei, min Søn!"

Da saa min Fader døde,
 Blev jeg rigtigt kastet om
 Fra Frænde og til Frænde;
 Men hvorhen jeg saa kom,
 Min Legeplads var Søn,
 Og Faren var min Ven,
 Og vi blev følgesvende
 Og skiltes ei igjen.

Kong Bolmer kunde virke
 Den allerfineste Bær,
 Skarpøiet som en Glente
 Og snu som en Ræv.
 Han brugte stærke Arme,
 Saa hyred han da min,
 Til Høvidsmand han gjorde mig
 Alt paa den salte Rhin.

Hos Bender og hos Holster,
 I Øst og i Vest
 Tidt kom jeg med min Skude
 Som ubuden Gæst;
 Og Lyffens Bør mig søied,
 Paa Kyst og i Havn
 De deres Glutter aved
 Med Jernskjæggens Navn.

Til Gulland selv jeg førte
 Hans Folk og Skib dengang,
 Da Bisbys Mure revned
 Og Portene sprang,
 Da Kræmmerne til Løsning
 Deres Kander og Stob
 For Dankongens Fodder
 Maatte lægge i Hob.

Med de vendiske Hunde
 Jeg stadigt holdt Kuur.
 Saadan med trende Skibe
 Engang jeg laae paa Luur
 Paa Kysten ved Bismar
 Med et Par hundred Mand;
 Da lod jeg mig en Morgen
 I Tollen roe til Land.

Med mig var da Jens Due,
 En smuk og lystig Fyr.
 Jeg vilde see min Leilighed,
 Han søgte Eventyr;
 • Og dem fik vi da nok af,
 Thi knap var vi paa Strand,
 En stadselig Godmorgen
 De bragte os paa stand.

Vel mine fire Gutter,
 Jens Due og saa jeg
 Slog fra os, som vi kunde,
 Og lyøned paa vor Bei;
 Men de var os for Mange;
 Sex magte ikke stort
 Mod en tre, fire Sneje, —
 Den Regning let er gjort.

Tre faldt af mine Svende,
 Een sprang i Jollen ned;
 Os andre To paa Slæbetoug
 Til By de trak afsted.
 Os begge der de kasted
 I et nederdrægtigt Hul,
 Der laae vi flere Dage
 Og døied Sult og Kuld.

Jeg bad til vor Frue
 Og til Sancte Crispin,
 Jeg loved mig det hellige
 Blod i Schwerin;
 For Faste sørged Slutteren,
 Det var hans mindste Kunst, —
 Men al min Bøn og Faste
 Var platud omsonst.

Men Junker Jens Due
 Han vidste bedre Raad;
 Han tænkte saa, her hjælper
 Hverken Bøn eller Graad.
 Han stoled paa sit Melkebrøds-
 Ansigt, den Hvalp!
 Han byggede paa Qvinder,
 Og den Gang det hjalp.

Han saae paa Fogdens Datter,
 Hun var en Vare let;
 Han sagde: „Jeg nu reder
 Os ud af dette Net!“
 Naar saa hun rakte Føden os
 Ind ad den snevre Glug,
 Han stod der, og hun saae,
 Hvor han var ung og smuk.

Saa hvisted han til hende,
 Mens smidskende han saae
 I hendes brune Dine
 Og hun i hans blaae.
 At Saadant nu kan virke
 Og som en Trolddom slaae,
 Er Noget, som jeg aldrig
 I mit Hoved kunde faae!

Det var en evig Hvisten
 Mellem hende og ham;
 Men Intet jeg begreb,
 Skjøndt jeg Følgerne fornam.
 Vorherre selv maa vide,
 Hvordan han bar sig ad;
 Thi Lænkerne blev løste
 Og vi fik bedre Mad.

Ja, stundom selv hun aabned
 Bort jernbeslagne Buur,
 Og Jens fik Lov at tage
 I friske Luft en Tuur.
 Da tænkte jeg, som billigt,
 Nu render han sin Bei;
 Den, som betaler Gildet,
 Det bliver nok mig.

Men nei! En Aften kom hun
 Med Suk og sagte Graad
 Og hvæded: „Kom! Ved Stranden
 Der ligger nu en Baad,
 Som jeg har Eder maget,
 Jens Due! kom, afsted!“
 Da sagde han: „Nei, stop lidt!
 Min Staldbroder med!“

Jeg traadte ud paa Gangen
 Og lod de andre To
 Med megen Suk og Rydjen
 Tage Afsted i Ro.
 Der blev da givet Løfter
 Og der blev taget Sed!
 Tilfidsst jeg maatte nødes
 At forstyrre deres Fred.

Jeg tog min unge Due
 Og slængte som en Sæk
 Ham over mine Skuldre
 Og gik fra Fængslet væk;
 Og som jeg ned ad Gaden gik,
 Saa brugte jeg Mund,
 Jeg bandede paa Bendist
 Den drukne Fyldehund;

At jeg ham maatte slæbe! —
 Og saa bar jeg ham ned,
 Hvor Tollen var mig anvist
 Ved den skummende Bred.
 Ud sprang vi saa Begge
 Og tog paa Naren fat,
 Og haled af alle Kræfter
 Ud i den sorte Nat.

Saa gik det hele Natten;
 Da det gryede ad Dag,
 Jeg maatte roe alene,
 Thi Duen var for svag.
 Til Tøninger og Mærker
 Jeg kjendte meer, end han.
 Ved Gølfald da vi stege
 Paa Fiskebjerg i Land.

Til Sjælland kom vi atter;
 Der blev jeg dog kun kort.
 Jeg kunde ikke rigtigt
 Fordøie denne Tort.
 Saa rustede jeg Skibe,
 Saa samlede jeg Mænd,
 Saa bragte jeg de Bender
 En Tak for Sidst igjen.

De Dage svandt saa hurtigt,
 De bleve til Aar,
 Lidt efter lidt sig stænkede
 En Sneeslof i mit Haar.
 Men Verdens Færd ei kunde
 Forstyrre Sindets Ro;
 Og endnu er jeg stærk
 Som en Bjørn, maa Du troe.

Den Tid Kong Bolmer døde,
 Og Datteren tog fat
 Saa kjæf som en Løvinde
 Og snedig som en Kat,
 Da havde jeg mig vundet
 Baade Hæder, Gods og Guld,
 Og Fru Margrethe var mig
 Heel naadig og huld.

Hun sagde: „See, Hr. Peder!
 I er mægtig nok og riig,
 Men at I er alene,
 Ei længer sømmer sig.
 Ei bør med Jer udslukkes
 Den adelige Æt;
 Jeg har Jer valgt en Hustru,
 Som vil passe Jer ret.

Det er Frøken Marri Skave.
 Hun er af fornem Slægt,
 Hun har et yndigt Ansyn
 Og Rister, som har Bægt.
 Hun kommer nu fra Skaane,
 Fra Hr. Jens Dues Gaard,
 Hvor frændeløs hun hidtil
 Har tilbragt sin Vaar!"

Hvad skulde jeg vel gjøre?
 Naar Dronninger de vil,
 Saa er der ikke Noget
 At sige dertil.
 Jeg lang Betænkning hader,
 Jeg handler helst i Fart,
 Og saa var snart det Hele
 Baade flappet og flart.

Jeg saa den unge Pige da
 Paa Dronningens Ord;
 Fast tyktes hun mig for lille,
 Da jeg selv er saa stor.
 Hun var saa let som Edderduun,
 Saa smidig som en Vaand,
 Jeg kunde hende baaret
 Som et Barn paa min Haand.

Og deilig eller ikke —
 Det var mig lige kjær.
 Jeg gjorde, som min Dronning
 Havde budt og begjært.
 Jeg beilede og fik et Ja,
 Dertil en gylden Ring; —
 Det Hele gik saa let og glat,
 Som det var Ingenting.

Fra Skaane var hun kommet,
 Og knap otte Dage svandt,
 Saa havde Kirken signet alt
 Den Pagt, som os bandt.
 Med Fryd og megen Gammen
 Til min Stammeborg vi foer,
 Og satte, som man siger,
 Fod under eget Bord.

Som ret og rigtig Qvinde
 Sig egner og anstaaer,
 Var hun siirlig og høvst
 Og venlig som en Vaar.
 Heel ydmyg og beskedn
 Hun modtog og hun gav;
 I Fædebuur og Stegers
 Var hun ogsaa flink og brav.

Ja, Alles Dine smiled,
 Hvorhen hun saa kom,
 Thi ret som Solen var hun
 Belgjørende og from.
 Ved hendes Dør tog Sæde
 Af Stoddere en Flok;
 Og jeg lod hende give,
 Thi vi havde jo Nok.

Ei Tidskort vi mangled;
 Mangen Nabo kom til Gjæst,
 Mangen Leger og Gjøgler
 Med sin Karre og sin Hest.
 Hun sang til Luthens Strænge
 Og slog i Tavl saa qvick,
 Og pyntelig og ærbar
 Med mig til Messe gik.

Men længe stod det ikke saa, —
 En Maaned eller to —
 Jeg kunde ikke døie
 At ligge der i No.
 Eiheller Fru Margrethe,
 Lod mig længe sidde fri; —
 Hun havde jo saa Meget
 At tage Hænder i.

Saa spændte jeg mit Harnisk
 Og gjorded Sværd og Dolk,
 Fik Skuderne fra Beding
 Og hyrede mig Folk.
 Jeg sølte atter Bølgen,
 Hvor under mig den sprang,
 Jeg hørte Vindens Fløiten
 Og Stormfuglens Sang.

Jeg heised mine Seil
 Og stod fra Havn til Havn,
 Hvor Dronningen mig sendte;
 Jeg prented hendes Navn
 I mangen stridig Binde,
 Som havde det forgjæt,
 Og gjorde, liig en Fisker,
 Mangen dyrebar Dræt.

Syv Gange havde Maanen
 Sin blege Fakkell tændt,
 Det led vel henad Vinter,
 Da var mit Arbeid endt.
 Jeg styred ind i Havnen
 Ved Drethings Borg
 Til Dronningen; og her først
 Begyndte min Sorg.

Saasnart jeg fik sat Foden
 Paa tørre Grund igjen,
 Min Fred og min Freidighed
 Var reent som veiret hen.
 Min Himmel blev saa lummer,
 Og Skyer vælted op
 Som de, der nu sig leire
 Her over Skovens Top.

Man nævnte knap min Hustru,
 Og da med Lempe kun,
 Som ei de kunde gjenne
 Et Smil fra deres Mund;
 Alvorligt, som af Medynk,
 Halv paa Skulderen man drog,
 Selv Dronningen taug stille, —
 Og jeg blev lige flog.

Man meldte mig forsigtigt,
 Som var det en Sorg,
 At unge Fru Marri
 Nys paa min fjerne Borg
 Mig havde sødt en Datter, —
 At det var kun som saa
 Med Modren, og at endnu
 Inden Kirke hun laae.

Dg Alt, hvad de fortalte,
Var stillet op med Kunst;
Dg Alt var som indhyllet
I en giftig, dunkel Dunst,
Der knugede mit Hjerte,
Forvirrede mit Sind,
Saa jeg tilsidst ei vidste
Hverken ud eller ind.

Jeg gik i denne Taage
Forvildet om; men snart
Fru Ida Grubbes Tunge
Mig gjorde Alting klart.
Ret som en vindtør Tolle
Med sprukket Bord og Bræt,
Den Frues runkne Hjerte
Ei kunde holde tæt.

Hun bød mig til sit Kammer,
Hun bad mig sidde ned;
Hun dreied sine Dine
Af sær Medlidenhed.
Med alle Sorgens Fagter,
Med Taarer og med Suk
Hun lod mig klarligt vide,
Hvor Taalmodighed er smuk.

Som den bedste Munk hun præked
Om et forsonligt Sind;
Om Bligt, om Synd, om Vre
Hun vævede sit Spind.
Sidst kom da om Fru Marri
Den Hemmelighed ud:
Hun var Jens Dues Slegfred,
Kort før hun blev min Brud.

Jens Dues Ord og Miner,
Naar der om mig blev talt,
I Fruens floge Mening,
Hadde bekræftet Alt.
Og da jeg rynked Panden
Og stammede Tvivlens Ord,
Saa blev hun rød i Kammen
Og arrig hun svor:

„At i en Kjede Marri bar
Et Kors med Stene blaae,
Hvori, heel skikligt flettet,
En fulsort Haarlof laae.
Jens Dues Haar, som Ravneshjer,
Var glindsende og blødt,
Som Rævens Bælg mit Hoved
Stridhaaret var og rødt.

Saa fik min Liv sin Skjændsæl
 Skjult med en Brudefrands,
 Og Ungen hist i Buggen
 Var ikke min, men hans.
 Hun meldte mig det Hele,
 Hun fandt det ikke ret,
 At Qvisten, den uægte,
 Indpodedes min Æt!" — —

— Hvis før jeg var for selvfløg,
 Saa blev jeg nu en Nar;
 Var før jeg for koldfindig,
 Nu rasende jeg var.
 Jeg slog i Bord, saa Glas og Stads
 I Kammeret fløi rundt,
 Jeg skreeg saa vildt af Smerte,
 At Fruen fast fik ondt.

Først nu jeg Daare fatted,
 Hvad en Hustru ret er værd;
 Først nu jeg syntes føle,
 At en Qvinde var mig kjær.
 Først nu jeg kunde tænke
 Paa min kommende Æt;
 Først nu mit Skjold mig straaled,
 Da det havde en Blet.

Dog pludselig jeg taug.
Jeg holdt tilbagetrængt
Min Smerte, liig en Tiger
I Jernburet stængt.
Den forskrækkede Frue,
Den Fromme, jeg forlod,
Og listed mig til Stalden
I taus fortvivlet Mod.

Som i en Ruus jeg svang mig
Paa første, bedste Hest,
Og skyndte mig fra Borgen
Som en forhaanet Gæst.
Saa reed jeg uden Tanke,
Uden Hvile Nat og Dag,
Og standsede ved Aftentid
Nær ved mit eget Tag.

Bed Borgeled min Ganger
Jeg stilled ved et Træ;
Den stønned og den segned
Paa Græsset i Anæ.
Og op ad Vindeltrappen,
I Riddersalen ind
Halv svimlende jeg vanked
Med usikre Trin.

Til Kammeret jeg naaede
 Fortumlet og ør,
 Med skjælvende Hænder
 Jeg aabnede den Dør.
 Ved Lampens Lys en Seng
 Og en Bugge jeg saae;
 En slumrende Baageqvind
 Paa Løibænken laae.

Jeg stod ved hendes Reie!
 Paa Bolstret fint og hvidt
 Med foldede Hænder
 Hun slumrede saa blidt.
 Da aabned hun sit Dæ,
 Og hendes Rædselsblif
 Skarpt gjennem mit Hjerte
 Som en Lynstraale gif.

Jeg mine Arme slynged
 Omkring den spæde Krøp,
 Fra Bolster og fra Hynder
 Jeg løstede hende op;
 Jeg kysset hendes Pande,
 Hendes Mund, hendes Kind,
 Jeg trykkede mit Ansigt
 Mod hvide Skulder ind.

Kan Elskov da og Dmhed
 Og det grusomste Had
 Saalunde smelte sammen
 Og som Søstre følges ad?
 Som i rasende Harmen,
 Som i sødeste Lyst,
 Bildt knugede jeg hende
 Til mit pandsrede Bryst.

Ikkun et Suk hun aanded,
 Et undertrykket Skrig, —
 Saa lagde jeg paa Sengen
 Min unge Hustrues Liig.
 Vanvittigt mine Dine
 Frem og tilbage foer,
 Efter et andet Offer
 De rendte paa Spor.

Men tom var nu Buggen,
 Paa Gulv den væltet laae,
 Og Qvinden var forsvundet.
 Ved Dørens Laas og Slaa
 Hun, flygtende, forsigtigt
 Havde spærret mig Bei.
 Let kunde jeg brudt ud,
 Men jeg gjorde det ei.

Gid jeg den Barnepige
 For Die maatte faae,
 Jeg hende skulde kjende,
 Ihvor jeg hende saae.
 Hun ægted nok en Jæger; —
 Hun gav maaskee mig Trøst,
 Eller stødte end dybere
 Mig Smertens Pæl i Bryst!

Paa Gulvet jeg mig satte;
 I begge Hænder skjult
 Jeg lagde mit Hoved —
 Det var som tomt og huult.
 Der sad jeg da saaledes
 Een Dag og een Nat;
 Da var min Styrke knækket
 Og min Villie mat.

Paa Bord de hende strakte
 Og klædte hende paa;
 Bleeg, med de hvide Klæder
 I sorte Skrin hun laae;
 Med Vievand og Kerter
 De Munke skreeg og sang,
 Og taus jeg hende fulgte
 Paa sidste Kirkegang.

Jeg aldrig Barnet skued;
 Min Borg den staaer forladt,
 Der Uglen rolig bygger
 Ved Dag og ved Nat.
 Igjennem brustne Ruder
 Nu farer Nordenvind,
 I Borggaarden Ræven
 Frit lister ud og ind.

Til Rom gif saa min Vandring
 Og til den hellige Grav;
 De Præster og de Alerke
 Mig riig Afløsning gav.
 Men inderst i mit Hjerte
 Der sittrede en Braad,
 Mod hvis gruelige Smerte
 De vidste intet Raad.

Hjemkommen hid, jeg atter
 I Grinde og Bud
 For Dronningen da søgte
 Paa vante Veie ud.
 Men Østersøens Brusen
 Og Kampens vilde Leeg
 Gi døvede den Stemme.
 Som i mit Indre skreeg.

Da Fru Margrethe lagdes
 Under Marmelstenen hen,
 Jeg stak mit Sværd i Balgen
 Og forloved mine Mænd.
 Ei gad jeg sætte Foden
 Meer paa mit Fædreslot;
 Til Skovkloster gif jeg;
 Jeg tænkte: Der er godt!

Jeg kasted Hjelm og Harnisk,
 Drog sorten Rutte paa;
 Men alle Munkefagter
 Kunde plat ei forslaae.
 Mit Sind blev meer opirret,
 Og dybere jeg faldt,
 Og bag de qvalme Mure
 Var jeg nær blevet qvalt.

Saa lod jeg her i Skoven
 Mig bygge denne Bo;
 Her kan jeg aande, tænke
 Og græmme mig i Ro.
 Jeg mener: Han, som dømmer,
 Er mig jo ligenær,
 Om Hvælvingen er steensat
 Eller af Bøgetræ'r.

Men Barnet — det forladte, —
 Saa blev det mig sagt —
 Var hos den gamle Dronning
 I Røgt og Pleie bragt.
 Det er hiin Frøken Ellen,
 Det favre Rosenblod,
 Der nu saa ydmygt sidder
 Ved den unge Dronnings Fod.

Og det er denne Frøken,
 — Jeg ta'r vel ikke feil? —
 Hvis blide Dine vare
 Dit Hjertes Tryllespeil.
 Nu, hvis til Hjælp jeg duer,
 Som Du siger, Du troer,
 Saa tal, og slaae ei Diet
 Saa undseeligt mod Jord!"

Hr. Strange saae paa Gubben,
 Men mørkt var hans Blik.
 En smertelig Tanke
 Ham gjennem Sjælen gif:
 „Jeg frelse vil min Ellen;
 Men saa jeg hende flær,
 Hvis ei hun er af ægte
 Uplettet Adelsbyrd."

Med rynket Bryn han talte:
 „Hør Stormen drager frem,
 Oprørets Tunge mumler
 I den fjerne Tordens Hjem.
 En saadan Storm, et Uveir
 I mit Sind Du har reist;
 Som Sivet staaer jeg bøiet,
 Jeg, som altid har kneist.

Mit Hjerte det er hendes,
 Jeg hende faared ud
 Til Hustru mig at vorde,
 Som nu hun er min Brud.
 Men er det, som Du siger,
 — Den Tanke har vel Bægt? —
 Et Slegsfredbarn ei skjæmme bør
 Min ældgamle Slægt!

Vi leved som to Knupper
 Paa en eenlig Hybengreen;
 Den, som vor Løndom kjendte
 Og saae, det var kun Een;
 Umælende, men fredeligt
 Det fronedes Dyr
 Stod hos, hvergang vi mødtes —
 Som i et Eventyr.

Det var den sidste Aften,
Da i Rosenlund vi saaes,
Da løste hun, som ofte før,
Halskjedens gyldne Laas.
Hun hængte Crucifiret
Om Hjortens Hals og loe
Og sagde: „Han skal smykkes,
Thi han er os saa tro.“

Da var det, vi blev revne
Fra hinanden med Magt;
Og hvordan saa det siden
Mig gif, har jeg dig sagt.
Mit Liv man jo lænkede
Til Hjortens; og at hun
Forsbundet er, det veed jeg
Af Folmer Sangers Mund.

Men hende vil jeg frelse,
Det koster, hvad det maa;
Og Hjorten vil jeg fange,
At Korset jeg kan faae.
Et Middel er mig givet,
Som jeg Dig har fortalt;
Til Gurre nu jeg iler, —
Der klarer sig vel Alt!“

„Du siger,“ raabte Gubben,
 „Et Kors med Stene blaae?
 Og Frelserens Billed
 Er meislet ud derpaa?“
 „Saa var det,“ svared Strange.
 „Ved Guds hellige Blod!“
 Hr. Peder skreeg, „Du vækker
 Mig baade Frygt og Mod!“

Imorgen skal Du søge
 Hersfra paa Hjortens Spor;
 Hos Jægere, hos Bønder
 Maa Du spørge Dig for.
 Du kjender jo til Tingen,
 Og Du er flink og snild.
 Hos Kongens gamle Jæger
 Jeg da møde Dig vil.

Han boer ei langt fra Borgen,
 I Skoven vild og fri;
 Jeg kjender der hver Stente,
 Hver Steen og hver Sti.
 Der vil vi med hinanden
 Dplægge vore Raad,
 Og der vil vi begynde
 Vor alvorlige Daad.

Endnu engang jeg kaster
 I Verdens Strøm mig ud,
 For Freden mig at fange
 Og vinde Dig en Brud.
 Vi Pigebarnet søge;
 Og er den Rose fin
 En ægte, da — jeg sværger —
 Da skal hun være Din.

Jeg tager Tag i Kongen,
 Jeg holder ham fra Fald;
 Jeg dundrer for hans Dre
 Som dette Tordenskrald,
 Der ruller over Skoven!
 Endnu engang mit Navn
 Skal spørges, før jeg seiler
 Ind i den sidste Havn!"

Her taug Hr. Peder Jernstjæg,
 Han kasted sig paa Knæ
 For Frelserens Billed
 Under det løvrige Træ.
 Han trak i Klokkestrængen,
 Mens der i Bøn han laae;
 Og Begge lod deres Tanker
 Hver sine Veie gaae.

Naar Villien har sig fæstet
Til et sikkert Maal og Meed,
Let synke Tvirlens Storme
Til Haabets Havblik ned;
Og derfor kunde Begge
I den kjølige Bo
Paa Straasækken trøstigt
Sig lægge hen til Ro.

Thi Nattens Stund var kommet,
Og den lummerhede Dag
Var endt med vilde Storme
Og knyttrende Brag;
Med sused Regn i Strømme,
Søvnhyssende og sval,
Og langsomt drog Uveiret
Hen over Skov og Dal.

Paa Herreborgen.

Og det var de Bønder
 I Fensmark By,
 Fra Kalkerup og Sipperup
 De jubled høit i Skj;
 Om blomsterklædte Maitræ
 De dandsede i Ring
 Til Fløiter og Fidler
 Med de lystigste Spring.

I Buxer og med Kofte her
 Man unge Tøse saae,
 Og lange, føre Karle
 Med Bul og Skjörter paa;
 Mai-Greven og Grevinden
 Med Krands og med Baand,
 Belsminfede og smurte
 De tripped Haand i Haand.

Med sværtet Ansigt Narren
Saa vever og saa fix,
Sprang om og gjorde Løier
Dg visted med sin Brix.
Paa Gjerdet sad med Pose
En gammel Tiggermunk;
Paa Sognefogdens Mønning
Stod Storken nok saa strunk.

Saa trak de ud af Staldene
Heel mangen smykket Hest;
I Manken Baand var flettet,
I Halen Sløifer fæst.
Rask svang sig da i Sadeln.
Baade Pige og Dreng, —
Hei! hvor de Fløiter hvined
Til den skingrende Stræng.

De Spillemænd red foran
Maigreven og hans Brud,
I klaren Solskin Toget
Smukt gik af Byen ud.
Til Holmegaard ved Mosen
Det først skulde gaae;
Hr. Iver Bugges Godtøl
De vilde smage paa.

Der kneiser et Steenfors
 Ved Byens søndre Led;
 Der stod nu Junker Strange
 Og hviled sig derved.
 Alvorlig var hans Tanke,
 Og modig var hans Fod,
 Men lige stærkt hans Hjerte
 Og lige frit hans Mod.

Han som en prøvet Jæger
 Havde snuset sig frem
 I Kulsvierhytter og
 I Herremandens Hjem;
 Men ikke var han kommet
 Sin Flygtning paa Spor.
 Han havde nu atter styret
 Sine Fjed imod Nord.

Ved Susaaen ligger
 De Nonners stille Bo,
 Der raadede hans Møster
 I from og hellig Ro.
 Han havde hende gjæstet;
 Og i en vanlig Dragt
 Havde den fromme Frue
 Sin ædle Frænde bragt.

I grønne Jægerkoste
 Her stod han fri og frank,
 Med Sølvhorn ved sin Hoste,
 I Gjorden Daggert blank;
 En sort Baret sad let og kjæk
 Paa nødbrune Lof;
 Sin høire Haand han støtted
 Paa en vældig Tjørnestof.

Med Hu! og Hei! kom farende
 De Bønders vilde Trop.
 Han vaagned af sin Tanke
 Og slog sit Die op.
 Han hilsede: Guds Fred!
 Og de skraalede: Tak!
 Og Narren kom hen til ham
 Og gav sig i Snak.

„I staaer her saa alene!
 Hr. Jæger! kom, følg med!
 Saa skal I see, der vanke
 Udskillig Lystighed.
 Den tykke Junker Iver
 Har deilig Viin og Mad;
 Har I nu Lyst at smage,
 Saa kan vi følges ad.“

Da svarede Hr. Strange:
 „Didhen vil ogsaa jeg;
 Nu ganske jævnt Du ride,
 Saa viser Du mig Bei!“
 Men Narren grinte listigt
 Med sit sværtede Fjæs
 Og raabte: „Heida, Spillemand!
 Spil nu op og blæs!“

Saa holdt han sig tilbage
 Og red kun Fod for Fod,
 Mens af og til paa Strange
 Sit Blik han hvile lod.
 Med Fæt holdt han stille
 Og steg af Hesten ned
 Og hvæded: „Volde Jæger!
 Hør, vi maae tales ved!“

J seer mig ud saa ærlig,
 Alt uden Falsk og Svig;
 Bredskuldret, høivoren
 J kneiser mandelig.
 Jeg selv er ikkeheller just
 Tabt bag af en Vogn,
 Jeg har saa gode Knokler
 Som Nogen i vort Sogn.

Jeg trænger til en Hjælper.
 Nødtvunget kun jeg har
 Mit røde Ansigt grimet
 Og gjort mig til en Nar!"
 Da sendte ham ung Strange
 Et ret alvorligt Blik,
 Og svared: „Siig, hvad vil Du!"
 Og henad Veien. gik.

Men Narren kasted Tøilen
 Over Armen, og drog
 Tre alenlange Sukke
 Og sig om Panden tog.
 Og mens de Begge vandred
 Langs Pilehækken hen,
 Han øste ud sit Hjerte
 For sin fremmede Ven:

„Mit Navn er Jens Pøde,
 Jeg er en Bondes Søn;
 Til Karen Jeppes beiled jeg
 Alt længe i Løn.
 Bore Fædre og Mødre
 Bare enige med os,
 Paa begge Sider var der
 Baade Penge og Gods.

Til sidste Boldermisse
 Bort Bryllup skulde staae,
 Og Øllet alt var gjæret
 Og Skinkegryden paa;
 Da kasted Junker Bugge,
 Dette børstede Sviin,
 Sit begjærlige Die
 Paa Kjæresten min.

Men Karen lige deilig
 Og ærbar og tro,
 Hun elsked mig oprigtigt,
 Ud Junkeren hun loe.
 Det hjalp ham ei, han smidsked
 Eller gjorde sig suur;
 Det var, som Vinden blæser
 Imod en Kirkemuur.

Som saa hun sad en Morgen
 Paa Marken hos sin Ro,
 Kom Junker Iver ridende
 Med sine Svende to.
 Han havde saa't sin Dævre
 Og hængte som en Sæf
 Paa Hestens Ryg og grinte,
 Rødbliisjet og fræk.

Han hikkede og raabte:
 „Det nytter ei, mit Barn,
 Du slaaer med dine Binger
 Som en Kramsfugl i Garn.
 Det første Kys jeg tager,
 Det hører mig jo til;
 De andre kan Du give
 Jens Pøde, om Du vil.

Dog gjør Du Dig for musfig,
 Som hidtil Du har gjort,
 Saa skal Du ride Hesten,
 Som staaer ved min Port;
 Den er saa from og stadig,
 Og løbse den render ei.“ —
 Da reiste sig min Karen
 Og vilde gaae sin Bei.

Men Junkren brølte: „Karle!
 Af Hesten strax, tag fat,
 Bind begge Tøsens Arme
 Og faae mig hende sat
 I Gullet, hvor hun øiner
 Hverken Maane eller Sol!“
 Da gjorde de to Rømler,
 Som Junkeren besol.

De grebe plumpt paa hende
 Og tumlede saa vildt,
 At Melkespanden vælted,
 Og Melken blev spildt.
 Min Piges Hænder bandt de
 Med Reb og med Rem,
 Saa maatte hun da løbe
 Mellem Hestene med dem.

Fra den Tid har han hende
 I Mørkestuen holdt,
 Alt under Portens Svælvning,
 Hvor der er hundekoldt.
 Om Natten tidt jeg sneg mig
 Til den gittrede Glug,
 Med blødende Hjerte der
 Jeg hørte hendes Suk.

Hver Dag han sender Bud
 For at friste hendes Fred,
 Men altid Budet kommer
 Med den samme Bæf.

Men slaaer hun, som jeg haaber,
 Reent paa Herremanden Brag,
 Træmæren maa hun ride
 I Morgen den Dag.

Til Holmegaard forleden
 Der kom en lystig Fant,
 En Legere, en Synger,
 Med sit Strængespil og Gant.
 Heel vel blev han modtaget,
 De sammen sad og drak,
 Og det var hedt og fedt
 Med Gammen og med Snak.

Men allerbedst som Talen
 Den gik meest qvis og fin,
 Saa kom de op ad kjæbles
 Alt over deres Viin.
 Og Enden blev, at Bugge
 Han brølte og blev vred,
 Og lod den unge Gjøgler
 I Kjeldren kaste ned.

Der sidder han hos Karen.
 Men nu er det min Agt
 At faae dem løste Begge
 Ved List eller Magt,
 Imens de Andre dandse
 Og juble og gjør Larm;
 Og dertil kan jeg bruge
 Meer end min egen Arm.

Hvis jeg kan hende frelse
 Ud af Fængsel og Nød,
 Saa veed jeg, hvor mig venter
 Baade Fristed og Brød.
 Den fromme Nonnemoder
 I Suusaa-Kloster hist
 At tage os i Varetægt
 Har lovet mig forvist.

Der faaer jeg Huus og Uger,
 Og er det end kun smaat,
 | Under Krumstaven lever man
 Dog sikkert og godt.
 Siig, vil I staae mig bi
 Som ærlig, dannis Mænd?"
 Da svared Junker Strange:
 „Jeg vil see, hvad jeg kan!" —

Som saadan de nu taled,
 Gjennem Ladegaardens Led
 De traadte ind og styred
 Til Borgen deres Fjed.
 Her stode alle Heste
 Optømmede i Rad,
 Mens i den indre Borggaard
 Man gjorde sig glad.

Her skingrede Musikken,
 Her svang man sig omkring
 Alt paa de brede Gliser
 Med de kaadeste Spring.
 Og Madsvend og Røgter,
 Hver Løs og hver Dreng
 Var ogsaa komne med
 I det lystige Slæng.

Portvægteren, den gamle,
 Som ellers var saa bidst,
 Han fik sig en Svingom
 Med en Malkepige frisk.
 Hr. Bugge stod deroppe
 Med vidtskrævende Been
 Og gloede paa Brimlen
 Fra Trappens høie Steen.

Olkanderne gik ogsaa rundt,
 Og ingen Hals blev tør,
 De drak, saa Panden gløded
 Og Tanken blev ør.
 Hr. Bugge var ei doven,
 Han drak i svære Kluk,
 Saa greeb han fat en Ungmø
 Og sprang som en Buk.

Jens Bode og Hr. Strange
 I Pørtten dultte stod,
 Jo meer de Andre støied,
 Jo meer fik de Mod.
 De vare just ved Døren,
 Som til Mørkestuen gik,
 Og saae paa Laas og Skodder
 Med haabløse Blik.

Dog Lykken er os nærmest,
 Naar Nøden meest har trængt!
 Med Et Hr. Strange øined
 Bag Pørtfløien hængt.
 Et vældigt Nøglesnippe;
 For at lette sin Krop
 Til Dandjen, havde Bægtren der
 I Hast det slynget op.

Hurtigt og behændigt
 De aabnede det Buur,
 Og Jens stæeg ned ad Trappen
 Langs den fugtige Muur;
 Han hentede de Tvende
 Fra det dybeste Gul,
 Mens Strange stod paa Bagt,
 Rjæf og forventningsfuld.

Det vared ikke længe,
Før Jens kom atter frem
Med Fangerne bagefter,
Og gjenned hurtigt dem
Af Borten ud, fra Broen,
Ind i den tætte Lund,
Mens Nøglerne han sænkede
Paa Slotsgravens Bund.

Saa fulgte han og Strange
Med iilsomme Skridt,
Op gik det gennem Skoven,
— De lyttede tidt; —
Saa kom de over Basen
Bed Holmegaard, og her
Besluttet de at skilles
Ad sine Veie hver.

Med nedslagne Dine
Den unge Pige stod,
Mens ellevild af Glæde
Hendes Kjærest hviskede: „Mod!“
Men Strange saae forbauset
Paa den fremmede Svend:
Det var jo Folmer Sanger,
Han mødte her igjen.

„Velkommen,” raabte Folmer.
 „Saa fanged jeg Jer dog!
 Jeg noget Bildt dog bringer
 Hjem fra mit Jægertog.
 Den anden Fugl, Gud bedre!
 Hvor finder jeg vel den?”
 Hr. Strange greb hans Hænder:
 „Vi hjælpes ad, min Ven!

Men siig mig dog, Jens Pøde!”
 Bedblev han og loe,
 „Er dette da hiin Leger,
 Som i Døgnskifter to
 Har siddet med din Due
 I Buur ved Vand og Brød?
 Saa” — Her afbrød ham Folmer:
 „Snak! det har ingen Nød!

Stynd dig afsted, Jens Pøde!
 Til Klostret gaaer din Bei.
 Hvad Skjebnen mig betroede,
 Jeg raned det ei.
 Lad Pateren Dig binde
 Med Belsignelsens Baand,
 Og gik saa med din Qvinde
 Kun trøstigt Haand i Haand!”

Jens Bode græd og takked,
 Og lille Karen græd;
 Med glade Hjerter iled
 De gjennem Skoven ned.
 „See,“ sagde Folmer smilende,
 „Der gaaer hun med sin Nar!“
 Og stemte hurtigt Strængen
 Paa Cithren, som han bar.

Og da de var alene,
 Han svingede sin Hat,
 Hans Jubeltoner skingred
 Lydt gjennem Busk og Rat.
 Han kyssede paa Fingren
 Ad Blomster og ad Træer,
 Han smilede op til Lærken,
 Som til en Hjertensfjær:

„O, Frihed! o, Du søde,
 Min Længsel og min Lyst!
 Opstanden fra de Døde,
 Velkommen ved mit Bryst!
 Udrevet af min Baande,
 Modtag mig i din Favn!
 Saalænge jeg kan aande,
 Lovpriser jeg dit Navn.

Jeg seer de grønne Dale,
Jeg seer det lyse Blaae,
De hulde Nattergale
Jeg atter hører paa.
Jeg bader mig i Luften,
Paa Græsset tør jeg gaae,
Jeg drikker Ruus i Duften
Af Blomster og af Straa.

Sol kysser mine Kinder
Med blide Diekast,
Dg kraftigt Blodet rinder,
Dg Foden træder fast.
O, Frihed! slip mig ikke,
Men lad, saa riig som god,
Mig ved dit Hjerte drikke
Til hele Livet Mod!"

Saa sang han, mens de iled
Paa Skovsletten ud;
De ranke Evende kneiste
Som Fyrrens unge Skud.
Dg da ved Solens Nedgang
De naaede til en Kro,
De standsed der og toge
Forfriskning og Ro.

Eselet.

Under Bislag, ved Huset
 Med Kanderne paa Bord,
 De verled mangt alvorligt
 Og mangt et Skjemtens Ord.
 Da sagde Junker Strange:
 „Fortæl mig, før vi gaaer,
 Hvad gjorde Du Hr. Bugge,
 At han var Dig saa haard?“

Men unge Solmer smidsked
 Og strøg sig om sin Mund:
 „Naa Gud være lovet! her
 Jeg sidder frisk og sund!
 Thi laae jeg end i Mørket,
 Var det min egen Skyld:
 Træd Kjærling ei paa Taaen,
 Og rør ei Mandens Byld.

Vor Dronning — hende glæde
 Guds Engle her og hist! —
 Har sendt mig ud at søge
 Om Jer og om et vist
 Belfignet, deiligt Møbarn,
 Som sad ved hendes Fod;
 Og hendes Grind røgtes jeg
 Med Iver og med Mod.

Hos Høie og hos Lave
 Jeg vandred ud og ind;
 Jeg lytted og jeg stirred
 Mig næsten døv og blind.
 Men gaae paa Rævesoffer,
 Det var mig aldrig kjær;
 Thi Barn er i By bært,
 Som det hjemme er lært.

See, naar jeg Narren mødte,
 Da kaldte jeg ham Nar,
 Og Elhyngelen jeg veied
 Og tog, for hvad han var;
 Og gode Ord og onde
 Gik pælselige Svar; —
 Men slikt oprigtigt Hjerte tidt
 Mig bittre Frugter bar.

Til Holmegaard ved Mosen
 Jeg kom paa trætte Fod;
 Det lakked just ad Aften,
 Paa Borgebrø jeg stod,
 Og lod min Gither klinge
 Og istemte min Sang,
 Saa fra de røde Mure
 Sig Gjenlyden svang.

Et aabent Vindue fyldtes
 Med Junkrens tykke Krop;
 Han vinkede og raabte:
 „Hei, Sanger! kom herop!“
 Deroppe stod i Salen
 Et Bord med Krus og Fad.
 Han bød mig strax at sidde
 Og drikke og faae Mad.

Jeg lod mig ikke nøde,
 Men satte flux mig ned,
 Og langede til Fadet
 Og gjorde ham Bessked.
 Han spurgte, mens jeg tygged,
 Jeg svarte, mens han drak;
 Ret artig og fornøieligt
 Gik Tiden saa med Snak.

Af Kanderne han skjenked
 Og vi drukke paa Kraft;
 Den spanske Viin løb i ham,
 Som i et Støvleskaf.
 Men alt som den fik Indpas,
 Saa gik Forstanden ud,
 Og Løgn og Bral der strømmed
 Som Spøl af en Tud.

Hvad jeg ham saa fortalte,
 Det var ham Alt bekjendt;
 Hvad jeg havde døiet,
 Det var ham ogsaa hændt.
 Om Kjæmper han fortalte,
 Om Nisser, Trolde og Dværg,
 Om at han selv var ofte
 Indtaget i Bjerg.

Alt sligt kan være sandt,
 Jeg aldrig nægte vil;
 Dog troede jeg, med mig
 Vilde Fyren drive Spil.
 Tilfidsst han lagde Haanden
 Paa Bug og drog et Suk,
 Og sagde: „Hør nu efter!“
 Og tog et vældigt Kluk.

„J trøer ei flige Under?
 J er endnu saa grøn!
 Jeg veed, hvordan flig Bantro
 Kan bære bitter Løn;
 Derom min egen Slægt
 Kan føre Bidnesbyrd;
 Og derfor skal J høre
 Min Faders Eventyr.

Min Fader var en ung Mand,
 Lidt over en Snees,
 Og deilig som St. Jørgen,
 Hvilket endnu kan sees
 Paa Contraseiet hisset;
 Og man har sagt mig tidt,
 At ogsaa mig det ligner,
 Som om det var mit.

Der hersked Riv og Klammer
 Paa den Tid i vort Land,
 Mod Kongens Bælde reiste
 Sig Bonde og Herremand.
 Hans Bud de var for strenge,
 Hans Haand den var for tung,
 Han tømte Bondens Lade
 Og Kræmmerens Pung.

Fra Huus og Hjem han Mange
 Ret ubarmhjertigt jog,
 Og Mangen af Forbittrelse
 Fra Land og Rige drog.
 Saa gif det og min Fader;
 Han gjordede sit Sværd,
 I Belskland tog han Hvre
 Udi Kaiserens Hær.

Der fik han da en Fænnik
 Af Aegte tilhest;
 Og de var ilde seete,
 Hvorhelst de kom til Gjæst.
 Af Blod de spildte Meget,
 Men samlede meget Guld,
 Snart havde og min Fader
 Faaet Randselen fuld.

Liig Paradis, man siger,
 Er dette velske Land;
 Guldæbler groe paa Træer
 I evig Sommerbrand;
 De Qvinder ere skjønne,
 Og Himlen altid mild;
 Og Binen, tænkt Jer! Binen
 Den voxer der jo vild.

I samme Land skal være
 En By, Perus ved Navn;
 Paa Bjergetop den kneiser
 Midt i Viinhavers Favn.
 Did kom en sildig Aftenstund
 Min Fader med sin Trop;
 Af første Natteslummer
 Blev Folk da vækket op.

Som nu han stod og tænkte paa
 At faae sig et Qvarteer,
 Han oppe paa en Svale
 En yndig Pige seer;
 Med venstre Haand hun Særken
 Holdt sammen om sit Bryst,
 Paa høire hang en Lampe,
 Der flammede lyst.

Det Syn ham strax bestemte;
 Han bankede da paa
 Med saadan Tynd og Alvor,
 At man maatte ham forstaae:
 Vel kunde han ei tale
 Det Sprog, som der blev talt,
 Men der er visse Fagter,
 Som fattes overalt.

Da skjød de Glæde fra Døren,
 Da blev han lukket ind;
 Ham førte til et Kammer
 En gammel, runken Qvind.
 Hun peged paa en Seng,
 Der skinned hvidt og smukt;
 Han peged paa sin Mund,
 Og hun bragte Vin og Frugt.

En Enke var den Gamle,
 Det lod hun ham forstaae;
 Alene med sin Datter
 Hun leved saa som saa.
 Var Moderen end gusten
 Og puflet og led,
 Saa var der hos den Unge
 Desmeer at frydes ved.

Hun bar en fyldig Fletning
 Med en Sølvnaal udi,
 Med sine sorte Dine
 Hun skued kjæk og fri.
 Paa nette Fødder svæved
 Hendes siirlige Krop, —
 Kort sagt, hun var behagelig
 Fra Taa og til Top.

Naar Krigsmanden raster
 Og lægger Sværd og Skjold,
 Da søger han sin Hvile
 Helst udi Qvinderold.
 Hans flygtige Bolig
 Da bliver ham et Hjem,
 Han nyder Diebliffet
 Og seer ei længer frem.

En Hat med røde Fjeder,
 Et Sværd har altid havt,
 Saalænge Verden staaer,
 En vidunderlig Kraft.
 Og mangen Qvinde lider
 Ret godt en saadan Mand,
 Om hvem hun trygt kan sige:
 Imorgen reiser han!

Min Fader var som Tønder,
 Og Pigen var som Ild,
 Saa det var intet Under,
 At det saadan slog til;
 Hun ei forstod hans Tale,
 Og hendes Maal ei han,
 Men det, som sagt, var Jagterne,
 Hvorpaa det meest kom an.

Han satte dyre Ringe
 Paa hendes Fingre smaa,
 Guldspanger og Coraller
 Han ikke spared paa.
 Med Dine og med Hænder
 Heel veltalende han var, —
 Jeg har vel ikke nødigt
 At nævne hendes Svar?

I Vinhaugens Skygge,
 Langs Søens Bred de gif,
 I Ryd de sig beruste
 Som den stærkeste Drik;
 De sammen gif til Brønden,
 De sammen gif paa Eng,
 De sammen gif til Kirke,
 Til Bords og i Seng.

Men som det nu var hedest,
 Saa kom Skilsmisjens Dag;
 Og dette var just ikke
 Den Gamle til Behag.
 Hun vilde holde Fuglen
 Saalænge fangen der,
 Indtil de havde plukket
 Den sidste gyldne Fjer.

Saa sagde hun til Pigen:
 „Gak ind, min Datter fin!
 Og hent mig hist fra Hylden
 Den stærke Medicin;
 Det er en lille Flaske,
 Hvis Vaand er lyseblaat,
 Jeg troer, det er paa Tide,
 At den kan gjøre godt.

Tre Draaber skal Du dryppe
 I Ungersvendens Viin,
 Saa skifter han ei Tanke,
 Saa er han evig Din.
 Lad ham kun spænde Sporen
 Og drage bort af By;
 Han komme maa tilbage,
 For aldrig meer at flye.”

Min Faders Hest stod sadlet
 Paa Gaden alt, da hun
 Ham fulgte ud paa Trappen
 Og kysede hans Mund
 Med Suk og Graad og sagde:
 „Til sidste Balet
 Løn endnu dette Bæger,
 Det vil styrke Dig ret.”

Han drak; men strax han følte
 En Kriblen i sin Krop;
 Haar dækkede hans Lænder,
 Hans Drer vorte op;
 Paa begge sine Hænder
 Han ned sig falde lod;
 Som et hvidblikset Egel
 Paa Gaden der han stod.

Forfærdet begge Qvinder
 I Huset flygted ind.
 Den Gamle hvissed rasende:
 „Men var Du da blind?
 Den urette Flaske
 Har Du grebet i Hast!“
 Da vreed de deres Hænder
 Og i Taarer de brast.

Hans Krigskarle samlede,
 De bandede, de skreeg:
 „Hvor er nu vor Høvidsmand?“
 I Huset op de steeg.
 Der brød de alle Døre
 Og slog Rister itu; —
 De tvende Qvinder daaned
 Af Angest og af Gru.

Men da de Ingen fandt der,
 Saa red de uden ham;
 Bagefter dem han traved,
 Iført sin Etselsham.
 De greeb ham og de læssed ham,
 Hvad ei de bære gad,
 Paa Ryggen, baade Bytte
 Og Bimpler og Mad.

Mens langt ned i Belskland
 Han fulgte deres Tog,
 Sin Flid og Kunst han brugte
 At lære Landets Sprog;
 Og det gik let med Lempe,
 Foruden Riis og Stof;
 Thi havde han ei Mæle,
 Han havde Dre nok.

Den Kaiserlige Krigsmagt
 Den mødtes ved Rom,
 Og da den By var taget,
 Saa vendte den om.
 Den Hob, min Fader fulgte,
 Kom atter til Perus;
 Den gjorde Holdt og rasted der
 Ved Kande og ved Aruus.

Og mens den draf og jubled
 Den vilde Ryttertrop,
 Han sled sig løs i Stalden
 Og sparked Døren op,
 Og traved hen i Gaden,
 Hvor han havde lidt den Tort;
 Han vilde see sin Skjønne,
 Før reent han maatte bort.

Han Huset fandt. Paa Svalen
 De tvende Qvinder sad;
 Een sysled med en Haandteen,
 Een væved udi Lad.
 Knap stod han der, før Pigen,
 Rød af Uengstelse og Skam,
 Stødte til sin Moder
 Og raabte: „Seer Du ham?“

„Mit Hjerte!“ svared Heren,
 „Nu har han det saa godt,
 For Du ei kunde skille
 Det Røde fra Blaat!“
 „Og er der,” spurgte Pigen,
 „Ei Raad, ham frelse kan?“
 „Jo, naar han æder Lilier,
 Han vorder atter Mand!“

Han rystede sit Hoved
 Og stønned sit I—ah!
 Hvor skulde han paa den Tid
 Gaae hvide Lilier fra?
 Da faldt hans Die netop
 Paa en Apothekers Bod,
 For Vindvet hvide Lilier
 I tvende Potter stod!

Flur steiled han paa Bagbeen,
 Efter Dyrets Natur,
 Og støtted begge Hove
 Paa Apothekets Muur;
 Sin Hals saa lang han strakte
 Og stak sin Mule op,
 Og aad de tvende Lilier
 Med Rod og med Top.

Men knap var Liliesaften
 Medgledet i hans Bug,
 Saa fik han atter Hænder
 Og Fødder til sit Brug.
 Han reiste sig og stod der,
 En Ungersvend rank,
 Med røde Fjer i Hatten
 Og Brystplade blank.

Den Gamle og den Unge
De skreeg ved dette Syn,
De styrted ind forvirrede
I Huset, som et Lyn.
Paa Flugt var ei at tænke;
Bysvenden tog dem fat,
Og Dommeren fik Retten
End samme Aften sat.

Den Gamle Alting nægted,
Den Unge ligesaa;
Men da man saa fik lagt dem
Gode Haandsfruer paa,
Kom Sandheden for Dagen,
Og Sagen saa blev endt,
At Tøsen gik i Kloster,
Og Heren hun blev brændt.

Nu tog min Fader Orlov;
Efter denne flemme Spads
Var det ham ikke længer ret
I Velskland tilpas.
Han kom her hjem til Gaarden,
Han gisted sig og fik
En Søn, som skal ham ligne
Til Punkt og til Priis.

Siig, hvor I at tvivle,
 At min Faders Sagn er sandt?
 I troer dog ei, vi fare
 Med Løgn eller Tant?
 Selv var han blandt de Bantroe,
 I Gselshammen bragt
 Han fik først rigtig Troen
 Paa det Hemmeliges Magt!"

Hr. Bugge taug og pusted
 Og stirred over Bord,
 Som vilde han med Diet
 Opsluge mine Ord.
 Jeg svared: „Gjerne troer jeg,
 Hvad I berettet har,
 At Eders salig Fader
 I Velskand Gsel var.

Men," vedblev jeg dumdriftig
 Og kaad af hans Viin,
 „I Eders Skjold I fører
 Et halvt blodigt Sviin;
 Hvi har I nu ei føiet
 Et heelt Gsel til?
 Det, synes mig, har Skjebnen
 Bevist Jer, at den vil."

Da grinte Hr. Bugge,
 Saa det flukked i hans Bom.
 Men da han lidt til Aande
 Og Befindelse kom,
 Han langsomt og alvorligt
 Gjentog min løse Snak;
 Han anede da Braadden
 Og følte, at det stak.

Han bed i sine Negle,
 Han rynkede sit Bryn,
 Hans rullende Dine
 Mig sendte Lyn paa Lyn.
 Og saa kom Tordenen!
 Han slog i Bord saa fast,
 At Randerne de dandsed; og
 Han reiste sig i Hast.

Han fik to lange Regler
 I Hallen indkaldt.
 „Nu skal I,” skreeg han, „faae
 Eders Haansord betalt!
 Min Biin I thyled i Jer,
 Og syntes nok saa glad!
 Saa det er Eders Maade
 At sige Tak for Mad!

Kast flux ham ned i Taarnet,
Der er Plads nok til Gloor!"
Saa foer de Bengler paa mig
Saa grovt, som man seer
To Kjøterhunde ruske
Kaninens hvide Skind;
Dg slængte heel uhøvisk mig
I Mørkestuen ind.

Lidt ør og ganske blændet
Jeg stod og famled der.
Lidt efter lidt det lysned,
Dg ved det svage Skjær
Den lille, ranke Pige
Med bleget Kind jeg saae
At rave hen imod mig
Paa det raslende Straa.

Men Freidigheden flygter
Saa let ei fra mit Bryst.
Jeg tog den Lilles Hænder
Dg præked hende Trøst.
Jeg redeligt deelte Halmen
Dg redte mig en Seng
Fra hendes fjernt; thi, vil jeg,
Min Dyd kan være streng.

En Krukke Vand vi havde,
 Dertil lidt daarligt Brød.
 Naar saa vi drak og spiste,
 Hun dækked paa sit Ekjød.
 Der var jo deilig kjøligt,
 Og Straaet var ret frisk; —
 Saaledes jeg og Karen
 Holdt sammen Dug og Diſk.

Men det var saa det Hele!" —
 Her maatte Strange lee.
 „Saa gid jeg," raabte Folmer,
 „Ret aldrig Frelse see,
 Om ei fra mine Hænder
 Hun gif saa reen og skjær,
 Som den straalende Lilie,
 Den I har saa kjær!

Og hende maae vi søge!
 Vi hende frelse maae;
 Jeg aldrig meer for Dronningen
 Lør stedes eller staae,
 Før atter jeg har føiet
 Den Blomst til hendes Arands!"
 Da jukkede Strange: „Folmer!
 Ei før til Sancte Hans!"

Han talte om Gulika.
 Om Rhitra meldte han,
 Han sagde af Hr. Peder,
 Den vældige Mand.
 „Kom lad os vandre! Jorden
 Mig brænder under mit Fjed!“
 Saa stod de op og ginge
 Gjennem Huulveien ned.

Alt Solen var til Hvile,
 Og over det dunkle Blaae
 De evigklare Stjerner
 Høitideligt mon gaae.
 Hr. Stranges Hjertestrænge
 Var dybt alvorligt stemt;
 Men Folmer Sangers Tanke
 Var altid fuld af Skjemt.

Det lød i Stranges Indre!
 „Hvis nu, ei Rhitras Ord
 Kan lede mig til Ellen
 Og paa Kronhjortens Spor,
 Hvor skal jeg da vel løse —
 Hvor skal jeg da vel naae —
 Den Knude tætningslyngget,
 Det Maal, jeg styrer paa?

Hvis ikke Crucifiret,
 Som hendes Moder bar,
 Som Ridderen nu haaber,
 Kan yde Trøstens Svar;
 Jeg kjøber Pigen ind
 I et fornemt Klosters Skjød,
 Og søger fjernt fra Danmark
 Forglemmelse og Død."

Og det var Folmer Sanger,
 Han talte til sig selv:
 „Mig Andres Hjertesorger
 Henskyller som en Elv.
 Belan, jeg Strømmen følger,
 Hvorhen den tager Fart,
 At jeg kan atter skue
 Min Dronnings Aashyn snart.

Som efter Musen Ratten,
 Som Ungmø efter Dands
 Jeg længe efter Ratten,
 Der gaaer før Sancte Hans;
 Da skal jeg Uglen fange,
 Da skal jeg Inger see,
 Da skal vi gjøre mange
 Tusind Løier og lee!"

Saa fulgtes de med Foden,
 Men ei med Tankens Gang;
 Den Enes var en Grublen,
 Den Andens var en Sang;
 Indtil ved Dag de naaede
 Til Skovens Rand, og saae
 Paa Algeren tilhøre
 En Rudel Arondyr staae.

I den tidlige Morgen,
 Som det er Dyrets Skik,
 De langsomt græssende
 I unge Bipper gif.
 De duffede mod Jorden,
 De kneiste saa igjen,
 Og stirrede med Undren
 Paa de Vandrende hen.

Men forrest i Flokken
 Der hævede sig Een,
 Den største af dem Alle
 Med bastet Lak og Green;
 Hængt om den stride Manke,
 Foran paa dens Bryst
 Et Guldforø fremviste
 Alverdens Haab og Trøst.

Ung Strange hvisted: „Stille!“
Men næppe var det hørt,
Bort blev som af en Stormvind
Den hele Rudel ført.
Genover grønne Slette,
Paa den fjederlette Klov
Igennem Mosens Eller
Dg ind i tætte Skov.

Men Strange raabte: „Følmer!
I følge mig nu ei!
Gaf I til Jægerhuset
Den gjenneste Bei.
Der mødes vi!“ Dg hurtigt
Over Marken han foer,
Dg fulgte ufortrøden
Sin Skjebnes vilde Spor.

„Til Lykke!“ raabte Sangeren
Dg svingede sin Hat.
Glink skred han hen ad Stien
I det skryggende Krat.
Hans Hjerte havde Binger,
Hans Gang var som en Dands,
Hans Tankers Række var
Som en broget Urtefrands.

I Jægerhuset.

En Rast fra Kongeborgen
 Der ligger en 'aaben Plet
 I Skovens Dyb, af Hassel
 Og Bøg omgjerdet tæt.
 Der Bogfinken qviddrer,
 Der synger sorten Stær,
 Og Bildanden pladsker
 I det frusede Kjær.

Hen ved den ene Side
 En Jægerbolig staaer,
 Straatakt med spidse Gavle,
 Og rundtom Huset slaaer
 Et Gjerde sig af Hvidtjørn
 Ret som en fyldig Arm;
 Den vilde Humle kravler
 Henad den runde Karm.

Der er saa eensomt, stille,
Over den dybe Dam
Kun af og til kan høres
Sunnævens hæse Glam.
Paa Engen Storken spanker
Alvorligt og strunkt,
Høit under Skyen fredser
Guldørnen som et Punkt.

Det var saa henad Middag
Paa St. Albani Fest,
For Jægerhusets Gjerde
Der vrinsked en Hest;
En nordfrisisk Aleppert
Graaskimlet og frag,
Den stolteste Rytter
Den bar paa sin Bag.

I Sadlen sig hæver
En mægtig Rjæmpefrop;
I Staal saa er den smeddet
Fra Taa og til Top;
Det blanke Pandser dækkes
Af en Munkefutte bruun,
Paa Brystet følger Skjægget
Saa hvidt som Svaneduun.

I Skjold den hvide Ibskal
 Svømmer i det Blaae;
 Syn grønne Baafjedre
 Over Hjelmfammen staae.
 Ved venstre Side dingler
 Det drabeligste Sværd.
 Han raabte, saa det gjalded
 Høit mellem Skovens Træ'r:

„Hei, er her Nogen hjemme?“
 Da aabnedes et Led.
 Ud treen den gamle Jæger
 Og sagde: „Guds Fred!“
 Men da han saae ret nøie til,
 Saa slog han Haand i Haand,
 Og raabte: „Bed St. Hubert!
 Nu seer jeg nok en Aand?

Er det Jer selv, Hr. Peder!
 Med Kjød og med Blod?
 Saa vær mig da velkommen,
 Velsignet Eders Fod,
 Som træder paa min Tærskel!
 Kom, hvil Jer paa min Bænk,
 Og faae en Bid til Styrkning
 Og til Velkomst en Skjenk!“

Den gamle Herre svang sig
 Som en Yngling af sin Hest,
 Og sagde: „Først vi sørge
 For den firbeente Gæst!“
 Han Hovedlad og Sadel
 I Hast da smøged af;
 Med Brinsken søgte Hesten
 Til Engen da i Trav.

Det var Hr. Peder Jernskjæg,
 Han længtes efter Helm,
 Han fulgte ind i Haugen,
 Tog af sin sorte Hjelm.
 Dybt maatte han sig bøie
 For at komme under Tag;
 Han hængte der sin Jernhat
 Og sin Dyrendal paa Knag.

Den Jæger bredte Hynde.
 Men Alt som der han sad,
 Ind traadte Husets Kvinde
 Med Dug og med Fad.
 Da raabte brat Hr. Peder:
 „Saa hjælp mig St. Georg!
 Den sidste Gang jeg saae Jer,
 Var paa min egen Borg!“

Sig ydmygt Qvinden neied
 Og rødmed under Liin,
 Og hendes Die fyldtes
 Med en Dugperle fiin.
 Hun hvistked ganske sagte:
 „Jeg mindes nok den Stund!“
 Taus stirrede Hr. Peder
 Med et bittert Smil om Mund.

Han fulgte med sit Die
 Den gamle Kones Gang,
 Imens hun stille sysoled
 Og bredte Dugen lang.
 Han greeb, som i Tanker,
 Et Kruus, hun stilled hen,
 Og dreied det i Haanden
 Og satte det igjen.

Det var det bittre Minde
 Fra Dagene, som svandt,
 Der i hans Hjertes Mørke
 Som en Maane oprandt,
 Og klart paany ham viste,
 Hvad Tidens Taage fik
 Halv dulgt og udslettet
 For hans Tankes trætte Blif.

Saa tyst som i en Kirke
 Der var ved deres Bord;
 Imens de finge Unnen,
 Der hørtes ei et Ord.
 Afdækket blev saa Skiven,
 Saa holdt de deres Bøn;
 Da vinkede Hr. Peder
 Den Kvinde ud i Løn.

De satte sig i Haugen
 Paa en Græsbænk, i Læ
 Af Hasler og af Hvidtjørn
 Under et Abildtræ.
 Hun sagde: „Edle Herre!
 Jeg kender Ederes Hu,
 Og hvad Tert Die spørger,
 Vil jeg besvare nu.

Men jeg har ingen Balsam
 For Ederes Hjertes Bee,
 Jeg kan Jer kun berette,
 Hvad selv jeg maatte see.
 Eiheller kan jeg gjøre
 Ederes Byrde mere svær!“
 Saa talte hun, og Gubben
 Drog dybt efter Veir.

„Jeg tjente Ederes Frue,
Hun var saa from og god,
At jeg gjerne for hende
Havde givet Liv og Blod.
Og da den lille Frøken
Var født, og Modren svag,
Jeg passede dem Begge
Baade ved Nat og Dag.

Da hun den sidste Morgen
Slog Diet op saa mat,
Hun sagde: „Åh, jeg drømte
Saa underligt i Nat.
Mit Hoved er saa tungt
Og mit Sind saa beflemt;
Guds Moder maa vide,
Hvad der er mig bestemt.

Jeg drømte, jeg var død
Og alt i Kisten lagt,
Min Sjæl paa sine Vinger
Stræbte opad med Magt.
Fra Høire kom en Due,-
Fra Venstre kom en Ravn,
De gjenned mig tilbage
Fra Paradisets Havn.

Saa stod jeg ganske ene
 I den vildeste Skov;
 Der kom en Lyngorm skridende
 Og hylede efter Rov.
 Den slynged sig i Bugter
 Omkring mit svage Liv,
 Jeg vaanded mig og segned
 Som for Stormen et Siv.

Men før jeg sank, da saa jeg
 Dens røde Dine gloe
 Begjærligt hen til Buggen,
 Hvor Barnet laae i Ro.
 Af Halsen rev jeg Korset her,
 Mit dyreste Alenod,
 Og slængte det paa Barnet
 I Fortvivlelssens Mod.

Og næppe var det faldet
 Og laae paa Ellens Bryst,
 Saa traadte ud fra Krattet
 Høitideligt og tyst,
 Med høie, brede Takker
 En kongelig Hjort,
 Gik Barnet op paa Ryggen
 Og ilede bort.

Saa sank jeg dybt i Dvale,
 I en lang, en bælmørk Nat;
 Jeg tabte Sands og Tanke —
 Og saa vaagned jeg brat.
 Stor Jammer vil mig times,
 Forvist jeg det troer,
 Men liden Ellens Frelse
 I dette Guld Kors boer."

Fra Barmen drog hun Smykket
 Ved det glimrende Baand,
 Hun trykked det mod Læben
 Og med sittrende Haand
 Hun lagde Kors og Kjede
 Om Barnets spæde Bryst;
 Saa tog hun mig om Hovedet
 Og hviskede tyst:

„Gud frie os fra det Døde!
 Men skulde Faren naae
 Til denne Helligdom," —
 Og hun peged paa den Smaa —
 „Da sværg mig, Du vil vogte
 Paa mit yndige Noer!"
 Saa bad hun mig saa hønlige,
 Og med Taarer jeg svor.

Saa veed I, hvad der skeete, —
 Hvorfor? veed ikke jeg.
 I Rædsel greeb jeg Barnet
 Og flygtede min Bei.
 Jeg spærrede Jer Døren;
 Og i min unge Arm
 Bort bar min Skat jeg hurtigt
 Bed en bankende Barm.

Jeg vandred gennem Skove,
 Jeg vandred over Land,
 Og overalt den deilige
 Glut velsigned man.
 I rige Herrers Stalde,
 I Bondens ringe Bo
 De lode hende die
 Baade Gimmerlam og Ko.

Jeg sad ved stille Søer
 Og lullede hende ind,
 Hun slumred paa min Skulder
 Med sin rosenrøde Kind;
 Saa da jeg kom til Hove,
 Som var min Vandring's Maal,
 Var hun vever som en Lærke
 Og buttet som en Aal.

Men det var Fru Margrethe
 Kong Bolmers Datter pryd,
 Hun tog sig af den Spæde,
 Og stjred hende ud
 Med Klæder og med Smykker,
 Med Lærdom og med Tugt,
 Og Alting hende anstod
 Saa yndesfuldt og smukt.

Da Bolmers Datter døde
 Og Jorderig forlod,
 Sad Frøken Ellen siden
 Ved den unge Dronnings Fod;
 Indtil i Fjor, i Høsten
 Hun pludselig forsvandt!
 Da blødte mange Hjerter,
 Og mange Taarer randt.

Man hvissed om Hr. Strange,
 Om en Hjort blev der talt;
 Men Ingen kunde fatte
 Eller samle det Alt.
 Saa sank det hen i Glemsel,
 Som det gaaer til paa Jord;
 Hvem tænker vel paa Sneen,
 Som skinned her ifjor?"

Hun taug. Men Hr. Peder,
 Fordybet i sit Sind,
 Stivt stirrede paa Græsset,
 Med Haanden paa sin Kind.
 Hid treen den gamle Jæger,
 Han hørte de sidste Ord;
 Han sagde: „Hjorten kommer
 Nof her igjen, jeg troer.

Hvis ei den alt er fældet,
 Saa er det Dyrets Skif
 At søge did, hvor først
 Den græssede og gif.
 Den glemmer ei de Skove,
 Ei den Mark eller Bang,
 Den kjender alle Fugle,
 Den mindes hver en Sang.

Ved Toner kan den lokkes.
 Af ja, hvor mangen Gang
 Saae jeg dem ikke standse
 Og lytte, naar bedst de sprang.
 Faaer jeg først hiin for Die,
 Jeg ta'er vist ikke feil;
 Jeg kjender den saa nøie
 Fra Blad og til Speil!“

Som saa han stod og talte,
 Rast over Gjerdets Torn
 Shv kjække Stød der hørtes
 I et klingende Horn.
 Den Jægersmand da lytted:
 „Hvad? er jeg ved Forstand? —
 Det var de Strangers Løsen, —
 Og see, der kommer han.“

„Guds Fred! og Velkommen!“
 Da raabte alle Tre,
 Da gjennem Havelaagen
 De Junkren fik at see.
 Men Alvor paa hans Bände
 Og Blegghed paa hans Kind
 Reddæmped deres Glæde,
 Da taus han traadte ind.

Sin flygtige Ganger,
 Sin Gaade havde han
 Nu atter fulgt forgjæves
 Gjennem Skov, over Land.
 Frem og tilbage frydsed den
 Dog op imod Nord; —
 For trende Dage siden
 Han havde tabt dens Spor.

Knap var nu al Forundring
 Og hans Fortælling endt,
 Saa lød der høit en Stemme
 Som var dem velbekjendt.
 Som Lærkeslag den jubled,
 Saa Skovens Hvalving flang;
 Og det var Folmer Spillemand,
 Der meldte sig med Sang:

„Du, som har Sorg i Sinde,
 Gak ud i Mark og Lund,
 Og lad de svale Binde
 Dig vifte karst og sund.
 Gak over Høi og Dale,
 Og lyt ved Søens Glar
 Til Skovens Alvorstale
 Og Kildens muntre Svar.

Var Hjertet fuldt af Klage,
 Og brused Blodet vildt,
 Jeg gik mig ud at jage
 Det yndeligste Bildt.
 Det var ei Hjort og Hinder,
 Ei Terne eller Tjur;
 Det var med friske Kinder
 Den vilde, frie Natur.

Jeg vil saa nødigt bænfes
 I Stuen, under Tag;
 Der drifkes og der skjenkes
 I døsig Fred og Mag.
 Langt heller vil jeg brede
 Min Dug bagved en Tjørn,
 Paa lhyngbegroede Hede
 I Selskab med en Bjørn.

Mig hued ingensinde
 Smaafuglene i Buur,
 Som pynteligt paa Pinde
 Maa sætte sig til Kur.
 Nei paa de rigtig Bilde
 Er det en freidig Tagt;
 Om de er nok saa snilde,
 Er deres Bærge svagt!"

Saa hørte de ham synge,
 Længe før de ham saae;
 Foran ham sprang hans Pudel
 Gjennem de høie Straae.
 Da kom han frem af Krattet
 Med Strængeleeg i Haand,
 Med sit smilende Ansigt
 Og de flagrende Baand.

Da samled' rundt om Bordet
De sad ved deres Biin,
Hr. Folmer førte Ordet,
Thi han var snild og fiin.
De bedste Raad han vidste,
Han havde lystigt Mod,
Og han med megen Liste
Paa Qvindfolk sig forstod.

„At faae et Uglehjerte
Det tager jeg mig paa;
Og Dorrits Sovestammer
Dø aabent skal staae;
Thi hendes Terne, Inger,
Er i min Vold, jeg veed,
Som jeg igjen i hendes,
Efter Tid og Leilighed!“

De Andre To ham loved,
Hans Ord de gave Magt,
De vilde holde sammen
Bed de Raad, han havde lagt.
Saa ginge de til Hvile, —
De To med Sorg i Sind;
Til sine brogede Drømme
Den Tredie slumred ind.

St. Hans' Aften.

I Skoven tæt vedurve,
 I Ly af Bøg og Eg,
 Der vrimsled det heel lystigt,
 Og der var Dands og Leeg.
 Fra alle Landets Egne
 Var kommet mangen Gæst,
 Fornemme og Ringe,
 Til St. Hans-Aftens Fest.

Farvede Lamper straalte
 Fra tusind Grene ned;
 Rundtom var plantet Fakler
 Som Blomster i et Bed.
 De Tjæretønder blussed,
 Ophængte paa Stav;
 Den glade Stimmel bølged
 Og larmed som et Hav.

Fra rene Sommerhimmel
 Snart her og snart hist
 En lille, stille Stjerne
 Fremtindred som en Gnist.
 Ei Straa, ei Blad sig rørte,
 Og trindtom Natten laae,
 Som en kulsort Morinde
 Med Glimmersmykke paa.

Der var med Viin og Mundgodt
 Saa mangen pyntet Bod;
 De tørstige Sjæle
 Som en Muur om dem stod.
 Mangen Springer og Dandser
 Stod der ogsaa paa Lad
 Med sit malede Ansigt
 Og bar sig morsomt ad.

En Sværm af Formummede
 Lidt efter lidt kom frem;
 Hr. Peder og Hr. Strange
 Bare ogsaa blandt dem.
 Ung Folmer var paafærde,
 Hvor der var lidt at see;
 Han gjorde tusind Løier
 Og fik Alle til at lee.

Med Get der klang Trompeter,
 Med Fløiter og Basun;
 Dankonningen sig viste
 I Skovens Paulun;
 Med ham en fager Skare,
 Saa munter og saa let,
 Med Guld paa Fløielskoste
 Og Fjeder paa Baret.

Saa kom en deilig Qvinde
 Agende i sin Arm;
 Fra Ansigtet hun løstet
 Sløret med sin Arm.
 Da blussede de Kinder,
 Da straaede de Blik!
 Dankonning hende høvist
 Imøde da gif.

Selv hjalp han den Skjønne
 Fra Bognen til Jord,
 Og hvistet hende lønligt
 Et skjemtesfuldt Ord.
 De sorte Slangeloffer
 Slog hun fra Panden klar,
 Og hendes røde Læber
 Gav et smilende Svar.

Hr. Strange og Hr. Peder
 De stode og derhos;
 En Mumlen gik blandt Folket
 Af Beundring og Trods.
 Hun lod de sorte Dine
 Tillyne dem et Blink;
 Sødte toned da Musikken
 Paa Konningens Vink.

Han prøved sine Dine
 Og sin elskovssyge Aand
 I hendes Luebliske.
 Saa greb han hendes Haand
 Og traadte hen i Kredsen
 Paa den fløielsgrønne Grund,
 Og Sangen lød og Dandsen gik
 Saa let igjennem Lund.

Vel bruste Lystigheden,
 Men den gav ogsaa Ro.
 Det er saa sødt at vandre
 I Natten To og To.
 Og mangt et Par sig listed
 I Krattets Mørke ind
 Med bankende Hjerter
 Og med rødmende Kind.

Ung Folmer gik med Inger,
 Han hvisted: „Fare Mø!
 Tilgiv mig, Du maa seile
 Nu i din egen Sø!
 Imorgen, naar vi mødes,
 Maa Du aabne hendes Dør,
 Som din egen, søde Inger!
 Du tidt mig aabned før.

Hvad vi fra Dorrit tage,
 Er Intet uden Ord;
 Hun skal os kun opdage
 En Hemmelighed stor.
 Og frygter Du for Kongen,
 Til Dronningen Du tye.
 I hendes Somfrubuur
 Vil jeg skaffe Dig Ly.“

Saa kiged han skalkagtigt
 I Pigens Dine ind,
 Strøg hendes Haar fra Panden
 Og kysed hendes Kind,
 Og sprang saa let afsted
 Fra den glædedrukne Sværm
 Til Borgen op og standsed
 Under Lindetræets Skjerm.

Men Dronningen, den Renc,
 Med sine farre Mø'r
 Sad stille hist i Hallen
 Inden lukkede Dør.
 Den hellige Vigilie
 Var endt; alene, tyst
 I sit Buur hun kunde høre
 Den fjerne, vilde Lyst.

Da klang en Githers Strænge
 Nede ved Borgens Fod.
 Da lytted hun, da trængte
 Til Hjertet hendes Blod.
 Hun reiste sig, slog om sig
 Et Gløiels Purpurkrud;
 Let traadte hun, den Ranke,
 Paa Borgsvalen ud.

Hun læned sig til Rækket
 Bag den dustende Lind;
 Paa hviden Haand hun lagde
 Den fine, blege Kind.
 Hun holdt sig taus og stille,
 Hun aanded knap engang.
 Op tonede frandeden
 Ung Folmers Mattesang:

„Min høie, ædle Frue!
 Jeg gjorde som I bad.
 Ud fløi jeg som en Due
 Efter Fredens Olieblad.
 Endnu er det ei plukket,
 Dog brydes det forvist;
 Thi Himlen hørte Sukket,
 Alt vinker det fra Kvist.

Jeg gjennem Skov og Dale
 Har vandret paa min Fod,
 Mens Klangen af din Tale
 Mit Øre ei forlod.
 Jeg steg paa Bjerg og Banke;
 Og stærk jeg blev derved,
 At det var dine Tanker,
 Som styrede mit Fjed.

Jeg døied megen Smerte;
 Men som en Svaledrif
 Guldt kvægede mit Hjerte
 Da Mindet om dit Blik.
 Længt hellere jeg døde,
 Længt heller blev jeg blind,
 End Haabets Morgenrøde
 See blegnet paa din Kind.

Der dæmrer nu en Morgen,
 Der lyser nu en Dag;
 Som Natten flygter Sorgen,
 Og som ved Trylleslag
 Vil alle Roser røde
 Og alle Lilier smaa,
 Opreise fra de Døde,
 Sødtduftende fremgaae.

End tvungen, maa jeg dvæle
 Fjernt fra din Naadesol;
 Jeg vover ei at knæle
 End for min Dronnings Stol.
 Ei tør min Gød jeg krænke,
 — Mig Længsel hid har ført! —
 Et Bant Du naadigt skjenke,
 At Du min Sang har hørt!"

Hun løste af sin Nakke
 Et blaat, guldvirket Baand;
 De blonde Lokker strømmede
 Ned under hendes Haand.
 Saa lod hun Sløifen synke
 Og fjernede sig tyst.
 Han fanged den i Luften
 Og gjemte den ved sit Bryst. —

Den fjerne Larm sig tabte,
Og Festen slumred ind,
I halvudbrændte Fakler
Vifted en Morgenvind.
Og der var Søvn og Stilhed
Alt over Skov og Dal,
I Bondens lave Hytte,
I Drottens høie Sal.

Uglens Hjerter.

Den morgenglade Lærke
Høit under Himlen sang,
Paa Blomster og paa Blade
Dugdiamanter hang.
En sagte Lustning seiled
Hen over Skovens Ryg,
Paa Engen stod end Dampen
Af Mosekonens Bræg.

Men i den Lindeghede,
Som fra Kongeborgen gaaer,
Hvor hist og her i Skyggen
Hoffinders Huse staaer,
Foran den sidste Bolig,
Som var saa sjirligt bygt,
Halv dulgt bag Rosenhækker
Og med Billeder smykt;

Der stod nu Hr. Strange
 Og den gamle Riddersmand;
 Nysgjerrig Morgenstjernen
 Keeg over Skovens Rand.
 Og Folmer kom og viiste
 En Boddik, som han bar;
 Til Løndommens Dør
 Det den sære Nøgle var.

Hr. Stranges Dine brændte,
 Hans Kind var som en Bæg,
 Paa Fingeren han prøved
 Sin Daggerts Odd og Egg.
 Han sagde: „Hvis hun vaagner
 Og ei bekjender Alt,
 Er hendes Lod afveiet
 Og hendes Dage talt!“

„Kom, skaf os ind!“ han hvisted
 Og greb i Folmers Arm.
 Da traadte liden Tinger
 Just under Dørens Arm.
 Hun vinked og hun smiled,
 Men bleeg var hendes Kind;
 De Ungersvende drog hun
 I dunkle Forhal ind.

Her slænged Folmer Armen
 Om hendes Midie blød
 Og kyssed hendes Læbe
 Og hvæstede: „Du er sød!“
 Men udenfor i Haugen
 Under dustende Træ'r
 Som Vagt den gamle Herre
 Stod, støttet til sit Sværd.

Derinde løstede Inger
 Et Teppe fra en Dør,
 Mens ned om hendes Nafn
 Gik Undseelses Slør.
 Forelsket hun saae
 Paa den letfærdige Svend,
 Og pegede taus med Fingeren
 Til Rhitras Leie hen.

Der laae hun dybt i Slummer
 Paa bløde Hynder strakt,
 Som i en Sky hensunket
 I al sin Ungdoms Pragt;
 Og under Silketeppe
 Aftegnede man saae
 De unge Lemmer, runde,
 Som Havets Bølger gaae.

Den venstre Arm bag Nakken
 Laae paa det hvide Baar,
 Den fine Haand begravet
 I de slangesorte Haar;
 Den Høire over Teppet
 Længs den udsyete Søm;
 De Fingre sagte krummed sig
 Paa Silken, som i Drøm.

Et Been med spæden Ankels
 Og svulmende Læg
 Var listet ud fra Teppet
 Mod den nødbrunne Bæg.
 For Bindvet hang og dirred
 En Green saa lys og lind,
 Med Blusfel Rosen stirred
 I Kammeret ind.

Mens Sangeren med dristig
 Og med veløvet Haand
 For Barmen løste Løkken
 Paa det silkesnoete Baand,
 Hr. Strange med faste
 Men lydløse Fjed
 Barsk hen over Gulvet
 Til Hovedgjerdet skred.

I Folmers Haand han aabned
 Den Boddik og tog
 Og lagde Uglens Hjerte,
 Hvor Pigens Hjerte slog,
 Tæt under det faste,
 Kjæft kneisende Bryst;
 Saa greeb han hendes Høre
 Og betragted hende tyst.

En Sittren gjennemgyste
 Den skjøne Qvindes Krop,
 Der var en indre Kamp
 Som for at vaagne op.
 De hvalte Bryn sig hæved,
 Bag Dielaagets Gjem,
 De sorte Stjerner tindred
 Uhyggeligt frem.

Hun mægted ei at vaagne;
 Underdanig hans Blif
 Hun laae opløst og fængslet
 Som af en Dvaledrif.
 Han sagde: „Siig mig, Rhitra!
 Hvor dølger sig din Magt?
 Og lever Frøken Ellen?
 Og hvor er hun henbragt?“

Et Suk, et ubeskriveligt,
 Steg op fra Hjertets Grund,
 Med bittert Smil hun aabned
 Sin rosenrøde Mund,
 Mens atter en Gysen
 Hendes Lemmer gennemfoer,
 Med sælsomt dæmpet Stemme
 Hun mæled disse Ord:

„O Slange! gyldne Slange!
 Min dyrebare Skat!
 Dankongen fik Du lokket mig
 Hver evige Nat;
 Men af! Du magted ikke
 Siin Ungersvend prud,
 Thi han var reen som Sneen
 Og trofast mod sin Brud.

Mit glødende Hjerte
 Og mit Favntag han forstjød!
 Saa gruelig en Smerte
 Havde nær voldt min Død!”
 Her brast hun i Taarer;
 Som klare Perler gled
 De frem fra Dielaaget
 Paa Kindens Roser ned.

Ung Folmer, — mens bevæget
 Dg rørt hans Hjerte slog, —
 Af Rhitras Dre Ringen,
 Den gyldne Slange tog.
 Stærkt sittred hendes Læber,
 Dg hvid blev hendes Kind —
 Et andet Drømmebilled
 Da stod for hendes Sind.

„Hvor kunde jeg vel leve,
 Før han var kommet bort?
 Dg Hævn jeg maatte have!
 Paa den kronede Hjort
 Jeg lod ham baglænds binde, —
 Ha, ved Mattens stærke Gud!
 Det var en lystig Rytter, —
 Hvor det saae-deiligt ud!“

Hun loe — en rædsom Latter! —
 Med vildtstingrende Røst,
 Som kom den fra et pinet,
 Et fortvoblende Bryst.
 Hun loe, mens Taarer strømmed,
 Afbrudt af dybe Suk.
 „Med Alt det,“ tænkte Folmer,
 „Er hun, ved Gud! dog smuk!“

Men strengt gjentog da Strange,
Ubøielig, sit Ord:

„Siig, lever Frøken Ellen?
Nu svar mig, Ahitra! hvor? “
Da bævede hun atter
Som i Høstvind et Siv,
Det syntes, som hun kjæmped
For at komme til Liv.

Modstræbende hun mæled:
„Det er min bittre Sorg!
End lever hun, min Fiende,
Paa sin Faders øde Borg.
Indmuret der hun sidder;
Foruden mig, kun To
Her vidste det. De tie;
Jeg har bragt dem til Ro.

Kun Een bevogter hende.
I Kamret, hvor han boer,
Han tør kun ved at trække
Med Haanden i en Snor,
Hvis Noget vilde driste sig
At gjøre hende fri;
Da styrter hun i Dybet
Vel Favne fem Gang ti.

Saalænge i mit Dre
 Den gyldne Snog jeg bær,
 Skal Ingen Stedet finde,
 Hvor Frøken Ellen er.
 Og Dronning vil jeg være;
 Ved Gift eller Staal
 Jeg skal mig aabne Veien
 Til mit sidste, store Maal!"

Forfærdet slap Hr. Strange
 Den Sovendes Haand.
 Strax løstes hendes Lemmer
 Af Krampens spændte Baand.
 Tilbage sank hun atter
 I Søvnens rette Favn,
 Og smilte som et Barn
 Uden Sorg eller Savn.

Læus fjerned sig Hr. Strange
 Og vinked Folmer: „Kom!"
 Men langsomt fulgte Sangeren
 Og saae sig ofte om.
 Det var, som paa hans Fødder
 Der laae en Lænke svær;
 Først da han stod i Haven,
 Han rigtig fik sit Veir.

Fra Kongeborgen iled
 De trende Benner ned
 Til Jægerens Bolig
 Gjennem Skoven afsted.
 De tause gik, som lytted de
 Paa Lundens Klokkespil;
 Hver havde sine Tanker
 At holde sig til.

Men da de vare komne
 Ved Jægerhuset nær,
 Ung Folmer kasted Ringen
 I dybe, klare Kjær.
 Som levende det sprælled,
 Det glimrende Kryb;
 Det syded og saa svandt det
 I bundløse Dyb.

Den samme Aften svang sig
 Hr. Peder paa sin Hest;
 Tilfods de unge Svende
 Ham fulgte som bedst.
 Den Sanger bar sin Strængeleg,
 I Sorrig og i Fryd
 Den fulgte ham trofast.
 Nu slog han til Lyd:

„Høitidelig er Natten!
 Paa Skovens bløde Sti,
 Paa Beien efter Skatten
 Heel travle stræbe vi.
 Hvor vore Fjed vi træde,
 Snart Fare boer, snart Fred,
 Her vandre Sorg og Glæde
 Som Reisefæller med.

Som med et Slør for Die
 Vi skue Intet grant.
 Vor Fod sig vogter nøie,
 Som om et Baand den bandt.
 Viol og Bukkar sender
 Med Duft en Hilsen froe,
 Mens hidsæt Ravnen vender
 Et Uadsel med sin Alo.

Her klaren Kilde risler,
 Hift damper Mosen fuul;
 Hugormen snedig hvisler
 Bag Lynghens tætte Skjul.
 Den vilde Rose daarer
 Os med sit søde Smil,
 Og gribe vi, den saarer
 Tidt med en giftig Piiil.

Hift Lygtemanden flammer
 Og lokker ved sin Ild
 Os ind blandt Skovens Stammer
 Fra Beien, faad og vild;
 Mens trøsterig en Stjerne
 Ned mellem Løvet's Pragt
 Veileder fra det Fjerne
 Og faaer os Barsel bragt.

Her snuble vi paa Roden,
 Hift Stien er saa blød,
 Og vixelviis faaer Foden
 Snart Hvile og snart Stød;
 Dog Hjertet skal ei grue!
 I Øst vil klar opgaae
 En nysødt Morgenlue, —
 Da skal vi Skatten naae!"

Saa lød hans Sang. Dens Toner
 I de Andres Sind gjenklang;
 Og selv Hr. Peders Skimmel
 Gik Retmaal i sin Gang.
 Saa drog de ud af Skoven,
 Hen over Mark og Bang,
 Mens foran dem med Bjeffen
 Hr. Folmers Pudel sprang.

Befrielsen.

Høit paa en nøgen Banke,
 Hvor Marehalm og Græs
 Af Sandet magert spirer,
 Ei langt fra et Næs,
 Der laae den gamle Borg
 Med Tinde og med Taarn,
 Hvor Peder Jernskjæg fødtes,
 Og han husede tilforn.

En lille, fattig Have
 Laae tæt ved Murens Hegn,
 Ret som en Haandfuld Blade
 Tabt i en øde Egn.
 Og alle Træer og Buske
 For den barske Nordenvind
 Havde høiet deres Toppe
 Forknytt mod Landet ind.

Tungfindigt Taarnet stirred
 Mod Nord paa Havets Speil,
 Fra Brinken ud til Hælsø,
 Til sjerne hvide Seil.
 Mod Syd dens Dine fulgte
 Med Høi og Dal, der skred
 I smaa, i mindre Bølger
 Mod flade Slette ned.

Dybt nede, tæt ved Stranden
 Et Fisserleie laae,
 Leerflinede Hytter
 Med Tag af Tang og Straa.
 Om Borgen quiddred Svale,
 Og Maagen skreeg ved Strand,
 Hvor evigt mellem Stene
 Rulled det salte Band.

Tre Steenkast vel fra Borgen,
 Hvor Veien, sandet, brat,
 Den sidste Krumning slynger,
 Der stod et lille Krat
 Af tætte Aonbøgstubbe,
 Af den haardsøre Tjørn;
 Der Tornskaden bygged
 Med sine kjække Børn.

Her standsed just Hr. Peder
 Og svang sig af sin Hest.
 Det lakkede mod Aften
 Og Solen stod i Vest.
 Paa Skrænten hviled Folmer
 Med Pudlen ved sin Fod;
 Isørt Hr. Peders Rutte
 Den ædle Junker stod.

Med Mandebloods Knopper
 Ham Folmer havde smurt,
 Ved Rynker og ved Furer ham
 Høitaldrende gjort.
 De udsnede Støvler
 Selv drog han af saa suus;
 Thi barbenet Munken
 So gaaer fra Huus til Huus.

Han talte til de Andre:
 „Jeg ene bør og maa
 Som Tiggermunk til Borgen
 I denne Kittel gaae.
 Med fromme Ord og Rader
 Jeg Dragen vil i Ro
 Gaae dnyset, til jeg mægter,
 At lænke dens Klo.

Thi øiner han os Alle,
 Er Faren altfor stor;
 Hvor hurtigt naaer ei Haanden
 Den rædselsfulde Snor.
 Vil han mig selv tillivs,
 Ei agter jeg det stort.
 Det vorde skal den sidste
 Misgjerning, han faaer gjort!

Men er jeg først derinde,
 Da lister Eder hid;
 Det turde jo dog hænde,
 I kom i rette Tid!"
 Saa talte han og vandred op
 I Beiens dybe Sand,
 Med Hætten ned om Banden,
 Arum som en gammel Mand.

Hen over Vindebroen,
 Hvis Lænker hængte ned,
 Han, støttet til sin Knippel,
 Traadte med langsomt Tjed.
 De næsvise Krager,
 Halvtamme, op han jog;
 Han spændte sine Muskler,
 Og fjækt hans Hjerte slog.

Paa jernbeslagne Portlem
 Med Staven banked han:
 „I Herrens Navn! luk op
 For en vansmægtet Mand!“
 Da aabned sig en Luge,
 Et Ansigt, blegt og fedt,
 Med blakkede Skjæggeborster,
 Saae ned og spurgte vredt:

„Hvad nu?“ Men da hans Blik
 Fra Binduet blev vaer
 Den fredelige Gubbe
 I den hellige Talar,
 Af halvforglemte Bane
 Han mumlede: „Guds Fred!
 Vi lidt, nu skal jeg komme!“
 Og saa kom han ned.

Han Portlemmen aabned,
 Lod Munken foran gaae,
 Og laasede saa atter
 Med Nøgle og Slaa.
 Men inde i Kammeret,
 Med lumsk, fjoflet Smil
 Han sagde: „Fromme Broder!
 Kom sæt jer og hvil!“

Mat lod sig Strange segne
 Hen paa en Løibænk, hvor
 Hans Falkeblif foroven saae
 Den frygtelige Snor.

Dg mens den Anden stod
 Dg gloede paa ham stum,
 Han lod sit Die glide
 Om i det snevre Rum.

Paa Bæggen hang en Armbroest,
 En Dolk og et Sværd,
 I Krogen stod et Madskab,
 Ved Siden et Spær.
 Et Kruus der stod paa Bordet,
 Hvor en Albimpel saae;
 Dg Døren op til Taarnet
 I et Hjørne han saae.

Men da han vel fik mønstret
 Den Bægters raae Gestalt,
 Med Gæt det som et Slør
 Ham fra Dinene faldt.
 Han kjendte godt hans Næve,
 Han havde følt dens Greeb;
 Han var blandt dem, der bandt ham
 Til Hjortens Ryg med Reeb.

Op flammed da hans Hjerte,
 Dog trang han end dets Ild;
 Han tog et Bæger, bad en Bøn
 Og drak ham saa til;
 Og mens han suged Øllet
 I langsomme Drag,
 Den lurvede Rjæmpe
 Han speidede i Mag.

Der stod han i sin Koste graa,
 Skinhellig og slug,
 Stivt stirrende, med foldede
 Hænder for sin Bug.
 „Hør,“ mæled da Hr. Strange
 Og satte hen sit Kruus,
 „Du kommer sagtens sjelden
 Til Gjæst i Herrens Huus?“

„Nei,“ grinte Rjæmpekarlen
 Og frammed i sit Haar,
 „Til denne Ravnerede
 Ei Klokkeklangen naaer!“
 „Saa skrift mig dine Synder,
 At Afløsning Du kan faae,
 Saa er dit Øl betalt!“
 Og han mumlede: „Lad gaae!“

„Først sige Du dit Gredo!”

„Det har forlængst jeg glemt!”

„Saa bed et Paternoster!”

„Det paa samme Sted er gjemt!”

„Kæd ned da! jeg vil bede,

Tag af min Mund hvert Ord!”

Dg uvilkaarligt Karlen

Sig neiede mod Jord.

Knap laae han der nedbøiet

Dg slog sig for sit Bryst,

Dg mumlede i Skjægget:

„Forsørt af Syndens Lyst” — —

Saa greb ham Junker Strange

I Dværken, fast og kjæk,

Dg væltede ham baglænds,

Som man vælter en Sæk.

Da brølede den Skumle:

„Ha, er det saadan fat?”

Men Strange fik ham Kædet

Paa den brede Bringe sat,

Som naar et Neg man binder;

Han med sin Høre slap.

Dg samled efter Dolken, —

Da blev den Vægter rap.

Om paa den ene Side
 Han som en Drm sig vreed,
 Saa Junkrens Knæ mod Flisen
 Liig en Hammer slog ned;
 Som naar en Ganger steiler,
 Han krummede sin Krop,
 Paa Knæ, een Haand alt strakte
 Han imod Snoren op.

Rask tog ham Junkrens Arme
 Et vældigt Undertag,
 Han styrted sig mod Døren,
 Op sprang den med Brag!
 De rullede som to Slinger
 I Portrummet ud,
 Høit brølede den Bægter
 Da som en tirret Stud.

De vælted sig, de kæmped,
 Og Kampen de forstod;
 Men Stranges unge Kræfter
 Holdt ei Skridt med hans Mod.
 Det sortned for hans Blikke;
 Men af Taageslørets Gjem
 Han syntes, at der straaled
 To søde Dine frem.

De smilte saa bedrøvet! .
 De gav ham atter Kraft;
 Hans muskelspændte Arm
 Blev som et Egeskast.
 Det lygned for hans Dine,
 Hans Tanke blev klar,
 Og atter blev han øverst,
 Som før han underst var.

Han slap med begge Hænder,
 Tog Tag i Rnegtens Skjæg,
 Sin Dolk han rast fik viklet
 Af Ruttens side Læg.
 Høit svang han ud sin Høre;
 Grum i sin Hævn og Harm
 Han vilde sænkt dens blanke
 Staaltunge i hans Barm.

Men i et Spring kom Folmer,
 Hr. Peder fulgte med;
 Han kjendte jo, som Bjørnen,
 Sin Hules Leilighed.
 Saa svinebandt de Karlen,
 Og, væltet paa sin Ryg,
 Han laae med Graad for Munden,
 Taus stirrende og styg.

Han stønned, og hans Lemmer
De bævede som Siv;
Han bad og han tigged
Alt for sit usle Liv.
Da sagde Peder Jernstjæg:
„Du bliver her, min Søn!
Jeg skal Dig lade hente
Og faae Dig Portnerløn!”

Men Strange flux med Dolken,
Han end i Haanden bar,
Det tunge Nøglesnippe
Af Karlens Belte skar.
Uhyre Længsel drev ham
Som Skibet en Bør;
Ind stormed han i Kamret
Og sparked op en Dør.

Ad Bindeltrappens Hvirvel
Han svimlende steeg op;
Og lige under Hatten,
Tæt under Taarnets Top
Han standsed ved en Laage,
Af Egetræ gjort;
Tre Nøgler først fik aabnet
Den knagende Port.

Han tråadte ind forfigtigt,
 Med Haanden for sit Bryn,
 Thi Solens sidste Straale
 Skarpt blændede hans Syn.
 Sit Afskedsblik den kasted
 Bemodigt, venligt paa
 Det Knippe Straa i Krogen,
 Hvor liden Ellen laae.

Med høiet over Leiet
 Ei voved han en Lyd;
 Han stirrede paa Pigen
 Med smerteblandet Fryd.
 Ei saae hun Solens Gilsen,
 Hans Fied ei hørte hun,
 Thi luft var hendes Dje
 Og bleeg var hendes Mund.

En Haand laae under Kinden
 Og een i hendes Skjød.
 Forfærdet da han hvisted
 Til sig selv: „Hun er død!“
 Han greeb en Haand fortvivlet —
 O, Gud! den var dog varm! —
 Da løstet Ungersvenden
 Den Lilie paa sin Arm.

Saa ømt han bar sin Skat ned
 I Borgens skumle Gaard;
 Omkring hans Skuldre hængte
 Hendes lange, blonde Haar.
 Paa Stenen, tæt ved Brønden
 Han satte hende ned;
 Strax Folmer var ved Haanden
 Og den gamle Ridder med.

De støtted hende kjærligt,
 Mens Strange paastand
 Gik vundet op af Kilden
 Det friske, kolde Vand.
 De stænked hendes Pande,
 De væded hendes Mund;
 Et Suk opsteg fra Barmen,
 Og sagte aanded hun.

Sin høire Haand hun løfted,
 Men atter hen den faldt;
 Hun hæved skyn sit Hoved,
 Som havde Nogen kaldt;
 Men pludselig hun aabned
 To Dine saa blaae,
 Saa fromme, som de ud
 Fra Paradiset saae.

Tilbage foer Hr. Peder
 Bed dette søde Syn,
 Med begge sine Hænder
 Han dækked sine Bryn,
 Og hvistede: „Gudsmoder!
 Det er det samme Blik,
 Som, sidste Gang jeg var her,
 Af to Dine jeg fik.“

Han sagde: „Edle Frøken!
 Tak Gud! vær uden Frygt!
 I staaer i Benner's Bærge,
 Og I tør aande trygt!“
 Til Side holdt sig Strange;
 Men Folmer havde rast
 Alt med sin Daggert hugget
 Løvgrene af en Aak.

Og af de seige Qviste
 Indslynged fast og tæt,
 Han fik paa de længste
 Snart flettet nok saa net
 For Pigen en Bærebør,
 Heel magelig og svai; —
 Hun kunde jo ei vandre
 Den lange, tunge Bei.

Hr. Peder løfted Møen
 Paa sin mægtige Arm;
 Hans Dine bleve blanke,
 Fast bævede hans Barm.
 Han lagde hende lempeligt
 Paa grønne Seng, og mild
 Han tog sin brune Rutte
 Og dækked hende til.

Hr. Strange fik sig atter
 Ført Støvler paa og Hat.
 De raske Ungersvende
 Da begge toge fat.
 Ud bare de skøn Tomsfru
 Af Borgens snevre Port,
 Gaa, den Junkers Hjerte
 Ham næsten blev for stort!

Ung Folmer bar ved Hovedet,
 Men foran Strange bar;
 Hun kjendte ham sletikke,
 Saa dunkelt som det var.
 End stod der kun en bleggrød,
 Guldrandet Sky i Vest.
 Hr. Peder efter lunted
 Paa sin abildgraae Hest.

Fra Søen visted Vinden kold
Hen over Lyngen bruun,
Men nede mellem Bankerne
Blev Luften mild og luun.
Den stille Himmel hvælved
Sit guldbrodeerte Telt.
Gi kunde Folmer tie her,
Ihvad det skulde gjældt.

Bagved ham reed Hr. Peder
Opslugt af Minders Strøm;
Foran sig saae han Strange,
Dg tænkte sig hans Drøm.
Dg mellem dem hans Blikke
Paa Lilien sank ned.
Hans Hjerte var saa freidigt, —
Nu fik han løst sin Ged.

Ja, havde han havt Binger, did
Han fløiet var paa dem,
Hvor den kongelige Frue
Sad i sit stille Hjem.
End havde han tilbage
En lang og møisom Gang;
Thi hæved han sin Stemme
Dg fløi afsted i Sang:

„Sov sødt, Du Liliehvide!
 Vaagn op som Rose rød!
 Ei længer skal Du lide,
 Thi nu er Sorgen død;
 Forvundet er al Smerte,
 Frisk Glædens Blomst vil groe;
 Nu flere end dit Hjerte
 Kan slaae sig til No.

Min frydefulde Tanke!
 Afsted, tag Vinger paa;
 Hen over Skov og Banke
 Din lette Flugt skal gaae.
 O, naaderige Dronning!
 Modtag den Flyver godt,
 Som Vi den bringer Honning,
 Og Ruben er dit Slot.

Den samme Bei jeg vandred
 Nys med saa tungt et Fjed;
 Hvor er den nu forandret,
 Saa jeg undres derved.
 Du brede Eng langs Skove,
 Som gemmer i dit Skjød
 Den Sø med blanke Bove,
 Er dobbelt grøn og blød.

Du klare milde Stjerne,
 Som tindrer hist saa blaa.
 Du trøstede mig gjerne,
 Da sorgfuld Du mig saae.
 Paa dine fjerne Veie
 Til Gjengjæld for din Trøst
 Du ogsaa nu skal eie
 Det Halve af min Lyst.

Her under disse brede,
 Løvrige Grenes Pragt,
 Har Fugle smaa paa Røde
 Til Slummer sig nu lagt;
 I Bøg, i Aft, i Elle
 Jeg gad dem vække her,
 Jeg vilde dem fortælle,
 Hvor lykkelig jeg er!

O, Livet er dog yndigt,
 Aft, men det er saa kort.
 Det var dog altfor syndigt,
 Hvis snart jeg skulde bort.
 Nei, let jeg end mig svinger,
 Jeg føler, paa min Fod
 Er Sommerfuglevinger
 Og Solglimt i mit Blod!" —

I Jægerhusets Hauge
 Ved aabne Raage saae
 Alt Morgenstjernen længe
 Den gamle Kone staae.
 Der, lænet op mod Stolpen,
 Før Dagens Lys blev tændt,
 Hun havde Diet stadigt
 Til Skovveien vendt.

Thi Længsel og Forventning,
 Liig onde Ålfer to,
 Fra Diet og fra Sindet
 Havde jaget Søvn og Ro.
 En Tanke bragte Gysen,
 En anden Blodet jog
 Af Glæde gennem Hjertet,
 Saa uden Rast det slog.

Med Buen under Armen
 Og Tassen ved sin Lænd
 Var Manden alt i Skoven;
 Ham Banen drev derhen,
 Hvor Snarer var ophængte
 Og der var stillet Fald;
 Han røgted endnu trofast
 En Jægers muntre Rald.

Hun stod og ændsed ikke
 Den gamle troe Pasop,
 Som sad foran og logred
 Og saae til hende op;
 Ei hendes Dre hørte,
 At mellem Blad, og Green
 De Fugle smaa paa Røde
 Nu vaagned Een for Een.

Med Et hun løfted Armen
 Og skygged for sit Bryn;
 I hendes Die speiled sig
 Det frydeligste Syn.
 Fra Skovveien, saae hun, kom
 Hr. Peder paa sin Hest,
 Paa Lei, mellem de Unger,
 Den høitelskede Gjæst.

Ind under Lindgangen
 Bar de den Byrde sød,
 Just som den første Straale
 Af Morgensol frembrød.
 Forundret vaagned Ellen;
 Matøiet, bleg om Kind;
 Gjennem venlige Stuedør
 De ledte hende ind.

Da saae hun Jægrens Hustru,
 Da saae hun, hvor hun var;
 I hendes Die tindred
 En Glædestaare klar.
 Her fandt hun atter Een dog,
 Som vidste hendes Navn;
 Her kunde sødt hun hvile
 Som i en Moders Favn.

Hende Hvilen beredtes af
 En trofast Kjærlighed,
 Og Pleie, som en Moder
 Kun ret forstaaer og veed.
 Hr. Peder sad og smiled,
 Mens Folmer slumred alt;
 Han kunde ei saae Diet
 Fra den yndige Gestalt.

Først da hun med den Gamle
 I et stille Kammer spandt,
 Da søgte han til Leiet,
 Og snart ham Sønnen fandt.
 Men Strange gif i Skoven,
 Hans Sind ei havde Ro;
 Han elsked liden Ellen,
 Men — sit Skjold var han tro.

Til sine fire Venner han
Sørgmodig havde sagt:
„Vil I mit Vel, saa være
Paa Hjertet det Jer lagt:
Nævn ei mit Navn for Ellen,
Hun selv det vover ei;
Dg dele Dødens Bæger
Med hende, kan kun jeg!”

I Riddersalen.

Naar blygraae Skyer skjule
 Midsommers Himmel blaae,
 Naar Havets Bølger hvile
 Og Skovens Bøge staae
 I ængstelig Tausshed,
 Og Bukkar med sin Duft,
 Berusende som Biindamp,
 Aryddrer den tunge Luft;

Da styrer Stæren sin Tunge,
 Og Viben dæmper sit Skrig,
 Tudserne sig sjæle
 Under Skræppens brede Flig;
 Ud fra sin sikke Hule
 Speider den gule Ræv,
 Sig Edderkoppen ruller
 Bag Bjelken i sin Bæv.

Paa Kongeborgens Tinder,
 I hver en Sal og Braa
 Der flig en lummer Torden
 Lumst lurende laae;
 Den sortned hver en Tanke,
 Den gjorde Barmen trang,
 Hvert Aandedræt blev kortere
 Og Tiden dobbelt lang.

Hoffinderne med vigtige,
 Med ængstelige Blik
 Paa Trapper og ad Gange
 Kun paa Taaspidsen gik;
 I Kjelderen man hvissed,
 I Stegerset man tav,
 Og selv i Borgestuen
 Var der thyst som i en Grav.

I Riddersalen hørtes kun
 Kong Eriks faste Fjed,
 Hans Hat med hvide Fjedre
 Den sad ham paa Sued.
 Hans Dine vare matte,
 Hans Kind som hviden Bæg,
 Med høire Haand han holdt
 Om sit bukkede Stjæg.

En underlig Beflemthed
 Havde taget ham i Favn;
 Han længtes efter Noget,
 Men vidste ei sit Savn.
 Hans Hjerter var saa øde,
 Saa tomt som en Lo
 Om Sommeren før Høsten,
 Mens Vipperne end groe.

Han følte sig saa eensom,
 Saa usel og forladt;
 Hans Tanke, liig en Tolle
 Paa Hav i bældørk Nat,
 Drev om i Sjælens Mørke,
 Og som i Lyn paa Lyn
 Fremviste Fortids Beer
 Sig for hans indre Syn.

Han mindedes, hvor ofte
 Hver Plan, han havde lagt
 For at øge sin Ære
 Og Danrigets Magt,
 Var blevet til en Snare
 Alt for hans egen Fod;
 Hvor tidt han maatte frie sig
 Ved sit og Manges Blod.

Det lod, som selv Naturen
 Hans arge Fiende var;
 Hvor falsk var ikke Isen,
 Naar den hans Glæde bar;
 Hvor ofte havde Bølgen
 Ei truet ham med Død,
 Og knust den Stavn, som bar ham,
 Mod Klippen som en Nød.

Han tænkte paa, hvor ofte
 Beført og forraadt,
 Hans Haand var strakt mod Frugten,
 Som ei han havde naaet;
 At aldrig ham iskjenket
 Var noget Bæger puurt,
 Men Livets Drik forgiftet
 Med Sorgens bittre Urt.

Saa fløi hans Blik mod Øster
 Til det hellige Land;
 Selv paa sin fromme Vandring
 Var han Ulykkens Mand.
 Lydst Svig ham havde dengang
 I Fangenskabets bragt;
 Han følte fast de Lænker end,
 Hvore hans Haand var lagt.

Til Saraceners Sultan
 Var sendt hans Contrafei;
 Fra de holsteenske Grever
 Det gik den lange vei.
 Han fangen blev og gjenkjendt;
 Med Nød han fik sin Haand
 Ved Hjælp af gyldne Nøgler
 Løst ud af Slavebaand.

Thi Syd for Eiderstrømmen
 Laae evigt paa Luur
 Den L yngorm, som vil frybe
 Over Dannevirkes Muur.
 Mod den han havde kjæmpet, —
 Den tørsted efter hans Blod, —
 En holsteensk Greve aldrig
 Var Dannerfolket god!

Mens disse sorte Tanker
 Bælted i Kongens Sind,
 Den gamle Ridder Jernstjæg
 Fra grønne Lind til Lind
 Op ad den lange Gyde
 Heel langsomt monne gaae,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse laae.

Mens saa med bøiet Hoved
 Og Haand paa Sværd han gif,
 Hans Tanke og en Vandring
 Frem og tilbage fik;
 Og alt som saa han grubled,
 Hans Fjed blev mere fast,
 Hans Pande mere rynket
 Og Diet mere hvast.

„Jeg sige vil til Kongen,“
 Saa tænkte han i Løn,
 „Du bør den Bei forlade,
 Du træder nu, min Søn!
 Søn tør jeg ham vel kalde, —
 Alt var mit Haar jo hvidt,
 Da paa mit Knæ han havde
 Sig faaet mangt et Ridt.

Jeg sige vil, Du bryder
 Forgjæves al din Kraft;
 Du trodser og vil tage,
 Hvad Fædrene har havt;
 Men paa Sindighed det brøster,
 Du er for kaad og vild;
 Husk paa, let Luen slukkes,
 Men Gløden holder Ild.

Jeg sige vil, Du aabner
 For vidt din Borgeport;
 Den Flok, som der indtrænger,
 Den duer ikke stort.
 De smidske for dit Aashn,
 De prise høit dit Huus,
 Men Alt, hvad der de søge,
 Er kun Gulefad og Kruus.

Jeg sige vil: Dig blomstred
 En Lilie til din Lyst,
 Du kunde havt den reneste
 Jomfru ved dit Bryst;
 Ha! Dankonning! skam Dig
 For din usleste Dreng!
 Den frækfeste Skjøge
 Har Du lagt i din Seng!

Ja, saadan vil jeg sige!
 Og Mere, hvis jeg kan!"
 Saa tænkte i sit Hjerte
 Den ærlige Mand;
 Og alt som han vandred,
 Kom imer mere til,
 Og hvergang var hans Slutning:
 „Saadan jeg tale vil!"

Han traadte gjennem Borten,
Steeg op ad Trappens Steen;
Det var saa længe siden,
Han satte sine Been
Paa disse store Fliser,
I dette Frammers bredt;
Han gjenned alle Minder bort
Og holdt sig beredt.

Da aabned Svenden Døren,
I Salen kom han ind,
Hvor Drotten vandred op og ned
Med drønende Trin.
Da standsede de Begge;
Med Undren Kongen saae
Paa ham, — en Fortids Skygge
I Hallen for sig staae.

Han venligt gif hen til ham,
Og rakte ham sin Haand.
Al Barskhed var som veiret
Af Ridder Peders Aand!
Med bøiet Hoved stod han
For Kongens Majestæt,
Og glemte reent sin Tale,
Som var saa vel indflædt.

Slig kongelig Guldsalighed
 Bedaared tidt et Sind
 Langt mere stærkt end dette;
 Han stod som ør og blind!
 Hans Øie, som aldrig blinked
 For Sværdets hvassse Lyn,
 Nu heel spagfærdig skotted
 Under de tykke Bryn.

„Hvad fører hid til Hove,“
 Saa Kongens Tale lød,
 „Fru Moders bedste Støtte,
 De Danskes Trøst i Nød?
 Hvad drev Jer vel fra Reden,
 Min ædle, gamle Dru?
 Hvad søger I, min Fader!
 Blandt os uorne Børn?“

Hr. Peder vilde svare,
 Han aabned Munden alt,
 Han famled efter Ordet, —
 Da traadte just, som kaldt,
 En Flok af Hoffets Herrer
 Derind, og dem foran
 Stoltjered Hr. Jens Due,
 Marsk og Befalingsmand.

Han gif med samme Reising,
 Som da han end var ung,
 Men Ryggen var nu stivnet
 Og Gangen var lidt tung;
 Det sorte Haar var graanet,
 Og det krusede Skjæg
 Laae pynteligt paa Kofte
 Og Kravens stive Læg.

„See!“ raabte Konning Erik,
 „Den Dag er mig en Fest!
 Den har mig bragt uventet
 En høit velkommen Gæst;
 En Mand, udi hvis Hjerte
 Uroffret Trofskab boer!“
 Da bøiede sig alle
 De Hoveder til Jord.

„Men det er sandt, Hr. Peder!“
 Saa mæled han igjen,
 „Blandt disse gode Herrer
 I har en gammel Ven.
 I ham dog vel gienkjender,
 Han var Ier meget kjær,
 Skjøndt han, som I, har skiftet
 Baade Farve og Fjer?“

I var jo som to Brødre,
 Saa har man mig fortalt,
 Stod Last og Brast tilsammen
 Og deelte troligt Alt?"
 Frem skred han da, Jens Due,
 Paa Spidsen af sin Fod;
 Men som en Blof Hr. Peder
 Ubevægelig stod.

„Er det ei saa, Hr. Peder?
 Mig tykkes, det blev sagt,
 At fra Hr. Jenses Rede
 Blev Jer den Due bragt,
 Som saa blev Ornenes Mage?"
 Saa skjemted Kongens Ord;
 Da var det, som et Smil
 Over Marstens Ansigt foer.

Et Skridt da tog Hr. Peder
 Hen mod den fine Mand;
 Det Smil faldt i hans Hjerte
 Som i Høsta en Brand.
 Hans Dine skjøde atter
 Med den skarpeste Piil;
 Hans sagde: „Hvad, Jens Due!
 Betyder dette Smil?"

Dog næppe fik han høre
 Sin egen Stemmes Klang,
 Der kjæft mod Salens Hvælving
 Sig som en Torden svang,
 Saa følte han i Barmen
 Gjenfødt sit gamle Mod; —
 Men nysgjerrigt lyttende
 De andre Herrer stod.

„Hvad mener Du?“ gjentog han,
 „Har Du dit Mæle tabt?
 Jeg kjendte Dig den Tid,
 Da det var nok saa rapt!
 Dit Ansyn klart mig siger,
 Hvad ikke dine Ord:
 Bagved din Fløielskofte
 Et Rævehjerte boer.

Du skal mig gjøre Redde,
 Du pyntede Nar!“
 Saa tordnede Hr. Peder,
 Han glemte, hvor han var.
 Bleeg og med knyttet Næve,
 Fast blind af Raseri,
 Han affkar Marstens Tale
 Og skreeg affindig: „Lie!

Gjem Løgnen paa din Tunge,
Det baader Dig nok bedst;
Med Staal i Haand vi tales ved,
Forræder, som Du est!"
Saa greb han Marstens firligt
Opstudsede Skjæg,
Og havde nær ham knuset
Som en Eggeskal mod Bæg.

Da stimled Alle sammen
Med Bulder og med Skrig
Og drog dem fra hinanden;
Mens bleeg som et Liig
Kong Erik paa sin Løibænk
Fra Panden strøg sit Haar,
Anap ændsende Bruddet
Paa Freden i hans Gaard.

Det indre Lys var slukket,
Som et Dieblis var tændt,
Og atter havde Tanken sig
Til Hjertets Mørke vendt;
Og atter havde Drømmen
Ham taget i Favn, —
Da pludselig han vattes
Af Dvalen ved et Navn.

Brat havde Stormen lagt sig,
 Og Alles Blikke saae
 Med nysgjerrig Undren
 En Skikkelse staae
 I aabnede Fløiddør.
 Og langsomt skride hen
 Tre, fire Skridt i Hallen
 Og saa standse igjen.

Og Alle raabte: „Dorrit!“
 Stolt hæved hun sit Blif
 Og arlede sin Raabe
 Med høitidelig Skif.
 Stum Kongen sad, høit stritted
 Paa Hovedet hans Haar,
 Forover bøiet sad han
 Med Næven paa sit Laar.

Men Dorrit løfted foran lidt
 Sit guldbrodeerte Skjørt
 Og satte Foden fremad,
 Og fornemt og tørt
 Hun talte: „Saa I mene,
 Slet ikke det gaaer an,
 At jeg kan Dronning worde
 I dette skønne Land?

Jeg siger Jer forsanden,
 Ei mange Timer gaaer,
 Saa maa han der Guldfronen
 Mig lægge om mit Haar.
 Han selv er da min Slave —
 Og Hiin med — og saa —"
 Her sank hun ned, paa Gulvet
 Knæfalden hun laae.

Fra Diet strømmed Graaden,
 Hun hvistede mat:
 „Hjælp mig! man har mig ranet
 Min dyrebare Skat!
 Min Grik! o Du Søde!
 D, min Konge og min Ven!
 D, skaf din stakkels Dorrit
 Sin Guldsmag igjen!"

Op sprang hun som forfærdet,
 Da dette Ord var sagt;
 Bildt slynged hun bag Nakken
 De sorte Lofkers Pragt:
 „Hvad vil den Stodderkonge?"
 Her rædsomt hun loe, —
 „Knæl ned i Støv og ydmygt
 Kys Spidsen af min Sko!"

Jeg er en Guddoms Datter,
 Den mægtigste paa Jord;
 Gist i de hvide Klipper
 Paa Lante Ryn han boer;
 Paa sorten Hest han rider
 Hver evige Nat
 Med Bedbend om sin Skulder
 Og Uglen paa sin Hat.

Han kommer, naar jeg kalder, —
 Bee Jer, ifald jeg vil!
 Ha, trodser I? det vorder
 Jer Alle et farligt Spil!
 Han brat fra dette Hoved
 Skal rive Kronen blank! —
 Her hendes spæde Høre
 Paa Drottens Tøse sank.

Hidtil han sad forstenet,
 Nu vaagned han og foer
 Fra Sædet op, som Lynet
 Var faldet bag hans Spoer.
 „Fordømte Her!“ han mæled
 Med Stemmen brudt og mat,
 „Viig fra mig, bort! og skjul Dig
 I den evige Nat.

Dit Garn mig lumsk omsnæred,
 Du hedske Kryb!
 Far hen, hvorfra Du stammer,
 Til det glødende Dyb!"
 Og rasende han løfted
 Sit bestøvlede Been,
 Han sparkede til Pigen,
 Saa hun faldt mod Gulvets Steen.

Hun reiste sig ikke,
 Ei heller hun frøb;
 Som Ratten behændig
 Hun paa alle Fire løb.
 Udaf halvaabne Dør
 Liig en Skygge der flød, —
 Et langtrukket Jammerhyl
 Da gjennem Borgen lød.

En Midnats dybe Stilhed
 I Riddersalen var;
 De Herrers Dine spurgte,
 Men de fik intet Svar.
 Tilbage paa sin Løibænk
 Sank Kongen mat og ør,
 Og skjulte sine Dine
 Med begge Hænders Slør.

Mens tunge Smertesufke
 Bevægede hans Barm,
 Hans hele Legem sittred
 Og Krampen drog hans Arm;
 Da strømmede hans Taarer,
 En Sommerregn saa mild,
 De gjorde frit hans Hjerte
 Og slukked Smertens Ild.

Han længe sad hensjunken,
 Ført af sin Tankes Strøm;
 Lidt efter lidt sig fjerned
 Den fæle, skumle Drøm.
 Saa sad han længe, stille,
 Indsluttet i sit Sind;
 Da reiste han sig pludselig
 Med smilende Kind.

Han lagde Haand paa Hjertet,
 Dybt gik hans Aandedræt,
 Med trøstlig Stemme sagde han:
 „Af, nu er dette let!
 Forvundet er nu Qualen,
 Bort drog den sorte Sky, —
 Een Længsel er indslumret, men
 Nu vaagner der en ny.

En Gjeld vil jeg betale,
Hvis end det muligt er;
En Gunst vil jeg erhverve,
Hvis jeg den findes værd.
Jeg tjene vil som Slave —
Paa Naade tør jeg troe, —
Da hersker jeg som Konge,
Hvor Himlens Engle boe!

Følg med! I Bidner være!"
Saa skred han foran dem;
De Hoffolk i hans Fodspor
Da trængte sig frem.
Hr. Peder og Jens Due
I den nyfigne Areds
Bed lønlige Miner
Sik sagt: „Vi sees!" — „Vi sees!"

I Fruerburet.

I stille Lønflammer,
 Hvor Lindens brede Blad
 Mildt skyggede for Bindvet,
 Den unge Dronning sad.
 Hun støttede sin Albu
 Paa det snirklede Bord,
 Og lyttede heel tankesuld
 Til Folmer Sangers Ord.

En Mynde, hvid som Sneen,
 Med Halsfløise rød,
 Lagde sit fine Hoved
 Paa hendes Silkeskjød;
 Hun sagte lod sin hvide,
 Sin smalle Jomfruhaand
 Paa Hundens Nakke glide
 Og lege med dens Baand.

Hun løstet glad sit Dje
 Den Qvinde, mild og from,
 Med Haand paa Hjertet talte hun
 Og saae sig freidigt om:
 „Nu er een Sorg da svundet,
 Som her havde Hjem!
 Saa er Hun atter fundet?
 Han atter kommet frem?

Hvor jeg skal hende pleie
 Og atter vække Lyst
 I hendes unge Hjerte
 Til Livets Blomsterhøst!
 Han skal igjen mig tjene, —
 Jeg vil det nu saa —
 Et Bærn jeg vil ham være,
 Og bedre passe paa!“

Saa mæled hun, den Ranke,
 Der hun sad i sin Stol,
 Mens over hendes Afsyn
 Alart skinned Glædens Sol.
 Taknemlig lod hun ile
 En Straale af den
 Med Blikket, som hun sendte
 Den snilde Ugersvend.

I sin udsyete Kofte
 Med de flagrende Baand
 Rank stod han der paa Teppet
 Med Githren i sin Haand.
 I Høisal og i Stegers
 Han lige freidig stod;
 For Dronning eller Terne
 Var lige kjæft hans Mod.

Hun leged med Hundens Dre,
 Han greeb til sin Barett;
 Om Alt var nu tilende,
 Det vidste Ingen ret.
 Der var en Stund heel stille;
 Med Gæt hun slog sit Blik
 Iveiret, som et Minde
 I hendes Sjæl opgik.

„Alf ja, nu først“, hun sagde,
 „Shufommer jeg mit Ord,
 Da paa mit Bud Du jaged
 I de Forsvundnes Spor;
 Alt, hvis Du kunde bringe
 Min Smerte Lægedom,
 Jeg naadigt vilde skjenke
 Dig, hvad Du bad mig om!“

Han slængte hen Baretten,
 Han lagde Githren bort,
 Hen mod den skjøne Biv
 Han tog et Skridt, et kort;
 Det var, som om en Trolddom
 Drog ham hende nær,
 Som laae der i hans Dine
 Et dristigt Begjær.

En Angest drev til Rinden
 Alt hendes Hjertes Blod;
 Det var fast mere Qvinden
 End Dronningen der stod;
 Og næsten forsærdet
 Hen sank hun i sin Stol,
 Bort veeg fra hendes Næsyn
 Sin Tilfredshedens Sol.

Med usikker Stemme
 Gjentog hun sine Ord,
 Mens over hendes Pande
 En dunkel Sky der joer:
 „Saa sig mig, hvad Du ønsker,
 Nu skrift mig ærligt, hvad?“
 Da tog den Sanger smilende
 Til Githren og qvad:

„Tillad, min ædle Dronning!
 At byde Dig mit Svar
 I Sangens Blomsterhonning
 Saa fin, som jeg den har!“
 Da lyshed hendes Dine,
 Hun atter aanded let,
 Og sagde: „Syng! jeg hører
 Og bliver ikke træt!“

„Jeg elsker gyldne Spange,“
 Han sang, „og Stenes Pragt;
 Af dem har mine Sange
 Dog meer end nok mig bragt.
 Og der paa Jord ei findes
 Saa kosteligt et Baand,
 Der værdigt var at vindes
 Som Gave fra din Haand.

Jeg trænger ei til Bolig,
 Himlen er mit Pavilun,
 Jeg sover lige rolig
 I Lyngen og paa Duun;
 Jeg vil ei Ridder være
 Og føre Skjold og Stang;
 Min Frihed er min Ære,
 Min Adel er min Sang.

Jeg være vil din Sanger,
 O, skjenk mig dette Navn!
 Jeg Intet meer forlanger,
 Indtil jeg naaer min Havn!
 Som Blomstens Blikke Solen
 Følge til sidste Blink,
 Vil jeg fra Dronningstolen
 Agte paa mindste Bink.

Som Sømands Die skuer
 Til Stjernen i det Blaae,
 Og spørger trygt dens Luer,
 Hvad Bei han skal gaae;
 Vil jeg i Livets Brænding
 Mig tænke dit Raad, dit Bud,
 Og tage sikker Kjending
 Og slippe sikkert ud.

Som Bien, der sig trænger
 Dybt ind i Rosens Barm,
 Og diende der hænger
 Sødt svimlende og varm;
 Saa vil min Sjæl sig ranke
 Til din udi min Sang, —
 Ha, der skal fødes Tanke!
 Og der skal høres Klang!

Kald paa mig i din Lykke,
 O, lad din Sangers Ord
 Og Toner Glæden smykke
 Med Sangens Perlesnor.
 De Perler er vel dine,
 Samt alle Blomster smaa;
 Jeg gjør dem dog til mine, —
 Det maa nu jeg forstaae!

Kald mig, naar Verden træder
 Dig nær og gjør Dig Bæ,
 Naar Smertens Taare væder
 Kindens Roser og Sne;

Da skal min Sang omstrømme
 Dit Hjerte huldt med Klang
 Og vække søde Drømme
 I Sorgens Nat saa lang.

Han er saa stolt, Du tænker,
 At fast han er en Nar?
 Af nei, der findes Lænker,
 Som jeg med Stolthed bar.
 Mig er, naar Sjælen tørster,
 Dit Blik et Aildevæld;
 Og jeg seer ned paa Fyrster,
 Naar blot jeg er din Træl!"

Han taug; og Begges Dine
 Nu mødtes uden Sky;
 Om hendes fine Læber
 Fødtes Smilet paany.
 Hun sagde: „Nei, for Lænken
 Min Træl ei kan gaae fri;
 Jeg binder Dig med hundred,
 Som der er Trolddom i!“

Saa tog hun ved sit Belte
 Sin blankeste Sax,
 Af blonde, lange Fletning
 En Lof hun klipped strax,
 Til Folmers Hals en Sløise, —
 Hvor bæved ei hans Sind,
 Da blødt han følte strøise
 Hendes Haand paa sin Kind.

Han henrykt stod, men svimmel
 Som paa en Klippetop,
 Med Haand paa Bryst han knæled,
 Men stod saa hastigt op;
 Thi Bulder alt der hørtes
 Af mange Fødders Trin, —
 Med straalende Dine
 Traadte Dankongen ind!

Ind traadte Konning Erik
 Med alle sine Mænd;
 Det var den unge Dronning,
 Hun stod ham op igjen.
 Hun undredest vel saare,
 Men yndigt saae det ud, —
 Hun mødte ham med Rødmen
 Som sin Brudgom en Brud.

Han aabned sine Arme,
 Tog hende ømt i Favn,
 Og nævned hende kjærligt
 Ved Hustruens Navn;
 Han kyssed hendes hvide Haand;
 Saa fulgtes de ad
 Til Salen og tilsammen
 Paa Høisædet sad.

Mens der de sad, han hvissed
 Saa mangt et Trøstens Ord,
 De spired fra hans Hjerte
 Som af en vaarlig Jord;
 Og Solen, som dem fostred
 Med guddommelig Ild,
 Den straaled ved hans Side
 Saa varm og saa mild.

Og der var Fryd og Gammen
Da over al den Gaard;
De unge Møer smykked
Igjen det faure Haar;
De Ungersvende jubled
Fra Kjelder og til Tag, —
Det var, som der blev feiret
Baany en Bryllups-Dag.

Men Dronningen, den glade,
Den gjensødte Brud,
I sine stille Tanker
Nu ydmygt takked Gud.
I Hjertet var indslumret
Den nagende Drm, —
Men — Mandens Sind er flygtigt,
Som paa Havet en Storm.

Moders og Datter.

Det Huus i Lindeghden,
 Som var saa siirligt bygt,
 Halvdulgt bag Rosenhæffen
 Og med Billeder smykt,
 Det stod nu som en Rede,
 En Træffugl har forladt,
 Og der var lige stille
 Ved Dag og ved Nat.

De smykkede Kamre
 Var nu Gensomhedens Bo;
 Et Vindue stod aabent;
 Der sad i Mag og Ro
 Den vevre Spurv og figed
 Forsigtig og flog;
 Paa Dørræet Ratten
 Sig trykked op i Krog.

I Gangen op til Døren
 Alt groede Nelden høi,
 De hvide Duer ængsteligt
 Om spidse Gable fløi;
 Og Hver, som gik forbi
 Fra Lind og til Lind,
 Med nysgjerrigt Die
 Da skottede derind.

Ei langt fra Næstved strækker sig
 En Høiryg stor;
 Der Faaret gaaer og søger
 Sit tarvelige Foer;
 Forneden frummer Beien
 Sig gjennem dybe Sand;
 I Grøsten, uden Rislen
 Siver Kildens Dkervand.

Det led saa hen mod Solsæt,
 Og fra den fjerne By
 De Aftenklokker sendte
 En Lovsang imod Sky;
 De taug, og Alt blev stille
 Og slumred hen med dem,
 Kun stundom skreeg en Krage,
 Som ilede til sit Hjem.

Lidt inde fra Veien
 I Sandgravens Læ
 Der sad en gammel Qvinde,
 Og over hendes Knæ
 Sig lænede en Yngre
 Med nøgen Fod og Arm;
 Dem sendte Aftensolen
 Sin sidste Straale varm.

Den Gamle sad saa stille
 Som hist den runke Piil,
 Ei Bedefloffen ændsed hun,
 Ei Solens Afskeds-Smiil;
 Forover bøiet stirred hun
 I Pigens Ansigt ind,
 Mens hendes hvide Hovedhaar
 Sank ned om hendes Kind.

Men Pigen var som rastløs,
 Ei Hvile havde hun;
 Og som i Drøm bevæged
 Hun tidt sin blege Mund;
 Hun vendte sig, hun vreed sig,
 Med Armen ud hun slog,
 Og frampagtigt Benene
 Op under sig drog.

Tidt reiste hun sig hestig,
 Med vilde Diekast,
 Og sølte til sit Dre,
 Til det Benstre, i Hast;
 Saa sank hun brat tilbage,
 Et Jammersuk frembrød,
 Hun borede sit Hoved
 Dybt i Moderens Skjød.

Men Dagens Lys var slukket
 Og Himlen blevet graa,
 Et Dæmmerstjær sig bredte
 Over Egnen, hvor de laae;
 Sit første kolde Aandedrag
 Alt Natten høre lod,
 Det hvisled gennem Græsset
 Og Pilen, som der stod.

Da reiste Pigen hurtigt
 Og ængsteligt sig op,
 Stærkt sittred, som i Krampe,
 Den unge, skjøne Krop;
 Tæt til den Gamles Hjerte
 Hun trykkede sig ind, —
 De sorte Lokker ringled
 Som Slinger om hendes Kind.

„Naa, hører Du det hvisle?“

De sorte Dines Bli!

Forsærdede, forvildede

Frem og tilbage gif.

„Tag bort de grimme Snoge!

Hvad vil den store der?

Jeg vil slet ikke taale,

Den kommer mig saa nær!

Hvad vil den sorte Krage?

Hvad tyder vel dens Skrig?

Jeg veed det! Den er sulten,

Den vil hakke mit Lig!

Men jeg — jeg dør jo aldrig, —

Nu svar mig, Moder! tal!

Jeg vil ei lide Døden, —

O! rædsomme Qual!“

Den Gamle tog sit Barn

I blød og kjærlig Arm

Og trykket hende sagte

Til sin moderlige Barm;

Men Pigen soer tilside

Og stødte hende bort:

„Hvad har jeg dog gjort Dig,

At Du tager saa haardt?“

Den Moders dunkle Døie
 Det tindred hedt og tørt:
 „Kom læg Dig her at sove
 Og dæk Dig med mit Skjørt.
 Jeg vrede jo ei mere,
 Alt er forgjæet og glemt;
 Imorgen, Barn! vi hente
 Den Skat, som Du har gjemt.

Jeg Alt jo har opgivet,
 Jeg Alting har forladt,
 Jeg pleie vil og vogte
 Dig som min bedste Skat;
 Jeg har jo Ingen anden,“ —
 Her smelted Bårmen om,
 Og hendes Kinder væded
 En voldsom Taarestrom.

Sit Hoved løfted Pigen
 Og ligegyldig drog
 Sig ud af hendes Arme
 Og en Latter opslug:
 „Min Skat? ja, kan den findes?
 Jeg havde mangen Skat,
 Det var forfløine Fugle,
 Hvor faaer man dem vel fat?

Af, Jørgen, denne Staffel,
 Og Griif, denne Nar,
 Og alle — alle de Andre
 Kun mit Legetøi var;
 Een var der kun i Verden,
 Een faared jeg mig ud, —
 Men han var reen som Sneen
 Og trofast mod sin Brud.

Mit glødende Hjerte,
 Mit Favntag han forskjød;
 O, gruelige Smerte,
 Det volder dog min Død!"
 Hun kasted sig paa Sandet,
 Hun hvinende skreeg;
 Den Moder sad og stirred
 Som en Gravstøtte bleeg.

Saa blev hun atter stille,
 Som havde Sjælen Fred;
 Hun reiste sig møisomt,
 Hun stønnet dybt derved.
 Hun sine Arme strakte
 I den dæmrende Nat
 Og talte med en Stemme,
 Der klang saa huul og mat:

„Men, seer Du, jeg skal hævnens
 Paa Gen, det er min Trøst;
 Han bærer Hævnens Spire
 Gjemt i sit eget Bryst.
 Han troer, at han har seiret,
 Han troer sig dydig, from,
 Han troer, han alt paa Veien
 Til Paradiset kom.

Jeg skuer klart i Aanden,
 Saa brød hun ud med Kraft,
 „En Anden snart vil arve
 Den Magt, som jeg har havt;
 Og hun skal atter kve
 Hans uselige Sjæl,
 Han skal sig atter bøie
 Som Tjener og som Træl.

Som Thy han maa sig liste
 Fra dette skønne Land,
 Jeg seer ham hisset lande
 Paa Klippe-Dens Strand;
 Der maa han Livet friste
 Ved mangan Gjerning fuul,
 Og mangan Gang fortjene
 Baade Galge og Hjul.

Hvor frydes ei mit Hjerte!
 See, fattig og krank
 Han eier knap til Hoser
 En Sølvpenning blank;
 I vort Land han vanter
 Fra Huus og til Huus,
 Graahaaret, frumbøiet,
 Og tigger til et Kruus.

Didhen vi ville drage
 Fra denne grønne D,
 Hist skal jeg Hævnen smage,
 Thi jeg kan aldrig døe!"
 Her sank hendes Stemme;
 Til Dret op hun tog,
 Og smerteligt hun smiled
 Og dybe Sufte drog.

Med Fæt hun greb til Hjertet:
 „Hør, Moder! veed Du hvad?
 Nu vil jeg gjerne sove, —
 I Morgen er jeg glad!"
 Hun lod sig sagte segne
 Hen i Moderens Skjød,
 Og aanded blot et Suf, —
 Et Suf — og var død.

Den Moder sad alene
 Paa røden Sand og skjalv,
 Mens Stjernerne, de tause,
 Gik over Himlens Hvalv;
 Med Arm om Pigens Midie
 Til Hjertet lytted hun;
 Men Hjertet det var brustet
 Og Sjælen bragt til Blund.

Hun grov med fine Hænder
 En Grav saa lang og bred,
 Blødt lagde hun i Sandet
 Sin døde Datter ned;
 Til Suusaa-Kloster vendte
 Hun ei sit Fjed paany,
 Ei tryede hun tilbage
 Til det Helliges Ly.

Hun vandred og hun tigged
 Fra Dør og til Dør,
 Indtil hun naaede did,
 Hvor hun husede før.
 Der søgte hun til Hytten
 Paa skovbegroete Fjedd,
 Og med en vendisk Fisker
 Tilsidst hun drog af Led.

K o r s e t.

Det var en Morgen tidlig
 En varm September-Dag,
 End laae paa Engen hvidlig
 Taagen i brede Lag;
 Den grønne Løvfrø kvækked
 Alt i det høie Træ,
 Den sorte Snog sig strækked
 Ud under Tjørnens Ræ.

Hr. Strange gif i Lunden,
 Hans Gang var langsom, mat,
 Han havde ikke funden
 Hvile den hele Nat.
 Ved Dag tidt slumrer Sorgen,
 Mens Solens Die leer,
 Fra Aften og til Morgen
 Den vaager tidt desmeer.

Uroligt Hjertet banker;
 Hvor kan det finde Ro,
 Naar hans ustyrlige Tanker
 Glee til Ellens Bo,
 Mens for ham stander Vre
 Med hvassse Sværd i Haand
 Og truer at sønderstjære
 Det livsalige Baand?

Han gik saa vide Veie
 Og vidste knap, hvor han kom,
 Som Forelskede pleie,
 Der sjelden see sig om.
 Han gik fast som i Blinde
 Og talte ei sine Fjed,
 Og Sorgen, hans Elskerinde,
 Den fulgte troligt med. —

Langt inde, fjernt fra Huset,
 Hvor den gamle Jæger boer,
 Der havde Lynet knuset
 En Eggestamme stor;
 Og skjøndt man skulde mene,
 De havde det ei godt,
 De svære, frumme Grene
 End spirede saa smaat.

Midt paa den faldne Stamme,
Halv skjult af Green og Blad,
Som fattet i en Kamme
Den unge Frøken sad;
Til Dronningen paa Borgen
Var hun stævned samme Aaveld,
Nu vilde sidste Morgen
Hun sige sin Skov Farvel.

Der havde hun just Venner!
Saa mangen Teg og Bøg
Saa nøie hun jo kjender
Og vil unde sit Besøg;
Him Hybenbush paa Marken
Med Frugt saa purpurrod,
De Fiske smaa i Parken,
Som hun fored med Brød.

Thi hendes unge Hjerte
Gi sov i hendes Bryst;
Midt i sin Længsels Smerte
Det søgte efter Trøst;
Hun maatte have Noget,
Hun kunde holde af,
Og hun forstod just Sproget,
Naar hun tog og hun gav.

Der sad hun nu hensjunken,
 Mens Alt i Stilhed laae,
 Og Solen tændte Funken
 I Duggens Perler smaa;
 Som Bier om grønne Linde,
 Som Maager om en Havn
 Hendes Tanker derinde
 Huldt sværmed om et Navn.

De sværmed om et Die,
 Et Afsyn, en Gestalt,
 De kjendte Alt saa nøie
 Og kunde male Alt;
 De maled saa mærkværdigt
 Naturligt Kjød og Blod,
 At Billedet snart var færdigt
 Og klart for hende stod.

Der stod han ved Tjørnegjerdet!
 Hun trykked Diet til,
 Hun troede, heel forfærdet,
 Det var et Drømmespil.
 Det var ham selv! bestygget
 Af Yperns mørke Blad;
 Op sprang hun sødt henrykket
 Fra Bullen, hvor hun sad.

Det løb hun over Løvet,
Hun raabte høit hans Navn,
Og styrtede bedøvet
I hans aabnede Favn.
Det var slet intet Under,
Om stum var deres Mund,
Den havde ikke Stunder
At tale endnu en Stund!

Med begge Hænder han lagde
Til sit Bryst hendes to;
End intet Ord hun sagde,
Men baade græd og loe;
Han saae sig ganske svimmel
I hendes Dines Blaae,
Som ind i denne Himmel
For første Gang han saae.

Bort fra hans Tanke svundet
Var Mulmet, hvori den laae;
Hiint Baand, af Vren tvundet,
Det brast nu som et Straa;
Tvivlskyen var henveiret
Som truede ham før;
Kjærlighed havde seiret,
Som altid den bør.

„Hvor har Du været, Strange?“

Hun spurgte bly og blid,

„I denne lange — lange
Uendelige Tid?“

Han svared: „I Glende
Og bundet til vor Hjort
Man havde troet at sende
For evig Tid mig bort.

Gud vilde mig bevare;
Han og vor lille Sang
Mig løste ud af Fare, —
Men Du? fortæl engang!“
„Bortrevet fra din Side,“
Hun svared, „blev jeg slæbt væk;
Af, meget maatte jeg lide
Af Kummer og af Skræk.

Kun Svalen saae min Jammer
Og lytted til mit Suk,
Naar ind i mit Kammer
Den fløi fra Taarnetsslug;
Den blev saa venlig mod mig,
Og i min Sorg, mit Savn
Jeg syntes, den forstod mig
Og quiddrede dit Navn.

Tidt tyktes mig, Du var mig
 Saa nær og saa varm,
 Det kom mig for, Du bar mig
 Engang paa din Arm.
 Men det er nu vilde Drømme,
 Der komme brat og gaae
 Og i Taage henvømme,
 Naar man tænker derpaa!"

Da smiled Hr. Stranges Læbe:
 „Ung Ellen! vær nu fro,
 Nu tør vi sikkert stræbe
 At fange Fred og Ro;
 Den Afgrund, som os trued,
 Har sit Gab nu tilslukt,
 Det Glammelyn, som lued
 Mod vor Tøse, er slukt."

Heel ridderligt han lagde
 Sin Arm om Ellens Liv:
 „Vil Du," han trøstigt sagde,
 „Nu vorde min Egteviv?"
 Hun saae ham klart i Diet,
 Dog blussende som Carmin,
 Og svared kjæf fornøiet:
 „I Guds Navn! jeg er Din!"

Med Dine glade, milde
De bytted Ring mod Ring;
Der var ei Tid at spille
Til saa vigtig en Ting.
Paa Tuen grøn med Gre
Han bredte sin Kappe blaa,
Dg bød sin Hjertenskjære
At hvile derpaa.

Han sad ved hendes Side
I bløde Græs og Straa,
Dg hendes Haand, den hvide,
Et Kys han trykket paa,
Dg sang: „Min klare Stjerne!
Min dyrebare Skat!
Dig søgte i det Fjerne
Min Sjæl ved Dag og Nat!”

Hun raabte glad: „Ak, Strange!
Din Hu har Sangen gjemt!
Jeg var jo næsten bange,
Du reent den havde glemt.”
Dg han blev ved: „Min Stemme
Du fjender, Du kommer jo,
Du kan ret aldrig glemme,
Du skjenk mig din Tro!”

Hun sang: „Hver Nat er Sommer
 For os, dens Blomster vi;
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi!“

Og han: „O, min Kjærminde!
 Min Elskovsrose rød!
 I Mulm jeg kan Dig finde,
 Din Duft er stærk og sød!“

Med dæmpet Stemme sang de
 Som under Mattens Flor;
 I Skoven yndig klang de
 Smeltende Elskovs = Ord.
 Da rasled det, — de lytted,
 De standsed med deres Qvad,
 Og holdt sig tyst, beskytted'
 Af Hækken, hvor de sad.

Det hørtes atter ruske
 Gjennem det tætte Krat,
 De løvbedækte Buske
 Da aabnede sig brat;
 Et stolt Gevier sig reiste
 Høit mellem Løvet frem;
 En Kronhjort stod og kneiste
 Og stirred stivt paa dem!

Knap hørligt hvækket Strange:
 „Syng, Ellen! o, bliv ved!
 O, kunde vi ham fange!
 Det gjælder Liv og Fred!“
 Og uden selv at vide,
 Hvad Sangen her betød,
 Hun sang da med sin blide,
 Sin Klokkestemme blød.

Det ranke Skovdyr høied
 Sit stolte Hoved ned,
 Med hine To for Diet
 Den græssede et Fjed;
 Den sine Drer vendte,
 Den spored og fornem;
 Med Musflerne spændte
 Hr. Strange vogted paa ham.

Saa kom han ud paa Pletten,
 Hvor de Syngende stod;
 Strunk gik han over Sletten,
 Det syntes, han fik Mod;
 Et lille Sæt tilbage
 Han atter drog fra dem,
 Da syntes Sangen drage
 Ustandselig ham frem.

Med sænket Hoved gif han,
 Og findig her og hist
 Som Tidsfordriv sig fik han
 Et Blad, en Eneqvist;
 Til Høire hist han snøstet,
 Og saa til Venstre her,
 Høit Takkerne han løstet
 Og stod dem ganske nær.

Med Dine skye han maalte
 De gamle Venner tyst;
 I Solens Glands da straalte
 Guldkorset paa hans Bryst;
 Han rakte frem sin Mule,
 Med Løbet sparked han;
 Da klang den gyldne, gule
 Kjede udi hans Man.

Som baaret af en Vinge
 Sprang Strange til i Hast,
 Greb Korset paa dens Bringe,
 Saa Kjedens Ringe brast;
 Han holdt det dyre Bytte!
 Fast sittrede hans Knæ,
 Han maatte Ryggen støtte
 Og læne sig til et Træ.

Men Hjorten var forsbunden!
 Skjøndt før saa tam og tryg,
 Den foer nu gjennem Lunden,
 Ryst ved det barske Ryst.
 De saae, hvordan den jaged
 I Rast med høie Hop,
 Saa Grenene de knaged
 Og Fuglene fløi op.

End Junkren stod bedrøvet,
 Hans Mandedræt var fort.
 „Alf,” raabte Ellen bedrøvet,
 „Det var jo vor gamle Hjort!
 Men der er jo mit Smykke?
 Det vil mig Lykke spaae!”
 Han svared mørk: „Ja, Lykke!
 Det kommer an derpaa.

See, Ellen! Du maa vide,
 Dit Kors kan som en Dør
 Aabnes paa denne Side, —
 Det vidste Du ei før.
 Det aned os jo ikke,
 Da sidste Gang vi saaes,
 Vor Lykke kunde ligge
 Bag denne lille Laas!”

Han stod som for at kjæmpe
 Paa Liv og paa Død,
 Gik Laasen op med Lempe
 Og saae — en Fletning rød!
 Som Rævens Bælg rødhaaret
 Var Loffen, som der laae;
 Den havde Hr. Peder baaret, —
 Al, nu var han saa graa!

Da svandt Hr. Stranges Smerte,
 Han sukked: „Gud Lov og Priis!“
 Det var hans ædle Hjerte
 Et fuldeligt Beviis.
 Han sagde: „Lad mig, Søde!
 Beholde Smykket end;
 En Guldsmed skal det bøde,
 Saa faaer Du det igjen!“

Hans Sjæl var sorrigsvanger
 Midt i hans Lykke nu,
 Den gamle Kidders Anger
 Han tænkte paa med Gru.
 Dog ømt og fiint han dulgte
 For Ellen sin Uro;
 Han hende langsomt fulgte
 Til Jægerens Bo.

Tvekampen.

Han havde seet sin Haarlof,
Som den i Ungdom var,
Nu skinned hvidt som Sølv
Det Lidet, som han bar.
Han havde seet sin Haarlof,
Og sønderknust han stod;
Den vidned for Fru Marri,
Den vidned ham imod.

Der laae den unge Qvinde,
Usthyldig, for hans Blik;
Et tveægget Sværd da
Gjennem hans Hjerte gik.
Der stod nu for hans Die
Hans egen raae Gestalt,
Om den nu Syndens Mørke
Som et Røgflæde faldt.

Der er en Høi ved Stranden,
 Den har et gammelt Navn;
 En Biking fandt vel fordum
 I den sin sikreste Havn;
 Den skuer over Sundet
 Til Kullens steile Bryst;
 Bag ved den ligge Skove
 Og frandsø Land og Ryst.

Hidstævnnet af Jens Due
 Hr. Ridder Peder sad
 Der bagved Kjempehøien
 I Solens milde Bad;
 En sagte Lustning leged
 Med Lyngtoppen rød,
 Mod Stranden Sundet bruste
 I langsomme Stød.

Tæt foran ham paa Engen
 Græssede der i Mag
 Hans friske Stridshingst,
 Graaskimlet og frag;
 Paa Hjelm de grønne Fjedere
 Svaied i Luften hen;
 Hans Skjold det laae i Græsset
 Og Ruten om hans Lænd.

Det mægtige Slagsværd,
Som sjelden kun han slap,
Mellem Ræerne han holdt
Dg Hagen paa dets Rnap;
Som saa han sad paa Stenen,
Den vældige Figur,
Han ligned fast en Levning
Af en ældgammel Muur.

Hvor vare vel hans Tanker?
Dybt inde hos hans Sjæl.
Der foer de om forvildede
Som i en Skumring fæl.
Han fulgte deres Vandring,
Mens Angers Eddersnog
Sig knuged om hans Hjerte
Bed hvert et Skridt, han tog.

Gjengangere af Dage,
Som for evigt vare spildt,
I Række gif forbi ham
Dg truede ham vildt.
Hver lille myrdet Glæde
Ham viste sig nu stor,
Som, nær ved Himmelranden,
Maanen bag Taagens Flor.

Forsilde! — af, her hjælper
 Gi Taarer eller Strid!
 Saa nær ved Grændsefjellet
 Af Evighed og Tid
 Det bittert er at høre
 Sin Fortids Varsels Rald,
 Og kun at turde svare:
 „Ifald jeg blot — ifald“ —

Som Stormen imod Granen,
 Mod Klippen Dalens Elv
 Den gamle Ridder kæmped
 Forbittret mod sig selv;
 Og Kampen var fortvilet
 Som Gens imod en Hær,
 Thi vaabenløs var han,
 Og Fienden var saa nær.

Iblandt de stærke Magter,
 Som trængte ham saa haardt,
 Een altid svæved forrest
 Og aldrig veeg den bort.
 Guldsalig som en Engel
 Den smiled, men dens Smil
 Sveded skarpere hans Hjerte
 End den giftigste Piiil.

Han flyede disse Blikke;
Med Rædselens Hast
Han flyede dem, som Trollden
Flyer Solens Diekast;
Han flyede disse Blikke, —
Dog stundom fik han Mod, —
Hun var jo dog herveden
Saa vennehuld og god!

Da oprandt i hans Mørke
Et lille Glimt af Dag,
Det syntes, som hun vinked
Med Fredens hvide Flag;
Saa var det hendes Rigdug,
Saa styrted han igjen
I Mulm og i Jammer
Og Fortvivlelse hen.

Og atter han det voved,
Det frygtelige Blik;
En himmelsk Fortrøstning
Hans knuste Hjerter fik;
Tilgivelse han læste
Paa hendes Pande from,
Hun vinked og han hørte,
Hun hvisked: „Kom, o, kom!“

Der sad han længe — længe
 Ubevægelig og lod
 Sig bølge hid og did
 I sine Smerters Flod;
 Han mærked ei til Vinden,
 Som hvisled gennem Straa,
 Han hørte ikke Bølgen
 Mod Strandbredden gaae.

Han hørte ei fra Skoven
 Det buldrende Galop
 Og Gangernes Brinsken
 Og den støiende Trop;
 Tilhest nu Ridder Due
 Og Hr. Strange kom for Dag;
 Bagefter Folmer Sanger
 Paa den væligste Plag.

Rast rømmede de Sadlen
 Og Svendene fik
 De prustende Heste,
 Mens speidende de gif
 Paa Sletten hen til Høien,
 Der hvor de netop saae
 Hr. Peders stærke Skimmel
 I Græsset roligt staae.

De saae den Gamle sidde
 Krumbøiet der paa Steen;
 Marffen med fredsomt Hjerte
 Da venligt til ham treen:
 „Jeg kommer hid,“ han sagde,
 „Som gammel Ven! jeg har
 Kun Fred at byde Eder!“
 Men han fik intet Svar.

De løstet op hans Hoved,
 De saae hans Die luft;
 Hans Hjertes Slag var standset
 Og Livets Lampe slukt.
 Han havde Freden fundet,
 Han længe søgte om,
 Han havde fulgt den Stemme,
 Som hvæded: „Kom! o, kom!“

Nedslagne stode Alle
 Og stirrede mod Jord!
 Da raabte Folmer Sanger,
 Ham mangled aldrig Ord:
 „Man kan vist ikke nægte't,
 Han har sin Bod betalt;
 En Tvekamp her er fægtet.
 Og begge Kjemper faldt.“

De førte ham paa Baare
Endnu den samme Nat
Hjem til hans egen Kirke,
Og der blev han nedsat;
Bed Siden af Fru Marri,
Med seirvundne Flag
Ophængte over Graven,
Han venter Dommens Dag.

Et Farvel.

Saa gif der da en Vinter,
Saa kom der en Vaar,
Dg Engen staaer i Blomster
Dg Bogfinken slaaer,
Dg Alting har saa travlt
Med at trives og groe, —
Da kunde først Hr. Strange
Lade sit Bryllup boe.

Er Stormen vild, og Havet
Ret vrede Rynker slaaer
I Panden, og til Dybet
Den floge Sælhund gaaer;
Da svøber om sin Skjønhed
Himlen sit tætte Slør;
Thi Speilet er jo knuset,
Hvori den saae sig før.

Er Luftens Lunger trætte,
 Og Havet atter har
 Sig faaet blankt afflebet
 Sit udstrakte Glar;
 Da hæver Himlen atter
 Sit Taageslør og seer
 Med store aabne Dine
 Sit Afsyn, og leer.

Hr. Stranges Liv, som Havet,
 Havde døiet en Dyst;
 Og Skjebnens stærke Storme
 Havde oprørt hans Bryst;
 Nu klart, som Kristallen,
 Det var for Bølger fri,
 Nu speiled alle Glædens
 Guldstjerner sig deri.

Stor Jubel og Gammen
 Var paa Hr. Stranges Gaard,
 Da hjem han førte Ellen,
 Den ranke, væne Maard.
 Alle de unge Piger
 Længs Borgebroen stod
 Og strøede Urtekoſte
 For Brudeparrets Fod.

Samfulde otte Dage
 Stod Lystigheden paa;
 I dem de Stegevendere
 Gik aldrig istaa.
 Af Tamt og Bildt Belsignelse
 Der var, af Fisk og Kjød;
 Med Biin og Mjød og Godtøl
 Det strømmed og det flød.

Herhid de Gjæster stimled
 Fra hver en Verdens Kant;
 De opredt Seng og dækket Bord
 I Borgens Sale fandt;
 Til Velkomst fik de Gilsen
 Fra Porttaarnets Muur
 Af Fløiter og Basuner,
 Trompeter og Luur.

I Roer og i Rader
 Var der redet til Fest
 For Bønder og for Smaasolk,
 Der ogsaa var til Gæst;
 Ved Dands og anden Gammen,
 Ved Godtøl og Mad
 De kunde sig der forlyste,
 Saameget som de gad.

Der var sendt Bud til Møllen,
Hr. Stranges gamle Vens,
Til Tørgen og hans Anna,
Til Karen og hendes Jens;
Og alle fem kom agende,
Holdt hele Festen ud;
De droge hjem med Gaver
Fra Brudgom og fra Brud.

Ung Tolmer allevegne
Var paafærde og travl,
Han havde at bestille
Fra Gulv og til Gavl;
Der skulde flettes Fakler,
Der skulde bindes Krands,
Og lige færdig var han
Til Drift og til Dands.

Han sang for Salens Gæster
Heel fine Elskovsquad;
Men naar han hist i Laden
Hos Bønderne sad,
Da klang der mangen Bise
Saa kaad og saa kjæk,
At Karlene de griinte,
Og Pigerne løb væk.

Med Fedel og med Bue
 Hidkom de Spillemænd;
 Da var det just, Hr. Folmer
 Ret gjordede sin Lænd.
 Han dandsede i Salen,
 Men sparede ei sine Skoe,
 Og svang de raske Piger
 I den pyntede Ro.

Deroppe og dernede
 Den hele Gjæsteflof
 Fast druknede i Glæde,
 Thi der var meer end nok.
 Og Berten selv, den Udle,
 Gik om og passed paa,
 At Fornem og at Ringe
 Lige godt det kunde faae.

Saa svandt den glade Tummel,
 Og Gjæst efter Gjæst,
 Een førte imod Øster,
 En Anden red mod Vest.
 Og snart var Borgen stille;
 Men for de Benner Tre
 Hver Dag end var en Høitid,
 Det var saa let at see. —

Mod Haugen var en Svale;
 Paa Rækkets brede Arm
 Sidder Hr. Ridder Strange,
 Mens lænet til hans Arm
 Hans unge, skønne Frue
 Blødt hvilende staaer,
 Med sorte Fløielshue
 Paa de guldfagre Haar.

Foran dem sidder Folmer
 Saa lystig og saa kjæk,
 Dernede lidt fra Trappen,
 Paa Haugebroens Ræk;
 Med Ryggen mod en Engel,
 Udhugget i Steen,
 Han klimprer paa sin Cither
 Og dingler med sit Been.

Den sorte Budel snuser
 Og seer paa alle Ting,
 Ved Hækker og ved Buste
 Den springer omkring
 Med flagrende Drer
 Og med opreist Stjert; —
 Naar kun den var hos Herren,
 Var Alt den lige fjært.

Fra Bedet dusted Urter,
 Smaafuglene sang,
 I Aftensolen Taarnet
 Rasted en Skygge lang
 Hen over Skovens Toppe;
 Og Ekjemt og Alvorsord
 Som Bolde fra de Trende
 Frem og tilbage foer.

„Hør, Folmer!“ raabte Strange,
 „Bliv fast nu paa min Borg!
 Du dele skal min Glæde,
 Du mildne skal min Sorg.
 Du drikke af mit Bæger,
 Du bryde af mit Brød,
 Saalænge som Du gider,
 Om Du vil til din Død!“

Da var det, som en Gysen
 Tog fat i Folmers Krop;
 Som skræmmet og forfærdet
 Han saae til Svalen op;
 Hans Binde blev alvorlig,
 Et Suk steg fra hans Bryst,
 Han hurtigt tog til Githren, —
 Det var altid hans Trøst.

Han sagte rørte Strængen,
 Han spilled sig til Ro;
 Venligt Fru Ellen smiled,
 Men Ridder Strange loe.
 Og da han saa var kommet
 Til Aande lidt, han svang
 Sig Lokkerne bag Dret
 Og med kraftig Stemme sang:

„Med takket Gavl og Tinde,
 Med Taarne og med Fløi,
 Mod alle fire Vinde
 Skuer din Borg saa høi;
 Den seer hen over Skove,
 Over Eng og Agerland
 Fjernt hen til mørkblaae Bove,
 Til den skummende Strand.

Som en Rjæmpe den sig høiner
 Med Blikket stolt og frit,
 Alt hvad den herfra øiner,
 Det kalder Du jo dit:
 De brede, fede Marker,
 Den Skov med Hjort og Daa,
 De fisserige Parter
 Og hver en Mølle=Aa.

Her skal Du Landet frede
 Og skifte Bonden Ret;
 Den Blinde skal Du lede
 Og gjøre Armod mæt;
 I Skoven og paa Hede
 Der klinge skal dit Horn,
 Der skal Du Dyret bede
 Og spare Bondens Korn.

Du pløie skal og risfe.
 Og lægge Rug og Bng,
 Det Første og det Sidste
 Til dit Brød og din Bryg;
 Du Abild skal opdrætte
 Og værne dem mod Frost,
 Og i din Kjelder sætte
 Tønderne med Most.

De Smykkeurter pleier
 Din ædle Hustru fin;
 Roser og Akkeleier,
 Lavendel og Rosmarin
 Skal staae i Havens Løkke
 Fra Baar til Sancte Hans; —
 Hun selv er Livets Smykke,
 Hun er det Heles Krands.

Stolt sidde Du, Hr. Strange!
 Med din yndige Gemal
 Ved Gjæsteborde lange
 I din Høieløftsæl;
 Omkring Dig glade Gjæster,
 En Venneflokk Du seer, —
 Thi Aaret har mange Fester,
 Dit Liv faaer endnu fleer!

Vil Kongen Hofbud sende,
 Da paa din vrinste Hest
 Foran de raske Svende
 Du rider som til Fest.
 Dig vinker din Hjertenskjære
 Fra Svalen med sit Slør:
 „Kom hjem igjen med Ære,
 Med Seir, — men ikke før!”

Hun vil i Gjensynsstunden
 Frembære Dig et Pant,
 At hun og har Seier vunden,
 Imens Du Seier vandt!” —
 Her hvistet Ellen listigt,
 Hun smilede derved:
 „Han taler noget dristigt,
 Dog veed han godt Bested!”

„Gav Tak,” vedblev han, „Kjære!
Du bød mig Huus og Hjem;
Her var jo godt at være,
Men jeg maa længer frem!
Jeg kan ei sidde stille
Bag Borgens tykke Muur,
Saalænge Lærkens Trille
Kan lokke mig fra Buur.

See! Eders Hjort, den ranke,
Som bragte Fredens Skjold,
Eiheller havde Tanke
Til meer at staae i Fald.
Den tog sig for at følge
Sit eget Hjertes Lov,
Den kunde sin Lyst ei dølge,
Men drog ad grønne Skov.

Jeg fæster ingen Kvinde,
Jeg sætter aldrig Bo;
Jeg har en Elskerinde,
Som evigt jeg er tro;
Som Solen kaster Skygge,
Som Blomst har Blad ved Blad,
Vi sammen boe og bygge,
Dg skilles aldrig ad.

Fra Blomstens Kalk hun hæver
 Til mig sit Dje sødt,
 Som Ellepigen svæver
 Hun over Engen blødt;
 Hun lokker mig til Lunden,
 Hvor Rattergale slaae,
 Hun vinker mig fra Bunden
 Af den søloflare Na.

Hvert Aildevæld, som flinger,
 Mig tolker hendes Ord,
 Paa Skjens Englevinger
 Hun hæver mig fra Jord;
 Hun alle Dvaler fjerner;
 Naar Hjertet hedt har brændt,
 Trøst skriver hun med Stjerner
 Paa Nattens Firmament.

Vi mødes alle vegne,
 I Slot, i Bondens Bo,
 Naar Dagens Farver blegne,
 Naar Natten gaaer til Ro;
 Hun deler, hvad mig qvæger,
 Jeg øiner i hver Drif,
 Der duster i mit Bæger,
 Hendes vækkende Blif.

Snart er hun blid og rolig,
 Snart vild og barsk og streng,
 Og saa igjen utrolig
 Raadmundet som en Dreng;
 Snart fast som Klipperanden,
 Snart flygtig som en Elv; —
 Vi passe for hinanden,
 Thi — saadan er jeg selv!

Derfor jeg hende følger,
 Hvor det saa gaaer,
 Saalænge der end bølger
 En Lok af mit Haar.
 Med hende paa min Binge,
 Som hidtil jeg fløi,
 Vil jeg med Jubel svinge
 Mig over Dal og Høi.

Alt Dagen er forsvunden
 Og Natten stunder til,
 End klinger gjennem Lunden
 Smaafugles Klokkespil;
 Hist staaer alt Maanen blide
 Bag Skovens Rygning smukt;
 Nu er det just paa Tide,
 Jeg begynder min Flugt.

Naar først jeg er saa gammel,
At knap min Fod kan gaae.
Naar Binen er mig vammel,
Og Rosen er mig graa;
Naar ikke meer mit Dre
Kan fatte Klängen reent, —
Da vil jeg Dig tilhøre,
Men — som jeg haaber, — seent!“

— Saa sprang han ned fra Rækket,
Og løstede sin Hat;
Han ønsked dem af Hjertet
Vel tusinde Godnat.
Han fløited ad sin Budel,
Han vinked med sin Haand, —
Snart svandt i Arat hans Fjerbuss
Og de slagrende Baand.

...et non timetis
...quia non est
...et non timetis
...quia non est
...et non timetis
...quia non est
...et non timetis
...quia non est

— Qui dicitur non timere
...quia non est
...et non timetis
...quia non est
...et non timetis
...quia non est
...et non timetis
...quia non est

...

RECEIVED
FEBRUARY 10 1964
U.S. AIR FORCE
HEADQUARTERS
WASHINGTON, D.C.

AMERICAN
LIBRARY
OF THE
CONGRESS

